

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

QUEENS & KNIGHTS:
A MAFIA ROMANCE | BOOK 3

A close-up, high-contrast photograph of a person's arm and hand, heavily tattooed with black ink designs including a skull and various symbols. The hand is holding a black handgun. The background is dark and moody.

Valentine for
DANTE

A black handgun is positioned horizontally in the center of the lower half of the cover. It is surrounded by several bright pink, five-petaled flowers. The background is dark and textured.

M KAY NOIR

Unrated Edition | Amazon | Kindle | Wattpad

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Dante için Sevgililer Günü

Kraliçeler ve Şövalyeler 3. Kitap

M Kay Noir

Valentine for Dante (İkinci Baskı) Telif Hakkı

@ M Kay Noir 2024

Valentine for Dante, İlk baskı 2024 Kapak

Tasarımı @ EB Creatitions

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için mkay@mkaynoir.com ile iletişime geçin.

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan ya da ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır ve çıkarım yapılmamalıdır.

*Etiketlerin ve önceden atanmış kutuların sınırları olmadan arzuyu
keşfetme özgürlüğünü arzulayanlar için*

İçindekiler

1. [Kitap Çalma Listesi](#)
2. [1. Sürpriz](#)
3. [2. Kederli](#)
4. [3. Sonja](#)
5. [Gönderilmemiş Mektup #1](#)
6. [4. Büyülü](#)
7. [5. Huzursuzluk](#)
8. [Gönderilmemiş Mektup #2](#)
9. [6. Alındı](#)
10. [7. Hayalet](#)
11. [8. Kafam karıştı](#)
12. [Gönderilmemiş Mektup #3](#)
13. [9. Ev sahibi](#)
14. [10. Nostalji](#)
15. [Gönderilmemiş Mektup #4](#)
16. [11. Nefes nefese](#)
17. [12. Çaresiz](#)
18. [Gönderilmemiş Mektup #5](#)
19. [13. Kararlar](#)
20. [14. Bileşim](#)
21. [Gönderilmemiş Mektup #6](#)
22. [15. İtirafılar](#)
23. [Gönderilmemiş Mektup #7](#)
24. [16. Artçı Şok](#)
25. [Gönderilmemiş Mektup #8](#)

26. [17. Huzursuz](#)
27. [18. Tekrar Yap](#)
28. [19. Öğretmen](#)
29. [20. Maden](#)
30. [Sonsöz](#)
31. [21. Ön Sevişme](#)
32. [22. Dolu](#)
33. [Yazar Hakkında](#)

Bir Uyarı

Bu kitap sadece yetişkinlere yöneliktir. Rıza gösteren yetişkinler arasında sıklıkla grafik sahneler içerir.

Tam TW/CW listesi için [yazarın web sitesine](#) bakınız (sayfa içi ve sayfa dışı bahsedenler).

Bu kitabın herhangi bir noktasında kendinizi güvende hissetmezseniz, lütfen ara verin ve devam etmek isteyip istemediğinizi düşünün.

Akıl sağlığı önemlidir.

Kitap alma Listesi

Spotify'da dinleyin veya mkaynoir.com/dante adresinde gezinin

1. Ağır, *Kısa Değişim Kahramanı*
2. Chvrches & Robert Smith, *How Not to Drown*
3. Muse, *Zaman Tükeniyor*
4. Kötü Kehanetler, *İç Huzurun Ölümü*
5. Hırsızlardan Başka Bir Şey Yok, *Senin Yerin de Olsaydım*
6. Editörler, *Şeker*
7. Queens of the Stone Age, *Kimse Bilmiyor*
8. The Kills, *Let It Drop*
9. Chevelle, *The Meddler*
10. Puscifer, *The Arsonist*
11. Jack White, *Aşk Körlüktür*
12. Nataly Dawn, *Careless Whisper*
13. Måneskin, *Valentine*
14. Florence & the Machine, *Ne Tür Bir Adam*
15. Jamie T.
16. Asaf Avidan, *Different Pulses*
17. The Black Keys, *Aşkın Ağırlığı*
18. Stone Sour, *Wicked Game*
19. Magnolia Electric Co. & Jason Molina, *Neredeyse Yeterince İyiydi*

Sürpriz

(DANTE)

Neon ufuk çizgisi retinalarımda eski bir yaranın yeniden açılması gibi yanıyor. Yirmi beş yıl geçti ve bedenim hala hatırlıyor - her kasım kilitleniyor, boğazım kapanıyor, kalbim kaçmaya çalışıyormuş gibi kaburgalarım vuruyor. *Vegas*. Bir daha asla görmeyeceğime yemin ettiğim şehir.

"Sürpriz, sevgilim!" Danica'nın sesi heyecanla köpürüyor, damarlarıma yayılan buzla keskin bir tezat oluşturuyor.

Eli kolumu bulup beni yukarı çekmeye çalışıyor ama olduğum yerde donup kalıyorum. Deri koltuk, sıkıca kavradığım kolumun altında gıcırıyor.

Uçağın penceresinden Las Vegas güzel bir zehir gibi çöle **y a y ı l ı y o r**, tüm parıltı, tehlike ve on yıllarımı gömmeye çalıştığım anılar.

Burada olmamalıydım. Olanlardan sonra olmaz.

"Sorun nedir?" Danica'nın gülümsemesi yüzümü okurken duraksıyor. Sevgililer Günü sürpriziyle gurur duyan Kraliçem, onun parçalanışını izliyor.

"Bir şey yok." Yalanın tadı acı.

"Bize sürprizlerle dolu bir hafta sonu ayarladım..." Her kelimeyle coşkusu azalıyor, şafak vakti Vegas ışıkları gibi.

Çenem istemsizce sıkılıyor. "Keşke yapmasaydın."

Kulübe aniden bir tuzak gibi hissettiriyor, duvarlar kapanıyor. Her nefes bir öncekinden daha kısa geliyor. Aradan yirmi beş yıl geçti ama o son sözleri hâlâ duyabiliyorum, o gecenin ağırlığını hâlâ göğsümde hissedebiliyorum. Hatırası ciğerlerimin sıkışmasına neden oluyor.

"Şaşırmadın mı?"

Şaşırdın mı? Geçmişin parçalarında boğuluyorum - aralıksız bağırışlar, mermer üzerindeki kan, küle dönüşen vaatler. Pistin ışıkları pencereden bulanık bir şekilde görünüyor, o zaman ve şimdi birbirine karışıyor ve ben hangisinin hangisi olduğunu anlayamıyorum.

"Şimdi geri dönmeliyiz." Sabitleme çabalarım rağmen sesim titriyor.

Her ne kadar Domme'umu hoşnutsuz etmekten nefret etsem de, bu hepimizden daha büyük bir mesele. Ricci'lerle olanlardan sonra Danica'yı ne pahasına olursa olsun koruyacağıma yemin ettim ama onu burada, Vegas'ta koruyamam.

"Geri dönmekle neyi kastediyorsun?"

"Burada kalamayız; hemen gitmeliyiz." Kafamın içindeki uğultudan kelimeler zar zor anlaşılır bir şekilde dökülüyor.

"Neden?" diye soruyor ve cevaplanamaz olan zihnimde yankılanıyor.

Neden? Neden? NEDEN?

"Dante?" Danica'nın dudağı dişlerinin arasına sıkışıyor - genellikle beni eriten gergin bir ifade. Ama şimdi değil.

"Pilota geri döndüğümüzü söyle." Tırnaklarım derimi parçalayana kadar yumruklarımı sıkıyorum. Acı yardımcı oluyor, bana panik dışında odaklanabileceğim bir şey veriyor.

"Tuhaf davranıyorsun, Dante. Uzaklaşmaktan mutlu olursun sanmıştım."

Nasıl açıklayacağım? O zamanlar olanları ona nasıl anlatacağım?

"Bu tehlikeli Danica. Hemen gitmeliyiz." Bu doğru değil.

Emniyet kemeri bir silah sesi gibi açıldı. Kendimi açarken eklemlerim protesto ediyor - bu lüks kafes için fazla uzun, bu hayaletler için fazla yaşlı.

Uçağın arka tarafında Emilio sessiz ve tetikte oturuyor. O gün oradaydı, her şeyi gördü. Bu konuda hiç konuşmadık - bazı pişmanlıklar kelimelerle ifade edilemeyecek kadar ağırdır.

"En azından bir gece kalabilir miyiz?" Danica pes etmiyor.

Nazik ama kararlı bir şekilde yanından geçiyorum. Yüzüne bakamıyorum, neden olduğum acıyı göremiyorum. Daha sonra açıklarım. Daha sonra, güvende olduğumuzda, bu kırık vaatler ve güzel yalanlar şehrinde uzakta olduğumuzda açıklayacağım.

"Pilotla konuşmama izin verin."

"Dante!"

Ama hayatta kalma içgüdüleriyle hareket etmeye başladım bile. Dışarı çık.

Onu dışarı çıkar. Geçmiş beni yakalamadan önce.

Kokpite daldığımda pilot irkildi, kahverengi gözleri kızgınlıkla parlıyordu. Genç, muhtemelen otuzlu yaşlarının başında, üniforması keskin ve profesyonel - tam da her kurala harfiyen uyacak bir tip.

"Yardımcı olabilir miyim efendim?" Kibarlığı jilet gibi. Kim olduğunu bilmiyor. Bu şehrin benim için ne anlama geldiğini bilmiyor.

"Dönüşümüz için her şeyi hazırlayın. Bir hata oldu." Sesim kulağıma garip geliyor, zar zor kontrol edebildiğim bir endişeyle gergin.

"Ne yazık ki mümkün değil." Omuz silkiyor, yıllardır kimsenin bana karşı cesaret edemediği bir şekilde umursamaz. Eğer benim maaşımla çalışıyor olsaydı, bu onun son uçuşu olurdu. Ama değil.

Derimin altında öfke kabarıyor, sıcak ve tanıdık. "Bir an önce dönmeliyiz."

"Dinlenmeden dört saat daha uçmak istesem bile -ki bunun tehlikeli olduğunu da eklemeliyim- bunu yapamayız." Aletlerinden başını kaldırıp bakmıyor bile.

"Yapamaz mıyız, yapmaz mıyız?" Kelimeler hırıltı gibi çıkıyor.

"*Yapamayız* dedim, değil mi? Hava trafik kontrol kısıtlamaları. Burası trafiğin yoğun olduğu bir bölge. Bugün kalkış iznimiz yok." Onun gerçekçi tonu dişlerimi gıcırdatıyor.

Yardımcı pilot bakışlarımın altında büzüşüyor ama ikna etmem gereken kişi o değil.

"O zaman bize izin ver. Para sorun değil." Sesim titriyor, saklamaya çalıştığım çaresizlik duygusunu ele veriyor.

Gözleri kısıldı. "Vegas'tayız... *efendim*. Her yerde para var. Sıraya girin. İzin almadan ayrılamayız." "Efendim "den önceki duraklama kasten aşağılayıcı.

Tam ona kiminle uğraştığını göstermek üzereydim ki küçük parmaklar koluma dolanıp beni geri çekti. Danica'nın dokunuşu beni sabitliyor, eli çenemi kaldırıyor ve ben bakışlarıyla buluşmak zorunda kalıyorum.

"Mürettebatı rahatsız etmeyi bırak, Dante. Gereksiz davranıyorsun. Hadi şu uçaktan inip check-in yapalım."

"Herhangi bir yere gidebilirdik. Başka *herhangi bir yere*." Sözcükler protestodan çok ricaydı.

"Her zaman Vegas'ı görmek istediğimi biliyorsun."

"Burası tehlikeli." Yüzyılın yetersiz ifadesi. "Tehlike senin işinle birlikte geliyor. Seninle her yer tehlikeli.

Bu yüzden bizi koruması için Emilio var."

Ağzımı açıyorum ama tekrar kapatıyorum. Bu gece bizi bu ışıltılı tuzaktan kurtaracak hiçbir tartışma yok. *Cazzo!*

Gözlerim yine pencerelere kayıyor. Yirmi beş yıl, ama şehir hâlâ aynı baştan çıkarıcı tehlikeyle çarpıyor. Farklı binalar, aynı sırlar. Farklı oyuncular, aynı oyun.

"Dante, bize bir şey olmayacak. Rezervasyonu sahte bir isimle yaptım, merak etme. Tedbirli olabiliriz," diyerek beni rahatlatmaya çalışıyor.

Destek için Emilio'ya bakıyorum ama eski korumam sadece başını sallıyor.

O bile Danica'nın kararlılığına meydan okunmaması gerektiğini biliyor.

"Bunu neden kabul ettin, Emilio? Biliyorsun..." *Burada ne olduğunu biliyorsun. Bana neye mal olduğunu biliyorsun.*

"Özür dilerim patron. Bizi buraya getireceğini bilmiyordum." Yüzü dikkatle nötr kalıyor, bildiklerini saklamak konusunda onlarca yıllık pratiği var.

"Emilio'yu suçlama. Ona tatile çıkacağımızı ve gelmesi gerektiğini söyledim. Panjurlar bütün yolculuk boyunca kapalı kaldı, sürpriz olsun istedim." Danica'nın alt dudağı titriyor. "Mutlu olursun sanmıştım."

Sesindeki acı içimde bir şeyleri kırıyor. Onu kendime çekiyorum, küçük bedenini kollarımla sarıyorum. "Özür dilerim *Tesoro*. Çok çaba harcadığını biliyorum."

"Her zaman çok fazla sırrın var." Göğsüme yaslanıp iç geçiriyor. "Bana her şeyi anlattığını sanıyordum."

"Bazı sırları kendimden bile saklıyorum," diye mırıldanıyorum saçlarına, daha fazlasını istediğini biliyorum, veremeyeceğimi de. Henüz veremem. Belki de hiçbir zaman.

"Özür dilerim," diye tekrar fısıldıyorum ve tepesine bir öpücük konduruyorum.

Bana karşı eriyor. "Sorun değil. Hazır olduğunda bana söyleyeceğini biliyorum."

Beni öpmek için parmak uçlarında yükseldiğinde, kendimi onun içinde boğulmaya bırakıyorum - teninin tanıdık kokusu, ağzının tadı, kollarımdaki katı gerçekliği. Bir an için panik kayboluyor.

Yüzünü ellerimin arasına alıp o çok sevdiğim vahşi gözlerini inceliyorum. "Dikkat çekmeyeceğiz ve mümkün olduğunca çabuk yola çıkacağız, anlaştık mı?"

Gülümsemesinin köşeleri muzipleşiyor. "Evet, Don Fera. Artık emir vermeyi bıraktın mı... *evlat?*" Danica yüzünde şakacı ama sert bir ifadeyle soruyor.

Kırk dört yaşında bir "çocuk" mu? *Evet, hanımefendi.* Sadece Danica için.

Tek bir kelimeyle her şey değişir; Danica gücünü yeniden kazanır. Uzanıyor, gömleğimin üst düğmesini açıyor ve beni iddialı bir şekilde göz hizasına kadar çekiyor, parmağını sadece kendisinin bildiği gizli deri yakamdaki metal halkadan geçiriyor.

Tasma beni boğarken soluk soluğa sahibime doğru eğiliyor, nefesim normal hızına dönene kadar gözlerinin içine bakıyorum. Denge yeniden sağlandı.

"Özür dilerim *hanımefendi*," diye fısıldıyorum son kelimeyi. Emilio'nun Danica'yı ve benim dinamiğimi bildiğini biliyorum, biliyor olmalı ama sırlarımın onunla güvende olduğunu biliyorum, yirmi yıldan uzun bir süre önce Vegas'ta olanlar gibi.

"Ses tonunu beğenmedim. Bence bunu değiştirmenin zamanı geldi, sence de öyle değil mi?" Danica fısıldıyor, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta.

Başımı itaatkârca sallıyorum, ona her şeyi vermeye hazırım, Vegas'ı bile. Sadece bu gece için.

Danica muzaffer bir edayla sırtıtarak yanağımı öpüyor ve ikimizin de benim sonumu getireceğini bildiği o iki kelimeyi söylüyor: "İyi çocuk."

Yüksek sesle inliyorum, yumuşak dille söylediği sözlerin gücü açık.

Ben fikrimi değiştiremeden Danica gömleğimin düğmelerini tekrar ilikliyor ve elimi tutarak beni çıkışa doğru götürüyor.

Klimalı kozadan iner inmez ılık çöl havası yüzüme çarpıyor ama omurgamdan aşağı akan istemsiz ürpertiye durduramıyor.

Bu kötü bir fikir.

Kederli

(DANICA)

Çöl güneşinin sert ışığında bile, havaalanından otelimize kadar olan kısa yolculukta penceremin önünden geçen renk cümbüşü beni büyülüyor. Günah şehri filmlerdekinden bile daha muhteşem görünüyor! *Burası nasıl gerçek olabilir ki?*

Bir an için Dante'nin kara kara düşünmesini bile unutuyorum, parlak manzara dikkatimi tamamen dağıtıyor.

Asık suratlı şövalyem yolculuk boyunca pek konuşmuyor; sadece huzursuzca pencereden dışarı bakıyor, o zümrüt gözleri sanki beklemediğim bir şey bekliyormuş gibi etrafta geziniyor.

Keşke neler olduğunu bilseydim. Elbette, buranın "tehlikeli" olduğunu söylüyor ama Dante'yi tehlike karşısında gördüm, irkilmedi bile. Bu başka bir şey. Kendimi bir cevap bulabilmek için dikkatle yüzünü incelerken buluyorum ama aşılmaz bir taş duvarla karşılaşıyorum.

En azından güzel görünümlü bir taş duvar. Kötü bir günde bile yakışıklı olan Dante'nin benden neredeyse yirmi yaş büyük olduğunu kimse söyleyemez. Yanında çalışan berberi her nasılsa sürekli olarak mükemmel bir solgunluk elde etmeyi başarıyor, o asi koyu kıvrıcık bukleleri ustaca ehlileştiriyor ve kalın sakalını titizlikle kesilmiş halde bırakıyor, öpücük yağmuruna tutmayı sevdiğim o belirgin çene çizgisini vurguluyor.

Şu anda gerginlik içinde sıkılmış olan çenesine yazık. Dante belli ki burada olmaktan mutlu değil. Bu hafta sonunun böyle geçeceğini düşünmemiştim. Hem de hiç.

Geçtiğimiz ay boyunca çok heyecanlıydım, kaçamağı sinsice planladım, her şeyi Dante'den sakladım. Vereceği tepkiyi sayısız kez hayal ettim, kendisini Vegas'a özel bir Sevgililer Günü gezisinde bulduğunda ne kadar şaşıracağını. İşten kaçtığı için çok minnettar olurdu diye düşündüm. Her yüzeyde sevişirdik ve

mantıklı olandan daha fazla para harcayarak şehri kırmızıya boyamaktı. Rüya buydu!

Sadece benim rüyamdı, Dante'nin değil. Şimdi anlıyorum. *Nerede yanlış yaptım?* Bir yıldan fazladır birlikteydik; onu tanıdığımı sanıyordum. Elbette, bazen şikayet eder ve bir yere gitmek istemiyormuş gibi davranırdı, ama her zaman sonunda bana teslim olurdu.

Bu sefer farklı. Bu sefer her şeyi berbat ettim. Ama nasıl olduğunu hâlâ bilmiyorum.

İçlerini görmeye çalışır gibi ellerime bakarken hayal kırıklığı üzerimde ağır bir yük oluşturuyor. Keşke kaçıp seyircisiz somurtabilseydim. Ama Vegas'ta birlikte sıkışıp kaldık - en azından bir iki günlüğüne.

Beklenmedik yumuşak bir gümbürtü sessizliği bozuyor, beni şimdiki zamana geri çeken bir sarsıntı. Çarpmanın etkisi arabanın içinde yankılanıyor, midemi rahatsız eden mide bulandırıcı bir titreşim.

Sürücü nefesinin altından küfrediyor ve direksiyonu sola kırıyor ama artık çok geç.

"O da neydi?" Telaşla başımı çevirip hızlıca soruyorum. "Sadece bir köpek," diye cevaplıyor sürücü umursamazca, hızını artırarak ikinci bir bakış bile atmadan.

"Ölmüş mü?" Gözlerimi kısıyorum ama arka camdan hiçbir şey göremiyorum; sadece toz.

Görünüşe göre şoförün umurunda bile değil. "Muhtemelen sadece yaralı," diyerek beni başından savıyor.

"Geri dön," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Danica-" diye başlıyor Dante ama sözünü kesiyorum. Titreyerek sesimi yükselttim ve aracı hemen durdurdum. "Sana *geri dön* dedim!"

Şoför yön bulmak için Dante'ye bakıyor ama dövmeli tanrı sadece omuz silkiyor. İkimiz de kararları kimin verdiğini biliyoruz, şoför bilmese bile.

"Evet hanımefendi," diye kabul ediyor şoför. İsteksizce arabanın dörtlülerini yakıyor ve siyah-beyaz kürk demetinin tozun içinde yattığı yere doğru geri geri gidiyor.

Her ne kadar bana hanımefendi dediği için adamı azarlamak istesem de, şu anda önceliğim köpek.

Emilio ve Dante birbirlerine bilmiş bilmiş bakıyorlar ama ikisi de bir şey söylemiyor. Dışarı atladığımda, arabalar gürültüyle yanımdan geçerken ya da toprakta sızlanan yavrunun yanına eğildiğimde beni durdurmaya çalışmıyorlar.

Hâlâ hayatta ama bacağı ezilmiş gibi görünüyor. Küçük yaratık kocaman gözlerle bana bakarken kalbim eriyor. Bir tür Border Collie k a r ı ş ı m ı n a benziyor, kesinlikle bir it. Hâlâ küçük ama sert kürkünün durumuna bakılırsa sert yaşamaya alışmış.

Pahalı suni deri ceketimi çıkarıp köpeğin etrafına sarıyorum ve onu dikkatlice kucağıma alıyorum. Onu koruyucu bir şekilde vücuduma sardığımda uysalca inliyor ama kaçmaya çalışmıyor. *Zavallı şey.*

"Onu bir veterinerine götürmeliyiz," diyorum şoföre, koltuğuma geri kayarken, yaralı köpek kucağımda.

"O sadece pis bir melez. Bırak onu," diye tersliyor ukala şoför.

Dante o kadar hızlı hareket ediyor ki pislik herif çok geç olana kadar onun geldiğini görmüyor; ta ki Dante'nin kalın kolu boynuna dolanıp nefes borusuna kuvvetle bastırana kadar. "Bizi veterinerine götürmeni *söyledi*. Bayan Matthews'a istediğini vermek senin yararına, anlaştık mı?" Dante'nin sesi yüksek ve iddialı - insanlar ona borçlu olduğunda ya da biri parmağını kaybetmek üzereyken kullandığı ses.

Şoför başıyla onaylıyor, gözleri korkusunu ele veriyor. "Evet, efendim. Özür dilerim, efendim."

"Güzel. Şimdi sür!" Dante bırakır ve adam ciğerlerini tekrar doldurmaya çalışarak nefes nefese kalır.

Dante yüzüne derin bir kaş çatarak koltuğuna geri otururken, adam başka bir şey söylemeden ayağını tekrar gaz pedalına koyar.

"Teşekkür ederim." Don'uma hafifçe gülümsüyorum, yaralı köpeği hâlâ yakınımda tutuyorum.

"Muhtemelen o ceket atmak zorunda kalacaksın." Kurtarma ekibine daha yakından bakmak için eğildiğinde Dante'nin yüzü yumuşuyor.

"Ceket umurumda değil," diye cevap veriyorum, yavru köpeği bir bebek gibi tutarak daha fazla zarar görmesini engelliyorum.

"Danica, ben-" Dante başlar, sesi yavaş ve ağırdır.

"Sorun yok, bebeğim. Otelde konuşabiliriz." Boştaki elimi uzatıp parmaklarını kendi ellerimde sıkıyorum.

Ciddiyetle başını sallıyor ve kara kara düşünmeye geri dönüyor, biz şehrin koşuşturmacası tarafından yutulurken ışıkların uçuşmasını izliyor.

Bu benim Vegas'a ilk gelişim. Hep gitmek istemiştim ama ailemin hiç o kadar parası olmamıştı. Ayrıca, Dante gibi havalı bir özel uçağa erişiminiz yoksa çok uzak.

Büyürken, sahip olduğum tek şey, lüks kumarhane arka planlarında geçen olağanüstü maceralarla dolu kitaplar ve insanların küçük bardaklarda pahalı kokteyller içtiği filmlerdi - hepsini kendim görmek istedim.

Ama şimdi bakmıyordum, tüm dikkatim kucağımdaki sıcak bedene kilitlenmişti ve onu kulaklarının arkasından hafifçe okşuyordum. *Lütfen ölme*, diye yalvardım sessizce.

Neyse ki veteriner çok uzakta değil. Birkaç dakika içinde oraya ulaştık. Sıkı at kuyruklu, güler yüzlü bir hemşire bana köpeğin emin ellerde olduğunu ve onunla ilgileneceklerini garanti ediyor. Dante'nin kredi kartı bilgilerini bırakıyorum ve adamların sessizce beklediği arabaya doğru yürüyorum.

Rezervasyon yaptırdığım otel sadece birkaç dakika uzaklıkta ve şoför bizden kurtulduğu için en az benim ondan kurtulduğum kadar rahatlamış durumda. Çantalarımızı boşaltırken, bu hizmeti bir daha asla kullanmamak için aklıma bir not alıyorum. *Pislik herif*.

Başka bir olay olmadan giriş yapıyoruz - Bay ve Bayan Caruso çatı katı süiti için lütfen ve teşekkürler. Google'da İtalyan soyadları listesine bakmıştım ve bu çok hoş gelmişti. Kendimi Dante Caruso'nun karısı Bayan Danica Caruso olarak hayal edebiliyordum. *Düşünebiliyor musun?*

Emilio'nun bizden bir kat aşağıda, abartılı bir manzarası ve muhtemelen kullanmayacağını bildiğim bir jakuzisi olan kendi süiti var. Ama bizim için yaptığı her şey için onu şımartmak istiyorum. Eski muhafızlar bunu anlamıyor ama yine de anahtar kartını kabul ediyor.

Kendi süitimiz daha da süslü ama gelişimizi kutlayacak gibi hissetmiyorum. Her şey o kadar... sonlandırıcı ki.

Kapı nihayet arkamızdan kapandığında Dante yüklü bir iç çekiyor, özel asansör 47 kat aşağıya doğru tekrar kayboluyor ve

bizi zirvede bırakıyor. Rahatlamış görünüyor. Neden, hala bilmiyorum. Bu soru beni çıldırtacak!

Zihnimi bu sorudan uzaklaştırmaya çalışarak çevreme odaklanıyorum ve uçağın perdelerini açıp, pek de etkilenmemiş ortağıma "Sürpriz!" diye bağırdığımdan beri kaybettiğim heyecanın bir kısmını yeniden kazanmaya çalışıyorum.

Otel süitimiz bir *Beyaz Lotus* bölümünden fırlamış gibi üst düzey lüks. Şehrin kaotik nabzının üzerinde şık bir inziva yeri olan geniş alanı keşfederken zengin tonlar ve pırıl pırıl yüzeyler beni karşılıyor. Restoranda çalıştığım dönemdeki bir yıllık maaşımdan daha pahalıya mal oldu ama artık o kadar para harcamaktan çekinmiyorum bile. Dante umursamıyorsa ben neden umursayayım?

Gözüme çarpan ilk şey manzara: tavandan tabana pencereler Las Vegas'ın büyüğü silüetini canlı bir başyapıt gibi çerçeveleyiyor. Odadaki diğer her şeyden çok daha etkileyici. Bana sorarsanız, pırıl pırıl kristal avize çok fazla yer kaplıyor.

Eski sevgilim bir keresinde beni Vegas'a götüreceğine söz vermişti. Mutlu yıllarımızda, tüm aldatmaları ve ihaneti öğrenmeden önceydi. Ama tıpkı daha önce (ve sonra) pek çok kez olduğu gibi: hepsi beni mutsuz dünyamıza hapsetmeye çalışmak için uydurulmuş bir masal, bir yalandı. Bana alacağını söylediği hediyeleri ya da her yıl özlemini çektiğim Sevgililer Günü sürprizini hiç almadı. Ganimetler başkaları içindi, ama benim için değildi - açıkça.

Doğaçlama mekan turumdan döndüğümde Dante'yi kendine sert bir viski doldururken buluyorum. Şimdi biraz daha rahatlamış görünüyor. Yine de çok uzakta, bir yabancı gibi hissettiriyor.

Kendime de bir içki hazırlayıp pencere kenarına oturuyorum, kendim için asla satın almayacağım lüks beyaz bir kanepeye uzanıyorum

-Dante'nin parasıyla bile. Beyaz çok kullanışsız bir renk; bir şeyleri çok kolay döküyorum.

"Teklif etmediğim için özür dilerim," diyor Dante, kadeh kaldırmak için içkisini kaldırırken. Şoförü tehdit ettiğinden beri söylediği ilk şey bu ve sesi tuhaf, alışılmışın dışında geliyor.

İlgisiz bir şekilde ben de içkiyi kaldırıyorum ama bir şey söylemiyorum. Sadece bardağın etrafında dönen ve kenarına çarpan buz küplerine odaklanıyorum.

Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum; hiçbir şey planladığım gibi gitmiyor. Dante yanıma oturuyor, beni kucağına çekiyor ve o kaslı kollarıyla sarıyor. Ona karşı koymuyorum; sadece mobilyaya dökülmeden önce bardağımı yere bırakıyorum.

"Hey," diyor usulca, çenemi kaldırıp ona bakmamı sağlıyor. "Özür dilerim *Tesoro*. Karmaşık bir durum," diye tekrar deniyor ama bu belirsiz özür beni pek heyecanlandırmıyor. Kollarının arasında hareketsiz kalıyorum. "Bir şey söyle," diye yalvarıyor Dante, yanağımı hafifçe okşayarak.

"Ne söylememi istiyorsun?" Sesim yumuşak ama gergin. Daha anlayışlı olmam gerektiğini biliyorum, özellikle de onun ne iş yaptığını bildiğim için. Ama kendim için üzülmekten kendimi alamıyorum. Bunun benim için büyük bir an olması gerekiyordu...

"Bilmiyorum. Herhangi bir şey. Senden bu kadar uzak hissetmekten nefret ediyorum."

Sonunda ona, gözlerindeki samimiyete bakıyorum. Çabalıyor, biliyorum, bunun onun için ne kadar zor olduğunu görebiliyorum. Yine de, tüm bu kargaşaya neyin sebep olduğunu bana söylemesini diliyorum.

"Sadece seni mutlu etmek istedim." Dudağım titriyor. *Ağlama, ağlama Danica*. Söylemesi yapmaktan daha kolay.

"Biliyorum aşkım. Biliyorsun da, beni çok mutlu ediyorsun." Dante tatlı tatlı başımın yanını öpüyor. "Böyle bir aptal gibi davrandığım için özür dilerim. Çok çalıştığımı biliyorum."

"Neden Vegas değil?" Bu soru geldiğimizden beri kafamın içinde tekrarlanıp duruyor.

Dante derin bir iç çekti. "Uzun zaman önceydi. Bölge savaşı draması. Seni işle ilgili şeylerle meşgul etmekten hoşlanmadığımı biliyorsun."

"Ama burası senin bölgen değil."

"Eskiden burada biraz işimiz vardı. Babam ölmeden hemen önce. İşler çok çabuk kötüye gitti. Uzun lafın kısası, Feras'ın bir daha Vegas'a girmesi yasaklandı."

"Bunu en başından söyleyebilirdin. Ama her şey bu değil, değil mi?"

Benden bir şeyler saklıyor ama nedenini bilmiyorum. En son benden bir sır sakladığında, onu neredeyse sonsuza dek kaybediyordum. Kaçırıldığında, kilitlendiğinde ve o depoda ölüme terk edildiğinde aramaya nereden başlayacağımı bilmiyordum.

Geçen yılki Ricci olayını düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor. O dönemi bir daha asla yaşamak istemiyorum. Dante'nin ölü mü diri mi olduğunu merak etmek tam bir cehennemdi.

"Önemli olan da bu." Belli belirsiz gülümsüyor ve ben de onu daha fazla zorlamanın bana bir şey kazandırmayacağını kabul ediyorum. Hazır olduğunda bana söyleyecektir. Öyle umuyorum.

Başımı Dante'nin göğsüne yaslayıp en sevdiğim ses olan kalp atışlarını dinlerken iç çekme sırası bende.

"Peki, biz Vegas'ta gezip tozarken evde sorumluluk kimde?" Dante sırtımı tembel tembel okşayarak konuyu değiştiriyor.

"Carlo'ya kapıdan kimseyi almamasını ve soran olursa hasta olduğunu söylemesini söyledim," diye sırtarak cevap veriyorum, detaylı planlarımla gurur duyarak.

Ama gurur duyan bir tek ben varım. Dante telaşla öyle hızlı ayağa fırlıyor ki kucağından kanepeye düşüyorum. "Ne? Hayır. Danica. Ben asla hastalık izni almam. Herkes ne düşünecek? Carlo'yu aramam gerek."

Onu tekrar koltuğa çekiyorum. "Böyle bir şey yapmayacaksın. Neden bu mükemmel görüntüye bu kadar takıntılısın? Her zaman başkalarını memnun etmeye çalışıyorsun, peki ya Dante? O ne istiyor?"

Sevgili oğlum cevap vermiyor. Sadece masanın üzerindeki telefonuna ve bana bakıyor, seçeneklerini değerlendiriyor.

"Hey, bana bak bebeğim. Gelecek hafta korkusuz Don Fera olmaya devam edebilirsin. Ama şimdiden Sevgililer Günü'nün tadını çıkarabilir miyiz lütfen?"

Dante iç çeker ve ayakkabılarını tekmeler. "Tamam, ama bu odadan çıkmıyoruz," diye ısrar eder.

Her şey kaybolmuş olamaz, değil mi? Düşüncelerimi toparlayarak derin bir nefes alıyorum.

"Eğlenmek için odadan çıkmamıza gerek yok." Ses tonumu değiştirerek sırtıtmayı başarıyorum. Surat asmaya devam etmek çok fazla enerji gerektiriyor, bu bana göre değil.

"Öyle mi?" Elimi kucağına atıp tembelce hâlâ dinlenmekte olan sikiğin dış hatlarında gezdirirken Dante'nin yüz ifadesi bir anda merakla değişiyor, eve telefon etme ihtiyacı bir anda tamamen unutuluyor.

"En son ne zaman boşalmanıza izin verildi, Don Fera?" Tutuşumu sıkılaştırarak soruyorum.

Dante'nin nefesi kesilir.

En azından Don Fera'yı kafasından çıkarıp fiziksel dünyaya sokmanın kesin bir yolu var...

Sonja

(DANTE)

Pelüş halının üzerinde çıplak, gözlerim kapalı diz çökerken sertliğim her geçen saniye artıyor. Duştan yeni çıkmış, Kraliçemin emrettiği gibi sabunlanmış ve kurulanmış bir halde topuklarımın üzerine oturmuş, bir sonraki emrini bekliyorum.

Ellerimi talimat verildiği gibi uyluklarımın üzerinde düz tutmak tam bir zaman mücadelesi haline geliyor, ama beklemem gerektiğini biliyorum; direnmek ne kadar zor olursa olsun aletime dokunmamalıyım. Sabrım ödüllendirilecek.

"Otur bebeğim." Danica sonunda bana hitap ediyor ve dizlerimi halının üzerinde tutarak vücudumu dikleştiriyorum. Sesi beni anında rahatlatıyor; ona güvenebileceğimi biliyorum.

"Gözler kapalı," diye hatırlatıyor ve ben de beklenti ve şehvetle artan kalp atışlarımı düzene sokmak için derin bir nefes alıyorum.

Danica tanıdık tasmayı boynuma geçirirken karanlıkta kalıyorum. Normalde kıyafetlerimin altına taktığım düz siyah tasma değil bu; ön tarafına ayarlanabilir metal zincir dolanmış martingale tasma.

Zincir köprücük kemiğime soğuk geliyor ve istemsizce titreyerek boynumdan sikime kadar uzanan bir dalgalanmayla onu daha da canlandırıyorum. Beklenti neredeyse dayanılmaz. Neredeyse.

"Benimle gel. Onları kapalı tut," diye emrediyor Danica, sesi yavaş ve boğucu, emredici.

Zincirin ön tarafını çekiyor ve tasma boynumun etrafında sıkılıyor, tenime batıyor, beni tanıdık bir şekilde boğuyor. Bu hissi seviyorum, güvenliğini, bana sahip olduğumu hatırlatmasını.

Onun için evcil bir hayvan gibi, Danica'nın arkasında sürünüyorum, dizlerimi yumuşak halının üzerinde yönlendirmesine izin veriyorum, önce boynum, nefesim kesilene kadar, nefes borum zincire karşı mücadele ediyor. Bir sonraki ve bir sonraki adım dışında düşünecek, odaklanacak hiçbir şey yok.

Vücuduma benden daha iyi uyum sağlayan Danica, zincir çok gerildiğinde bunu anında fark ediyor. Metal hemen gevşiyor ve ben umutsuzca nefesimi normal ritmine döndürmeye çalışarak öksürüyorum.

"Uslu bir çocuk olmana bayıldığımı biliyorsun," diyor Danica kulağıma eğilip fısıldayarak. Pahalı bir parfüm kokuyor, hangisi olduğunu hâlâ bilmiyorum - taze ve biraz narenciye kokuyor.

Aynen böyle eriyorum, dudaklarımdan istemsiz bir inilti kaçıyor.

"Kalk!" diye emrediyor Danica, ayakkabısının burnuyla omzuma bastırarak beni topuklarının üzerine geri itiyor. "Aç şunları."

Karanlık dağılıyor ve gözlerim ışığa alışırken Danica yavaşça ortaya çıkıyor.

Bir köpek gibi, konuşulmadan konuşmama izin verilmediğini bilerek usulca inliyorum. Ama Tanrım, çok güzel görünüyor!

Bu kıyafeti daha önce hiç görmemiştim. Bir çeşit koşum takımı, kırmızı deri kayışlardan yapılmış tek parça bir yüzme kostümü gibi şehvetli kıvrımlarını örüyor. Hiçbir şeyi örtmüyor; sadece üstten ve alttan büyük göğüslerine, kıcının etrafına, kalın uyluklarının arasına yerleşmiş V'ye giriyor - sadece soluk teninin etrafında yılan gibi kıvrılan uzun bir kemer. Bakmadan duramıyorum.

"Gördüklerin hoşuna gitti mi, yavrum?" diye soruyor Kraliçem, tüm manzarayı hayranlıkla izlememe izin vererek.

Neredeyse ağzımın suyu akacak. "Muhteşem görünüyorsun!"

"Beni istiyor musun?" En sevdiği sorulardan biri, cevaplamaktan asla bıkmayacağım bir soru.

"Yani Çok. Daha fazla daha hiç." Bu o ve
TANRI DÜRÜSTÜ Gerçek. Düşüncelerimin yerini basit
ihtiyaçlar, basit istekler aldı.

Danica'nın yaramaz gözleri beni dikkatle izlerken parlıyor. "Bunu söyleyebilirim. Sonja çok heyecanlı."

Başımı yana doğru eğiyorum. "*Sonja* kim?"

Danica yaklaşıyor, tamamen kalkmış sikimi ayakkabısıyla karnıma bastırarak vücuduma sabitliyor. "Bu ufaklığa bundan sonra Sonja demeye karar verdim." Gülümsüyor, küçük oyunları ile eğleniyor. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Neden Sonja?" Aletime bir kadın ismi vermek gibi tuhaf bir fikir beni şaşırttı.

"Neden olmasın?" Danica ayağının hassas etim üzerindeki baskısını artırıyor ve yüksek sesle inliyorum. O sivri siyah ayakkabılar tarafından bile olsa, oraya dokunulmak çok iyi hissettiriyor.

"Sonja," diye tekrarlıyorum, kapana kısılmış sikime bakıyorum, çaresiz ve muhtaç. Daha önce ona isim vermeyi hiç düşünmemiştim. Sonja gibi bir isim bir şekilde hadım edici görünüyor, ama sanırım amaç da bu. Gerçekten utanç verici, ama Danica aşağılanmaktan hoşlandığını biliyor... ama sadece ondan gelirse.

"Sonja bugün biraz rahatlamak ister mi?" Ayakkabısını hassas sik kafama vuruyor ve vücuduma bir acı dalgası yayılıyor, sistemimi dopaminle dolduruyor. Bu heyecan verici!

Danica canımı böyle yaktığında beni çılgına çevirdiğini biliyor. Sözleşmemiz, diğer şeylerin yanı sıra, beynim sessizleşene kadar canımı yakmasını istediğimi açıkça ortaya koyuyor.

"Lütfen, bayan. Ne isterseniz yapacağım." Sızlanıyorum. Sadece Danica beni böyle sızlatabilir. Üzerimdeki gücü eşsiz.

Sözlerim doğru, fiziksel olarak istediği her şeyi yapacağım. Zihnim, zihnim daha yavaş bir süreç... Kimseye zihnimi vermeye alışık değilim. Yıllarca duvarları ördüm, herkesi dışarıda bıraktım, ailemin hayatta kalabilmesi için kendimi güçlü olmaya zorladım.

"Ne istersem mi? Hmm... Birçok isteğim var." Danica hapsolmuş sikimi serbest bıraktı ve şimdi tamamen dikleşmiş bir şekilde serbest kaldı. Sonra yakamdan tutup beni dizlerimden çekerek bir karıştan daha uzun ama tamamen itaatkâr bir şekilde onun üzerinde yükselmemi sağlıyor.

Danica'nın eli sikimin etrafını sararken, yüksek sesle homurdanıyorum, neredeyse tekrar dizlerimin üzerine çöküyorum. Parmaklarına pre-cum sızdırmak üzereyim, kendime engel olamıyorum.

"Çaresiz biri mi var?" Öğretmen sesi o kadar kibirli, o kadar tatlı ki beni çılgına çeviriyor.

"Lütfen hanımefendi," diye inliyorum, nefesimi tutarak olabildiğince hareketsiz duruyorum. Onun için sesimi yükseltmemden hoşlandığını biliyorum ama bu hâlâ alışmam gereken bir şey. İnlemek genelde yaptığım bir şey değil, bu şekilde değil. *Bir erkek erkek olmalı*, babamın sesi sık sık yaptığı gibi bana eziyet ediyor.

"Hmm... Senin için bir sürprizim var," diyor Danica, saatine bakarak.

Eliyle sikimi sıkıca sararak beni kalın karartma perdelerinin bizi aşağıdaki uğultulu dünyadan sakladığı pencereye doğru sürüklüyor. Ama uzun sürmeyecek. Danica tek bir düğmeye basarak özel dünyamızı muhteşem gün batımının solan ışığına açıyor.

Nefesim kesiliyor, duvar tamamen şeffaflaşırken donup kalıyorum. Mantıken beni göremediklerini biliyorum ama sergileniyor olma hissi tüm mantığı alt ediyor.

"Çok güzel değil mi bebeğim? Vegas'taki günbatımının ölmek üzere olduğunu duydum!" Danica heyecanla haykırıyor, eli hala sikimin etrafında. "Şuna bir baksana." Beni orada tutuyor, neon ışıkları giderek kararan fonda parıldamaya başlarken gözleri manzaraya kilitlenmiş durumda. *Ah, Vegas.* Eskiden burada çok eğlenirdik.

Gün batımını izlemek, onun coşkusunu paylaşmak istiyorum ama kendi ihtiyaçlarımın da acı verici bir şekilde farkındayım. Özellikle Danica'nın parmakları hareket etmeye başladığında, tenime masaj yaptığında, aletimin ucuyla, hemen altındaki hassas kısımla oynadığında - tüm noktalarımı, tüm gizli düğmelerimi biliyor. Sadece tek bir dokunuş ve ben onun oluyorum.

Danica benimle alay ediyor; boşalmama izin vermeyeceğini biliyorum - henüz değil. Ama aletim aptalca umutlu, daha fazla sürtünme ararken elini itiyor.

Fazla uzağa gidemiyorum. "Aşağı, Sonja!" Danica ereksiyonumu serbest bırakıyor ve elinin tersiyle sertçe vuruyor.

Anında acı içinde iki büklüm oluyorum ve yüksek bir homurtuyla arkamdaki kanepeye düşüyorum. *Tanrım, acıyor.* Ama iyi anlamda. Tam da ihtiyacım olan şey. Acı böyle kontrollü bir ortamda farklı hissettiriyor; her an durabileceğimi bildiğimde.

Danica kanepeye tırmanırken, "Dik otur oğlum," diyor, topuklu ayakkabılarıyla bacaklarını açarak. Arkasındaki cam duvardan ya da çok az kıyafet giymiş olmasından rahatsız olmuş gibi görünmüyor.

Ama manzarayı ya da son dakikalarını yaşayan gün batımını daha fazla düşünmüyorum. Danica'nın amcığı yüzümden sadece birkaç santim ötede, iki parmağıyla alt dudaklarını aralayıp klitorisini bana gösteriyor.

Gözlerim kasıklarına yapışmış, dudaklarımı yalayarak kokusunu almaya çalışıyorum. Ama o da yeni duş almış; sadece kokusunu alabiliyorum.

soluk sabun ve şehvet. Bu onu daha az istememe neden olmuyor. "Aç mısın bebeğim?" diye takılıyor.

"Çok. Lütfen..." Dudaklarım titreyerek sızlanıyorum. Onun tadını ne kadar sevdiğimi biliyor; ona zevk verme ayrıcalığını ne kadar sevdiğimi.

Danica dizini gövdemin üzerine bastırarak beni kanepeye doğru itiyor.

"Ellerini kıcıma koy," diye emrediyor ve ben de mutlulukla yuvarlak yanaklarını kavrayıp onu kendime çekiyorum.

"İşte böyle, sevgilim. Beni boşalt." Ağzım hedefini bulduğunda yüksek sesli bir nefesle başını geriye atıyor ve ekliyor, "Eğer iyi olursan, belki sen de bir ödül alırsın."

Onun için açım, dilimi merkezine batırıyorum, dudaklarım klitorisinin etrafında kapanıyor. Danica şiddetle titriyor, bunu hissedebiliyorum. Parmaklarını buklelerime doluyor, canımı acıtana kadar saçlarımı çekiyor ama ben yerimden kıpırdamıyorum.

Vücudunu yakından tanıyorum - her sesi, her seğirmeyi, her titremeyi. Dikkatle dinleyerek, beni zevkine yönlendirmesine izin veriyorum, dizlerini zayıflatan noktaları buluyorum ve ıslaklığı yayılıyor, bir vahadaki susamış bir adam gibi nefes nefese kucaklamam için yayılıyor.

"Sakın durayım deme bebeğim," diye inliyor Danica, ben hızlandıkça amını yüzüme sürüyor. Onu yerken, saçlarımı acıyla çekene kadar yalayıp kemirirken ve emerken, inlemeleri yüksek arzu çağrılarına yoğunlaşırken, zevk çığlıklarına dökülmekle tehdit ederken, sevgili hayatım için kıcını tutuyorum.

Ama durmuyorum, buna cesaret edemem. Ödülümü alana kadar da durmak istemiyorum: tüm vücudu coşkuyla titriyor, tüm dünyanın duyması için "Geliyorum!" diyor. O zaman bile yavaşlamıyorum, ta ki yüzüme bir tokat atıp "Yeter!" diyene kadar.

Sonunda geri çekiliyorum, dudaklarımdaki ıslaklığı yalıyorum, tadın tadını çıkarıyorum. **Başarı!**

Nefes nefese kalan Danica kucağıma yığılıyor; sikim aramızda, bedenlerimiz tarafından hapsedilmiş durumda, öpmek için ileri atılıyor.

Ben de onu öpüyorum, dudaklarını, dilini arzuluyorum, hepsini istiyorum! En çok da dudaklarımda aldığı zevki tatmasını istiyorum.

"Hmm, çok iyi yaptın bebeğim. Teşekkür ederim." Kraliçem geri çekildiğinde gülümsüyor ve o sevecen tavrıyla yanağıma dokunuyor.

Sikim aramızda seğiriyor ve anın masumiyetini mahvediyor.

"Aww, Sonja da biraz ilgi istiyor mu?" Danica cilveleniyor ve ben kızarıyorum. Aletimin her zaman kendine ait bir hayatı olmuştur ama Danica'nın gelişinden beri hiç bu kadar renkli olmamıştı. Sanırım kendine ait bir ismi olması da uygun.

"Sonja sana karşı koyamıyor, ne diyebilirim ki?" Omuz silkiyorum, gözlerimi kaçırıyorum, aniden utanıyorum. Beni nasıl böyle küçük bir çocuk gibi hissettirebiliyor? *Oh, Dio mio.*

Dışarıda gece çökerken Danica koltuktan kalkıyor, inerken topuklarını bana batırmamaya dikkat ediyor. (Sikimi o güzel dudaklarının arasına alıp etimi yalayarak yeniden sertleştirirken inleme sırası bende.

"Tamamen güzel ve ıslak, tam istediğim gibi." Aniden tükürmeden önce ereksiyonumun üzerine daha fazla tükürük salgılıyor ve dudaklarımdan acı dolu bir protesto çılgılığı çekiyor.

Danica bana "Kıpırdama," diyor ve ben kıpırdamadan dururken o omuzlarımdan tutup kendini tükürükle kaplı sikimin üzerine çelik gibi bir konsantrasyonla bırakıyor. "Seni içimde istiyorum"- onun ve benim en sevdiğimiz cümlelerinden biri.

Kırmızılı Tanrıça beni tamamen içine alırken nefesimi tutarak dudağımı ısıırıyorum. Bundan daha güzel bir duygu olmadığına ikna oldum.

Sikim kabzasına kadar içine gömüldüğünde, kucağımda kıpırdamadan öylece oturuyor.

Bakışlarımı yakalayan Danica kollarını boynuma doluyor ve beni kendine çekiyor, iri göğüsleri göğsüme çarpıyor. Dudakları benimkileri buluyor ve ben de onu bulanık bir tutkuyla öpüyorum.

Dudakları hâlâ benimkilerin üzerindeyken, Danica yavaşça dizlerinin üzerine kalkıyor ve tekrar kucağıma dalmadan önce sikimin biraz dışarı kaymasına izin veriyor.

Bana binerken inlemeleri benimkilere karışıyor. Tanrım, bu şekilde uzun süre dayanamayacağımı biliyorum. Beni birçok kez sınırdan bıraktı, serbest bırakılmak için çaresizim.

Danica sikimde bir aşağı bir yukarı zıplıyor, kalçalarını şehvetli bir şekilde gıcırdatıyor, elleri yüzümü tutuyor. Ruhumun derinliklerine bakıyor ve ben de ona izin veriyorum, beni unutana kadar sikerken aptalca gülümsüyorum.

Zevkim hızla artmaya başladı. Çok hızlı. İçimdekilerin dökülmesini engellemek için tüm irademi kullanıyorum ve o zaman bile başarısız olmanın eşiğine geliyorum.

"Lütfen..." İnliyorum, hayır, yalvarıyorum.

"Bana ne istediğini söyle, sevgilim. Kelimelerini kullan," diyor Danica, ihtiyaçlarımla ilgili gizemli hiçbir şey olmamasına rağmen.

"Yaklaştım... Lütfen, Bayan. Lütfen bana izin verin," diye ağlıyorum, seli uzak tutmak için kenetleniyorum.

"Ne kadar yakın?" Yüzümdeki acı dolu ifadeyi düşünerek sırtıyor.

"Lütfen!" Bikkın bir feryat koparıyorum. *Kendimi tutamıyorum.* İzin almadan gelmeye cesaret edemiyorum, ama yapamam!

"Zavallı bebeğim. Çok iyi davrandın. İznin var. Benim için gel. İçimde. Seni hissetmek istiyorum..." O konuşurken, Danica bana daha hızlı ve daha hızlı biniyor, ben onun içinde şiddetle patlayana kadar aletimin üzerinde zıplıyor ve onu döllerimle dolduruyor.

Dudaklarımdan sınır tanımayan bir kükreme kaçıyor, Danica'nın ağılıkla öptüğü, vücudum onun altında coşkuyla sarsılırken dudaklarımı yutan bir kükreme.

Ama kalkmıyor; beni içimde tutuyor, yapışkan ve hassas. Aşırı uyarılma bedenimi yakıp kavururken çılgınca nefes alıp veriyorum. Kraliçemin merhamet gösterip üzerimde sallanmayı bırakması sonsuzluk gibi geliyor.

Gözlerimi açtığımda, onu bana gülümserken buluyorum, bana yoğun bir şekilde bakıyor. Yorgun ama mutlu bir şekilde, saçlarımı okşarken, şakaklarımı öperken ve beni ne kadar çok sevdiğini söylerken gülümsüyorum.

"Ben de seni seviyorum. Hem de çok" diye karşılık veriyorum, onu tekrar öpüp kendime yakın tutarken, tatmin olmuş bedenlerimiz tek bir uzuv karmaşasına dönüşüyor.

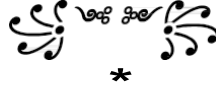
"Bunu yatağa taşıyalım mı?" Danica burnumu tatlı tatlı öperek öneriyor. Başımı sallıyorum, kalkmasını bekliyorum. Ama kalkmadı.

Danica kocaman bir sırıtışla, "Ama sen içeride kalacaksın," diye ekliyor. "Nasıl-?" Başlıyorum ama aklımdan geçenleri yavaşça bir araya getiriyorum.

"Ah. Evet, hanımefendi." Ellerimi kışının altına kilitliyorum ve ikimizi de baldırlarımdan kaldırarak kanepeden indiriyorum.

Boynuma sıkıca tutunan Danica bacaklarını belime doluyor, döllerim amından kalçalarıma sızıyor.

Arkasında Biz, ve taze gece gökyüzü parıltılar ile
olasılık ve günaha..

Sevgili sen,

Bu mektubu asla göndermeyeceğimi biliyorum ama belki de yazarsam sonunda olanları anlamlandırabilirim.

Tek bildiğim hikâyenin var olmasına ihtiyacım olduğu, gerçek versiyonuna; kimseye anlatamadığım versiyonuna.

Neredeyse beş yıl sonra bile seni, olabilecekleri düşünmeden edemiyorum. Belki de bunu senden çok kendim için yazıyorum.

Hadi kaçalım, demiştin o gün, bu çok sıkıcı. Gözlerinde o bakış vardı, başımı hala çok fazla belaya sokan o yaramaz parıltı. O gözleri her yerde takip ederdim ve ettim de.

Sadece bir an tereddüt ettim, uzattığın elini tuttum ve çatlaklardan geçtik. Gizli geçitlerden ve sinsi kapılardan, seks, uyuşturucu ve saf arzu dünyasına. Benim için her şey yeniydi ama elin elimdeyken kendimi cesur hissediyordum.

Babalarımız müzakerelere dalmışlardı; tüm Vegas ayaklarımızın altındayken, zar zor yasal olarak kaçtığımızı fark etmediler. Silahlı ve tehlikeliydik ama yine de çok aptaldık.

Hâlâ bakireydim, o karanlık dünyalardan, senin gururlu bir rehber gibi gezindiğin ahlaksız kulüplerden haberim yoktu. Benden birkaç ay daha genç olmana rağmen, çok şey yaşamıştın. Bana göstermek istedin. Zamanı geldi, demiştin.

Ütopya'daydık ama ikimiz de kulüpleri ya da açık büfede sunulan çıplak bedenleri umursamıyorduk. Hayır, ben sadece ve sadece senin için oradaydım. Bana bakışından, elimi tutuşundan, bana dokunuşundan senin de aynı şeyleri hissettiğini anladım. Artık ilk tanıştığımız, yağmurlu bir Salı sabahı gizli güzel şiir koleksiyonunu benimle paylaştığın zamanki gibi çocuk değildik.

Biraz aklım olsaydı, hayır derdim, elini tutmazdım, geride kalırdım. Ama içimde uyandırdığın pervasız terk ediş beni hem korkuttu hem de heyecanlandırdı.

Yasak meyvenin tadı neden bu kadar güzel?

Büyülü

(DANICA)

Bu iş sende, kızım. Bu gece o gece, sözsüz bir şekilde yansımamı heyecanlandırmaya çalışıyorum, görünüşüme son rötuşları, parlak kırmızı rujumu sürerken derin bir iç çekiyorum. Moral konuşması beni rahatlatmak için çok az şey yapıyor, sinirlerim hala omurgamı kemiriyor. Ama hepsini bastırmaya çalışıyorum, yüzümde bir gülümseme oluşmasını istiyorum.

Gösteri zamanı!

"Büyüleyici!" Ben banyodan çıkıp giyinip özel Sevgililer Günü gösterimiz için h a z ı r l a n ı r k e n Dante "Muhteşem" diyor.

Berlin'den özel bir burlesk gösterisine bilet aldım. Vegas'ta, sadece bir gece için.

Oh, paranın satın alabileceği şeyler. Özellikle de aptalca şeylere aptalca miktarlar harcamanın suçluluğunu ortadan kaldırdığınızda. *Beş parasız gençliğim beni şimdi görebilseydi.*

Başlangıçta bilet alabileceğimizi düşünmüyordum ama Adira'nın yüksek yerlerde bazı Domme bağlantıları vardı; bazı ipleri çekti ve bize VIP koltuklar aldı. Mükemmel bir Sevgililer Günü hediyesi.

Ve sonra, son dakikada, Dante odadan çıkmayı reddederek neredeyse her şeyi mahvetmişti. Hiçbir acı ve zevk onun aklını rahatlatamamıştı. İkimiz de bitkin bir sersemlik içinde bayılana kadar bütün gece uğraşmıştım, dölleri vücutlarımızdan yeterince boşalmıştı.

Ama bu sabah Dante, yüzünü gizleyecek bir maske bulduğumuz sürece gitmeyi kabul ederek ikimizi de şaşırtmıştı. Bu iyi bir çözümdü, umarım sonunda sadece odamızdan hayranlıkla izlediğim büyüleyici şehir ışıklarını görmemi sağlayacaktı.

Dikkatimi şimdiki zamana zorlayarak Dante'nin kıyafetini inceliyorum, sanki sokakta bir kıza laf atan bir inşaat işçisiymişim gibi ona ıslık çalıyorum. Yanaklarının kızarması çok sevimli.

"Teşekkürler bebeğim. Sen de oldukça iyi görünüyorsun," diye cevap veriyorum, onu dikkatlice öpüyorum, süslü ruj bulaşmayacağına dair verdiği sözü tutuyor.

Dante tamamen siyah giyinmişti: dar pantolon, bileklere kadar uzanan botlar, uyumlu bir kemer ve en sevdiği deri ceketinin altına gizlenmiş bir yelek. Başlangıçta her zamanki dar yakalı gömleklerinden birini giymek istemişti ama vazgeçip onun için hazırladığım yeleği giyene kadar ısrarla tartışmıştım.

Basit bir siyah Venedik maskesi yüzünün üst yarısını kaplayarak kimliğini gizliyor ve takımını tamamlıyor. Kendisi kabul etmese de bu ona çok yakışıyor. Onu motorcu bir kötü çocuk gibi gösteriyor.

Dante elimi tutarak, "Bize bir tur attırsana," diyor. Bunu seve seve yapıyorum, kollarımı iki yana açarak dönüyorum, dizime kadar uzanan siyah elbisem etrafımda dalgalanıyor.

Bu çok eğlenceli bir kıyafet; nasıl görüldüğümü seviyorum. Elbisenin üst kısmı bir korse gibi, iri göğüslerimi oldukça büyük bir göğüs dekoltesine itiyor. Omuz hizasındaki saçlarım zarif bir şekilde tutturulmuş ve yüzümün yanında ışıltılı küpeler sallanıyor. Dikenli topuklu ayakkabılar, sadece Dante ile tanıştığımdan beri değil, tüm hayatım boyunca süslü olduğum gibi el çantamla eşleşerek görünümü tamamlıyor.

Ama o beni süslü olsam da olmasam da seviyor. Zaten aramızdaki bağ soyağacından çok daha derin. En başından beri bir şey beni ona çekti; sert dış görünüşünün, korkunç mafya babası kişiliğinin altında başka biri olduğunu biliyordum.

"O kadar büyüleyici ki seni paylaşmak bile istemiyorum. Gitmek zorunda mıyız?" Dante bir kez daha deniyor ama direncim kırılmıyor.

"Kesinlikle! Yağcılıkla bu sefer bir yere varamazsın, Don Fera. Şimdi eşyalarını topla. Geç kalmak istemiyorum."

"Burası Vegas, *Tesoro*. İşler hep geç başlar," diye beni rahatlatmaya çalışıyor.

"Bu benim ilk seferim... Her şeyi deneyimlemek istiyorum!" Heyecanla elini tuttum ve fikrini değiştirmesine fırsat vermeden onu asansöre götürdüm. Kontrat gereği kontrolü elinde tutan kişi ben olabilirim ama fiziksel olarak istediğini elde etmek için birini omzunun üzerinden atabilecek biri değilim.

Asansörde Dante duraksıyor, parmağı zemin kat düğmesinin üzerinde geziniyor. "Emilio gelmiyor mu?"

"Hayır, Dante. Bu şey için bilet bulmak neredeyse imkânsızdı. Emilio bu gece izinli olabilir." Numaraya kendim basıyorum ve gökyüzünden inişe başlıyoruz...

"Emilio olmadan hiçbir yere gitmeyi sevmiyorum." Dante ağırlığını bir bacağından diğerine kaydırıyor, parmaklarındaki yüzükleri onlara bakmadan çeviriyor. Huzursuzluğu her halinden belli.

"Bana sorarsan çok bağımlısın," diyerek ortamı yumuşatmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor. Kim bilir kaçınıcı kez, acaba içeride mi kalsak diye düşünüyorum. Ama çok yaklaştık, hayır. Bunun özel olmasını istiyorum. *Sadece bir gece.*

"Danica, güvenlik hiç komik değil. Seni her zaman koruyacağıma yemin ettim."

"Geçen sefer düşman tarafından kaçırıldığında seni kurtarmak zorunda kalan ben değil miydim?" Ona hatırlatıyorum.

"Evet ve sana sonsuza dek minnettarım. Ama demek istediğim de bu. Bu tehlikeli. Her zaman tehlikelidir."

Asansör çaldığında kapılar lüks otel lobisine doğru kayarak açılıyor ve konuşmamız kısa kesiliyor.

"Maskeni takmaya devam et; bize bir şey olmaz. Burada kimse senin kim olduğunu bilmiyor. Benim de kim olduğumu bilmedikleri kesin çünkü buraya hiç gelmedim."

Dante anlaşılmaz bir şeyler homurdanıyor ama ona aldırmıyorum. Yeni şeyler söz konusu olduğunda "hayır" deme eğilimindedir. Genellikle yaşını suçlarım. Neyse ki benim macera anlayışıma her zaman katılmasa da onu genç tutacak ben varım.

Dışarıda bir araba bizi bekliyor ama öncekiyle aynı değil. *Siktir et şu adamları.* Arka koltuğa kayarken, gecemiz için gergin bir şekilde heyecanlıyım. Sonunda bir sonraki adıma hazırım... Dante'nin nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikrim yok ama Vegas'ta olduğunu fark ettiği dünden daha iyi olacağını içtenlikle umuyorum.

Keşke bana Vegas'la ilgili şikâyetinin tüm hikâyesini anlatsa ama bu konudan bahsedildiğinde bile irkilmesi acı verici olduğunu açıkça ortaya koyuyor. Benim tahminim muhtemelen kaçıp giden uzun süredir kayıp olan bir aşk. Yine onun kim olabileceğini merak ediyorum (eğer böyle biri varsa tabii).

Dante'nin her zamanki tipi olmadığını biliyorum - alt-orta sınıf bir aileden gelen ve boktan bir hayatı olan sıradan bir kızım.

devlet okulu geçmişi. Ama bir Vegas kızı? Muhteşem biri olmalı!

Kararlı bir şekilde, bu dűřűnceyi aklımdan uzaklaştırmaya çalışıyorum. Kıskanç hissetmekten hoşlanmıyorum. Yine de kendimi sık sık boğuşurken bulduğum bir duygu bu. Beni kim suçlayabilir ki? Elimden bir şeylerin alınmasına, hep kaybetmeye ya da hiçbir zaman yeterli olmamaya o kadar alışmışım ki, Dante'nin tamamen *benim* olmasına ihtiyacım var.

Onun başka biriyle birlikte olduğunu düşünmek bile beni endişelendiriyor. Ama o bana her zaman, şimdi ve sonsuza dek tek istediğinin ben olduğumu, onu anlayan tek kişinin ben olduğumu söylüyor. Ben de ona inanıyorum.

Gösteriye gitmek çok uzak değil - buralarda hiçbir şey gerçekten uzak değil, fark ediyorum. Ama Strip'i iyi görebilmem için yeterince uzun. *Burası gerçek dışı!*

Büyűlenmiş bir kadın gibi, penceremin önűnden bulanık bir řekilde geçen manzara karřısında tamamen büyűlenmiş durumdayım. Akla gelebilecek her renkten neon tabelalar uzaklara doğru uzanıyor ve karanlık çöl gökyüzűne karřı bir kaleydoskop parlaklığı yaratıyor.

Buranın dün geldiğimiz şehir olduğuna, gecenin her şeyi bu kadar dramatik bir şekilde değıştirebileceğine inanamıyorum. Hiçbir kitap ya da film, gerçek hayatta burada olmanın muhteşemliğini yansıtamaz.

Elini kucağıma koymuş yanımdaki Dante hâlâ endişeli görűnűyor. En azından yüzűnűn alt yarısı öyle. Dudağını ısırmasından ve diğerk yumruğunu sıkmasından bunu anlayabiliyorum. Gösteriye gittiğimizde rahatlayacağından eminim. Belki *ilham* bile gelir.

Ayrıca, Dante yanımdayken hiçbir şeyden korkmuyorum. Ne olursa olsun beni her zaman koruyacağını biliyorum. Hiç kimse onun kadar yanımda olmamıştı.

Ama Danica, ailene ne demeli - ebeveynler çocukları için her şeyi yapar, hatta ölürler, kafamın içinde hiç bitmeyen yarışma programı sunucusu neon geçerken bağılıyor. Ama *benim* ailem değil. Belki kardeşlerim için, çocukluğumu mahvetmekten zevk alan sadist ikizler için.

Zavallı küçük Danica, aptal ölü bir köpek için yaygara koparıyor. Tek arkadaşım, ıslak burunlu o görkemli siyah Labrador'la birlikte neredeyse ölüyorsam ne olmuş yani? *Sus Danica, mükemmel geleceklerini mahvetme.* Hayır, ailem beni hiç korumadı.

Ama Danica, eski sevgilin ne olacak? Çok uzun zamandır birlikteydiniz.

Onun için her şeyden vazgeçtin... Eminim o seni korurdu?

Kapa çeneni! Bu lanet ses beni delirtiyor.

Ama susmuyor. Hayır, o pislüğün aldatmasını gündeme getirmeyi seçiyor; şimdi, özel gecemize giderken, bana asla kimse için yeterince iyi olmadığını hatırlatıyor. Kullanılmış, atılmış, zavallı küçük Danica yine yaramazlık yapıyor; en iyisi onu susturalım ya da daha iyisi görmezden geleyim.

Dante bana farklı davranan, beni gerçekten gören ilk kişiydi; benim için her şeyi yapardı (ve yapıyor). Bana asla olamayacağım söylenen Kraliçe gibi davranıyor, ait olmadığı süslü bir okuldaki beyaz bir çöp çocuk gibi değil. *Birisi "povo "yu buradan çıkarsın,* diye dalga geçerlerdi.

Ama Dante sözünü tutar, bana göz kulak olur. Sadece kendini idare edemediği zamanlarda geri çekiliyor. O anların benimle ilgili olmadığını öğrendim. Çok fazla bastırılmış duygusu var. Onları her seferinde bir oyun seansında açığa çıkarıyoruz.

Araba, girişinin üzerinde koyu kırmızı bir tabelanın parıldadığı büyük bir binanın önüne yanaşıyor ve çalkantılı anılarımı kutusuna geri koymaya zorluyorum.

Bu gece o gece, Danica.

Bu sefer gerçekten yapacağım; yapacağım. Daha önceki gibi korkup kaçmak yok.

Bu gecenin, bu özel olayın her detayını hatırlamak istiyorum.

Ama bu geceden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Ve planladığım nedenlerden dolayı değil.

Ne aptalım. Bizi neye bulaştırdığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Huzursuzluk

(DANTE)

Bu mekâna hiç gitmemiş olmama rağmen, gençliğimde uğradığım türden diğer mekânlarla aynı hissi veriyor. Aynı pis ışıklandırma, aynı uzun koridorlar, kapıdaki iyi giyimli fedailer, gizemli insanların bulunduğu gizemli odalara açılan gizemli kapılar.

"Hadi ihtiyar, acele et." Danica daha hızlı yürümemi sağlamak umuduyla ceketimi çekiştiriyor. Ama ben olduğum yerde durup onu geri çekiyorum ve zahmetsizce onu alt ediyorum.

Yüzünü kendime yaklaştırdığımda şaşkın bir çığlık attı. "Ben *yaşlı* değilim," diye hırlıyorum, Danica'yı çok eğlendirerek. O benim Domme'um olabilir, ama dinamiğimiz her zaman bu tür ikili rollerden daha fazla nüans, daha fazla karmaşıklık içermiştir. Kraliçem bazen biraz şımarık olabiliyor ve ben de sık sık ona haddini bildirmek zorunda kalıyorum. Ama ikimiz de nihai gücün onda olduğunu biliyoruz.

"Sadece takılıyorum. Aşağı çocuk." Burnumu öpüyor ve ben de sahte bir protestoyla hırlayarak onu bırakıyorum. "Şimdi acele et, lütfen." Danica tekrar yola koyuluyor ve ben de isteksizce onu takip ediyorum, takip edilmediğimizden emin olmak için birkaç adımda bir etrafıma bakıyorum. Tekrar burada, bu şehirde olmak yanlış geliyor.

Mekânda bize kişilik yerine silahı olan bir adam eşlik ediyor ve bizi günah ve baştan çıkarma labirentinde sessizce yönlendiriyor. Bana kendimi kötü hissettiriyor; bize eşlik etmesini istediğim silahlı tek adam Emilio ve o da yakınlarda bir yerde değil.

Burada *olmamalıyız* - Danica'yı karanlık koridorlarda takip ederken bu düşünce beni hafıza şeridinde sarsıntılı bir yolculuğa sürüklüyor.

O zamanlar çok gençtik, çok umutluyduk. Dünyayı ateşe verirken yanımda olmasını istediğim tek bir kişi vardı. Ama dünya birlikte başımıza bela olacağımızı biliyordu.

bizi ayrı tuttu. O kehribar gözleri, o şakacı sırıtışı düşünmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki...

Danica kolumu çimdikleyerek beni nostaljiden geri çekiyor. İşte geldik.

Sahne olarak kullanılan silindirik bir cam odayı çevreleyen en fazla 15 yuvarlak masanın bulunduğu samimi odaya bakıyorum. Her şey acı verecek kadar tanıdık geliyor.

Kapalı camın içinde ısınma "gösterileri" yapılıyor, seyircilerin 360 derecelik röntgencilik ziyafeti çekmesi için istekli köleler zevkli bir şekilde kırbaçlanıyor.

Oturur oturmaz bir garson beliriyor ve sadece altın külot giymiş adama iki içki sipariş ediyorum. İnanılmaz derecede susadım ama içkilerin susuzluğumu yatıştırmasından daha fazlasına ihtiyacım var.

"Gördün mü, güzel değil mi?" Danica gülümseyerek elini benimkinin üzerine koyuyor. Niyetine rağmen bu jest beni rahatlatıyor. Keşke gösteri için duyduğu heyecanı paylaşabilseydim ama odamızın güvenliğine dönene kadar saniyeleri sayıyorum.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak, itirazlarımı İtalyanca homurdanırken cevabımı ona tercüme etme zahmetine girmiyorum.

"Hey! Buraya bak, bebeğim." Danica yüzümü kendisine doğru çekiyor. "Her şey yoluna girecek."

Ben daha cevap veremedenden arkamızdan bir bardak düşüyor ve yere çarparak kırılıyor. İçgüdüsel olarak ayağa fırlıyorum, neredeyse masamızdaki mumu deviriyordum. *Cazzo!*

Danica beni koltuğuma geri çekti. "Tanrım, Dante. Çok gerginsin. Söz veriyorum gösteriden sonra doğruca eve gideceğiz."

"Hmm."

İçkilerimiz gelir gelmez, ilkini bir dikişte yudumluyorum.

Onu dinlesen iyi olur, Dante. Korkaklığı bırak. Yine babamın sesi, her zamanki gibi eleştirel. *Fera ailesinin reisi olman gerekiyordu, öyle davranmaya başla!*

İlk defa babama katılıyorum. Neden sinirlerimi kontrol altına alamıyorum?

Ama sonra yüzümdeki yanığı hatırlıyorum - hem yumruktan hem de utançtan. Hepimizi öldürtmeden önce Emilio'nun beni tekmeleyerek ve çılgılık atarak oradan çıkardığını hatırlıyorum. I

O esrarengiz kehribar gözlerinde gördüğüm son bakışı hatırlıyorum... sonsuza dek gitmeden önce.

Hayır! Yeter artık.

Burası çok sıcak; nefes alamıyorum. Huzursuz bir şekilde ceketimi çıkarıp masamızdaki açık sandalyenin üzerine atıyorum. Terli avuçlarımı rahatlatmak için pek bir şey yapmıyor.

"Neden burada klimayı açmıyorlar?" diye mırıldanıyorum. "İklim kontrolü eksikliği hakkında birileriyle konuşmalıyız."

"Elbette. Bu arada Sevgililer Gününüz kutlu olsun." Danica kokteylindeki buzu pipetiyle iterken iç geçiriyor. Perişan görünüyor. Ve hepsi benim suçum. Farkına varmak üzerime bir ton tuğla gibi çöküyor.

Kendimi daha hazır olmaya zorlayarak elini tutuyorum. "Özür dilerim, *Tesoro*. Rahatlayacağım," diye söz veriyorum ama ikimiz de bunun sadece lafta kaldığını biliyoruz. "Ama önce biraz daha alkol." Garsona el sallıyorum ve bir duble viski daha söylüyorum.

Danica başını sallayarak yeniden doldurulmasını reddediyor; ilk içkileriyle arası hâlâ iyi. Ruh haline göre siparişi hep değişir. *Tipik Danica*. Her zaman çok kaygısız, çok maceracı.

Keşke bu uğursuz şehrin gölgelerinde gizlenen potansiyel tehlikeyi bilseydi. Ama yine de onun dünyası benimki kadar ölüm ve felaketle lekelenmemişti. Tehlikede olduğu tek zaman benim sayemde.

Parmaklarım sık sık yaptıkları gibi kolundaki taze yara izine gidiyor, bıçağın derisinde bıraktığı çirkin izi takip ediyor. Yara izi bende bir şeyleri, birilerini kırma isteği uyandırıyor. Beni ne kadar sevdiğini, beni kurtarmak için her şeyi yapabileceğini, hatta kendini tehlikeye atabileceğini hatırlatıyor. Ama bundan daha fazlası, suçluluk duygusunu besliyor. Kaçırılmamış olsaydım, bu hayata doğmamış olsaydım, Danica gelip beni kurtarmak zorunda kalmayacaktı, bu süreçte bıçaklanmayacaktı.

Çok kötü bir kesik değildi. Birkaç dikiş ve biraz zamanın iyileştiremeyeceği bir şey değildi. Ama yine de mükemmel cildini lekeledi ve onu koruyamadığım bilgisiyle bana işkence etti. Zaten çok fazla insan zarar gördü.

Her iki elimin dört parmağını süsleyen yüzükleri çevirerek iç geçiriyorum. Artık o kadar çok kişi öldü ki -annem, babam, büyükannem ve büyükbabam, karım... Danica'nın anısına da yüzük takmayacağım.

Bana hissettirdiği kadar güvende hissetmesini istiyorum. İhanete uğradığımda ve kaçırıldığımda, hayatta kalma umudum olmadan günlerce paslı metal bir sandalyeye kanlar içinde zincirlendiğimde hayatımı kurtardığı için değil.

Mesele bedenimden fazlası; Danica zihnimi de sakinleştiriyor. Ona teslim olduğumda, tüm karanlık, tüm suçluluk, öfke... hepsi bir süreliğine de olsa yok oluyor. Beni, gerçek beni gören tek kişi o.

Ama Danica bile Vegas'ta gömdüğüm iskeletleri bilmiyor.

İçimdeki huzursuzluk hissinden kurtulamayınca koltuğumda kayarak önümdeki sahneye odaklanmaya çalışıyorum. Köpek maskesi takmış küçük penisli bir adam, deri pantolon giymiş ince belli, iri göğüslü bir kadının üzerine yürüyordu. Böyle bir yerde görmeyi bekleyeceğiniz türden bir gösteriydi.

Vegas'ta son kez böyle bir gösteri izlediğimde çok sarhoş olmuşum. Tıpkı daha önceki tüm seferlerde olduğu gibi, ikimiz de henüz yasal içki içme yaşında olmamıza rağmen. Strip'te koşturuyor, ortalığı kasıp kavuruyor, kendimizi korkusuz ve durdurulamaz hissediyorduk. Ta ki bizi durdurana kadar.

"Çok uzaklardasın, bebeğim. Aklında ne var?" Danica elini yavaşça kalçama koyarak soruyor.

Her zaman olduğu gibi bu gece de çok heybetli görünüyor. Yüzündeki hüznün benim yüzümden olmasından nefret ediyorum. Sessizce, daha iyi bir eş, hak ettiği gibi bir erkek olamadığım için kendimi azarlıyorum.

"Özür dilerim aşkım. Sadece biraz yorgun hissediyorum." Hafifçe gülümsüyorum, ona söylemem gereken gerçek sözler ifade edilemeyecek kadar derine batmış durumda. Nereden başlayabilirim ki?

Artık bir önemi yok. O zamanki ben değilim. Hayır, 19 yaşındaki Dante aptaldı, gençti, azgındı. Bundan hiçbir şey çıkmazdı. Daha fazla ilerlemeden yarıda kesilmemiz iyi oldu.

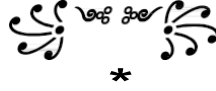
Zoraki bir gülümsemeyle elimi Danica'nın elinin üzerine koyuyorum ve dudaklarıma götürerek yumuşak tenini öpüyorum. Kraliçem gülümseyerek yüzünü aydınlattı.

Geldiğimizden beri karanlıkla örtülü. Duygularımı kontrol altına almak için sessizce yemin ediyorum, böylece her ne olursa olsun onun özenle hazırlanmış planlarını bozmaktan vazgeçebilirim.

Kolumu ona dolamak için sandalyeyle birlikte onu kendime doğru çekiyorum. Bir iç çekişle, saçlarını karıştırmamaya dikkat ederek saçlarını içime çekiyorum. Onun tanıdık narenciye kokusu beni sakinleştiriyor, şeytanları bastırıyor.

Artık her şey farklı. Her şey yoluna girecek, diye tekrarlıyorum kendi kendime, kelimelerin içime işlemesini, beni sakinleştirmesini umarak.

Ama yapmazlar.

Müzik yükseldikçe, ışıklar sönükleştikçe geceyi içerek geçirdik. Müzakerelere geri dönmemiz gerektiğini, ailelerin bizi arayacağını biliyordum ama yine de sonsuza kadar senin eğlenceli bakışlarında kaybolmaktan başka bir şey istemiyordum.

Bu duyguya, bu isteğe alışık değildim. Fera hanedanının yeni varisini doğuracaklarına ikna olmuş, çaresizce ayaklarıma kapanan genç kızlarla dolu bir hayatım oldu. Ama hiçbirisi bana böyle hissettirmedi, ne zaman yörüngeme girsen midemde yükselen bu çırpınışı.

Gençken buluşmalarımızı olması gerekenden çok daha fazla iple çekerdim. Ama bunu yalnızlığa, iyi bir arkadaş istemeye bağlıyordum. Ama bu sefer, bu sefer arkadaştan daha fazlası olmak istediğimden emindim.

Önümüzde, soyunmanın çeşitli aşamalarındaki kadınlardan oluşan müstehcen bir koro sahnede sallanıp oynuyor, yanından geçip gitmeme izin verdiğim gümüş bir tepside her şeyi sergiliyordu. İstedğim menü maddesi listede yoktu, tabuydu. Öyle olduğunu biliyorduk. Ailelerimiz en iyi ihtimalle isteksiz iş ortaklarıydı, bazılarına göre rakiplerdi.

Yine de sana karşı koyamadım. Işıklar kararırken ve insanlar alkışlarken o ilk çalıntı öpücükte dudaklarını dudaklarıma bastırduğında... o anda ruhumun asla geri alamayacağım bir parçasını kaybettim.

Alındı

(DANICA)

Evet, kadın sanatçının kıvrımlı hareketlerine kilitlenmişken sahnedeki gösterinin büyüüne kapılıyorum. Vücudu ışıkların yumuşak, baştan çıkarıcı parıltısında sallanıyor, hava parfüm ve ter kokuyor.

O kadar büyülenmişim ki çok geç olana kadar yabancıları fark etmiyorum, ta ki sert bir şeyin sırtıma rahatsız edici bir şekilde bastırdığını hissedene kadar.

Yakın ve sert bir fısıltı kulağımı ürpertiyor. "Ani hareket yok." Nefesim kesiliyor ve tenim korkuyla karıncalanıyor. Farkına yavaşça varıyorum, soğuk ve ağır; sırtıma dayanmış bir silah.

Kalbim çarpıyor ve iyi bir şekilde değil; ne yapacağımı bilmiyorum. Burası banliyö değil; bu bir televizyon dizisi değil. Bu gerçek ve ben hazırlıksızım.

Sahnede performans devam ediyor, baskınlık ve boyun eğmenin güzel bir dansı. Loş odada, cam duvarlı dünyalarına dolanmış çıplak bedenleri vurgulayan yumuşak spot ışığı dışında gölge yok. Seyirciler içinde bulunduğumuz durumdan habersiz, gözlerini göstericilere dikmiş, gösteri sona erdiğinde alkışlar yükseliyor.

Başımı çevirmeden göz ucuyla Dante'ye bakıyorum, şık takım elbiseli iki haydutun onu sandalyesinden çekip çıkarmasını izliyorum - şiddetle değil ama yeterince güçlü bir şekilde. Gözlerimi yakalıyor ve ağzından "Sakin ol" gibi bir şey çıkıyor.

Ne tavsiye ama.

Etrafımızda alkışlar devam ediyor, alkışlar kâbusumuza gerçeküstü bir soundtrack katıyor.

Dante kısık bir sesle "Bırakın onu," diye tehdit ediyor ama o bile sırtında gizli bir silah varken tartışmıyor. Adamlardan biri ona İtalyanca bir şeyler fısıldıyor ve Dante dövüşmeyi bırakıyor. Dil becerilerim temel bir anlayışa kadar ilerledi, ancak bu

Alkışlar o kadar gürültülüydü ki ana dilinin tanıdık ritminden başka bir şey duyulmuyordu.

"Dediklerini yap, *Tesoro*," diyor Dante, elime uzanıyor ama fedailerden biri elime vuruyor. "Sana zarar vermezler," diye ekliyor ama çok istememe rağmen ona inanmıyorum.

Ayağa kalkma sırası bende ama bacaklarım olması gerektiği gibi hareket etmiyor; hiçbir şey hareket etmiyor. Nemli ellerimi elbiseme sildiğimde bile hala kaygan hissediyorum. *Neler oluyor böyle? Panik boğazımı tırmalıyor. Neden Dante'yi dinlemedim?* Pişman olmak için artık çok geç.

Odadan çıkarılıyor, ana girişten değil, tehditkâr gölgelerin olduğu karanlık, dar geçitlerden. Ayak sesleri dar alanda uğursuzca yankılanırken, henüz kavrayamadığım yaklaşan kıyamete doğru sözsüzce yürüyoruz.

Haydut adam Dante'nin maskesini çıkarıp bir kenara fırlatıyor. Yol göstermesi için Şövalyeme bakıyorum ama yüzü taştan bir duvar, aşılmaz bir kale gibi; o zümrüt gözlerin ardında ne olduğunu bilmiyorum. Adamlardan daha uzun, daha iri ama sayıca azız.

Bir şeyler yap, diye sessizce yalvarıyorum ama hangi mucizeyi beklediğimi bilmiyorum.

Dante de aynı şeyi düşünmüş olmalı. Hiçbir uyarıda bulunmadan aniden durdu ve silahlı adamların tökezlemesine neden oldu. Tutsakları tepki veremeden Dante arkasını dönüyor ve hareketleri akıcı ve kesin bir şekilde onları mahvediyor.

Zaman yavaşlıyor ve en yakındaki saldırganı bileğinin hızlı bir hareketiyle etkisiz hale getirmesini hayretle izliyorum. Yere çarpan silahın şakırtısı dar alanda yankılanıyor.

Dante bir panter gibi hareket ediyor, akıcı ve ölümcül. Yumrukları kafamın yanından geçip ikinci silahlı adama isabetli bir şekilde vuruyor. Kendimi cesur bir aksiyon filmindeymişim ve Dante de bir profesyonel gibi dövüşen belalı bir MMC'ymiş gibi hissediyorum. Şu anda hayatımdan endişe etmiyor olsaydım süper seksi olurdu.

Her şey çok hızlı geliyor ve arkamdaki üçüncü adam sersemlemiş bir halde tepki vermeye çalışıyor. *Bu senin anın, Danica.* Ya şimdi ya da asla.

Bacaklarımı nasıl hareket ettirdiğimi bilmiyorum ama ayağımı kaldırıyorum ve topuğumu arkamdaki adamın ayağına sertçe indiriyorum. O da

Emilio'nun bana kendini savunma derslerinde öğrettiği gibi, arkamı dönüp kasığına bir diz atarken bana İtalyanca küfürler savuruyor. Bilinçli ben taş kesilmiş, zaman içinde donmuş; bilinçsiz ben ise tam savaş modunda, hayatımı, aşkımı korumak için bir kaltağı kesmeye hazır.

Şerefsiz çığlık atıyor ve gitmeme izin veriyor. Korku ve adrenalin içimde dalgalanıyor ama beni çok çabuk terk ediyor. Bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum.

Ama başka bir savaş da yaşanıyor. "Yere yat, Danica!" Dante bağılıyor ve ben yere düşüyorum, adamlar üstümde dövüşürken başımı koruyarak tutuyorum.

Gözlerimi kapatmak istiyorum ama başka tarafa bakamıyorum. Dante iki büküm olmuş silahlı adamlardan birini kalkan olarak kullanıyor ve ateş hattını engellemek için manevra yapıyor. Silah sesleri duyuluyor ama Dante hızlı davranıp saldırganları acımasızca etkisiz hale getiriyor.

Bir sürü İtalyanca bağırış çağırış var, bazıları da öfkeli İngilizce. Dante bir darbe yüzüne, bir darbe de karnına aldı. Keşke ona yardım edebilseydim ama yerde işe yaramaz bir halde büzülmüş yatıyorum. Daha önce Dante'yi kaçırırlardan kurtardığımda bir koruma ordumuz vardı. Ama bu sefer hiç kimse yok. Ve hepsi benim hatam.

Yine de Dante savaşmaya devam ediyor, bizi kurtarmak için her şeyi riske atıyor; o bizim tek umudumuz.

Dar koridorda silahlar için mücadele devam ediyor. Bunu atlatmamız için inanmadığım bir tanrıya yalvarıyorum. Eğer canlı kurtulabilirsek bir daha Vegas'a adımımı atmayacağım, diye pazarlık yapıyorum. Suçluluk duygusu içinde boğuluyorum ama korku diğer tüm duyguların önüne geçiyor, bedenimi kaskatı kesiyor, nefesim boğazımda sıkışıp kalıyor, sığılaşıyor.

Kaosun içinde Dante yerdeki atılmış bir silaha uzanmayı başarıyor ve çatışmanın gidişatını değiştiriyor. Gelgitleri değiştirmek ve bize avantaj sağlamak için ihtiyacı olan tek şey buydu.

"Gidelim Danica," diye talimat veriyor Dante, gözleri duvara yaslanmış, elleri havada, silahlarına ulaşamayan üç adama kilitlenmiş.

Dante bir an için bana bakıyor, bakışları yumuşuyor ve yerden kalkmama yardım etmek için bir kolunu uzatıyor. Tanıdık dokunuşu için minnettarım, onu alıyorum ve kendimi yukarı çekiyorum, şiddetli takım elbiselerden uzaklaşırken ona yakın duruyorum.

"Al bunu." Başka bir silah alıyor ve ağır silahı ellerime tutuşturuyor.

Kalbim göğsümde bir ağrıya neden olacak kadar hızlı atıyor, havayı normal bir ritimde ciğerlerime itmek için mücadele ediyor. Adrenalin damarlarımda dolaşıyor, tıpkı rahatlama gibi, ama yine de buradan çıkmak zorundayız; henüz kurtulmuş değiliz.

Dante'nin yanağı kanıyor, şimdiden biraz şişti. Ama bakışları çelikten yapılmış, odaklanmış. Yavaşça geriye doğru yürürken, silahlarımızı faillere doğrulttuğumuzda, vücudunun benimkine değen hızlı nefeslerini hissedebiliyorum.

Koridorun sonuna vardığımızda Dante bağılıyor: "Kaçın!"

Hiç sorgulamadan onu takip ediyorum, bu aptal topuklu ayakkabılarla olabildiğince hızlı bir şekilde köşeyi dönüyorum. Ama fazla uzağa gidemiyoruz.

Bir sonraki koridorda silahlı adamlardan oluşan bir duvar bizi bekliyor.

"*Fermo!*" Tanıdık olmayan bir ses bizi yolumuzda durduruyor. Bunun dur demek olduğunu ben bile biliyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Dante, omuzları düşüyor.

"Bırak onu!" Öndeki adam emrediyor ve Dante'nin silahı tartışmasız yere düşüyor.

"Ne diyorsa onu yap Danica," diyor bana, yenilmiş bir halde. Burada olmasaydım dövüşmeyi düşüneceğini biliyorum ama şimdi değil. Ben de silahımı bırakıyorum; zaten kullanamayacaktım. Silah kullanmakta iyi olsam da, bu sadece rahat olduğum ve pratik yaptığım silahlar için geçerli.

Bu sefer silahlı çok fazla serseri var. Pahalı takım elbiseler ve parlak ayakkabılar giyen hantal adamlar bizi merdivenlerden yukarı sürükleyip başka bir labirent koridordan geçirirken Sevgililer Günü'nden sağ çıkacağımıza dair tüm umutlarımı kaybediyorum.

Bizi bir asansöre bindiriyorlar, silahlar her yönden bana doğrultulmuş durumda. Kapılar tek kapılı kısa bir koridora açılmadan önce neredeyse binanın tepesine -sadece bir kat aşağıya- kadar gidiyoruz.

Nefesime odaklanmaya ve panik yapmamaya çalışıyorum. Ama tek yapmak istediğim gözlerimi kapatıp her şeyi unutmak. *Boku yedik.*

Bize gizemli kapıya kadar eşlik ediyorlar ve fedailerden biri kapıyı çalıyor, içeriden gelen ses izin verince iterek açıyor. *Tanrım, büyük patron.* Bu hiç iyi değil.

İçerideki ses geniş omuzlu, uzun kahverengi saçları neredeyse beline kadar inen uzun boylu bir adama ait. Büyük patron masasının arkasında ayakta duruyor, sırtı bize dönük, büyük pencerelerden dışarı bakıyor.

Etrafımızdaki alan her mafya filmindeki kötü adamın ofisi gibi görünüyor. Duvarlar derin, zengin renklerle kaplanmış, loş, stratejik olarak yerleştirilmiş lambalar gri duvarlarda dans eden sıcak bir parıltı yayıyor. Dante'nin ya da Don Greco'nun çalışma odasından farklı değil. *Kötü adamlar için tercih edilen bir renk paleti, bir Mafya Patronu Pinterest panosu falan mı var?*

Oda sesi emiyor, sınırlarının ötesindeki kaosu boğuyor gibi görünüyor. Aşağıdaki kulüpten hiçbir şey duyamıyorum, alkışları ya da diğer katlardan gelen müziği bile.

Bir köşede maun bir masa odak noktası olarak duruyor. Masanın hemen üzerindeki duvara, kulübün çeşitli alanlarını gösteren, CCTV görüntüleriyle dolu büyük bir ekran monte edilmiş.

Etrafımızdaki duvarlar, çeşitli aşamalardaki seks sahnelerini tasvir eden ayrıntılı sanat eserleriyle kaplı - nereye bakarsanız bakın çıplak vücut parçaları, bazıları zevkli, diğerleri kaba.

Masanın karşısındaki deri koltuklara itiliyoruz, bu kalenin efendisi şehre bakarken koltuklara oturmaya zorlanıyoruz. Adam arkasını dönmeden, parmak eklemlerini kırarak derin bir iç çekiyor. *Oh, lanet olsun. Bu iyi bir şey olamaz.*

Odadaki gerilim yoğun; elektrik gibi. Birinin bir şey söylemesini istiyorum ama ne söyleyeceklerinden korkuyorum. Artık kaçacak bir yer yok.

Dante'ye bakıyorum ama yüzü hiçbir şey belli etmiyor.

Yapmalıydım, yapabilirdim, yapardım - geriye dönüp baktığımda, bunların hepsi benim hatam.

Tanrım, bu şekilde ölmek istemiyorum.

Hayalet

(DANTE)

Bir kaçış yolu bulmaya çalışırken gözlerim hesap yaparak odanın içinde geziniyor ama ikimizi de öldürme riski olmayan hiçbir hareket yok. Koridordaki pusu yeterince riskliydi. Danica'nın hayatıyla kumar oynamamalıydım. Ama onları alt edebileceğimi biliyordum.

Bu sefer çok kalabalıklar. Kapana kısıldık. Kim tarafından olduğunu hâlâ bilmiyorum.

Kalbim güm güm atıyor, adrenalin içime hücum ediyor. Kendimi sakinleştirmeye çalışarak önümüzde duran iyi giyimli adamı tarıyorum. Birkaç dakika süren rahatsız edici sessizlikten sonra bile hala sırtı bize dönük. Bu işletmenin patronu olduğunu tahmin ediyorum ama kim olduğu ya da bizden ne istediği konusunda hâlâ hiçbir fikrim yok.

Uzun saçlı adam nihayet konuştuğunda, omurgamdan aşağıya doğru kontrol edemediğim bir ürperti yayılıyor. *Lanet olsun!*

"Vay, vay, vay," diyor tanıdık ses -kelimeleri yavaş, kasıtlı- ve ben donup kalıyorum. "Vegas'ta bir Fera mı? Ve herhangi bir Fera değil. *Sen mi?* Hmm... Birinin bu kadar aptal olabileceğini hiç düşünmemiştim."

Hayır. Olamaz mı?

O sesi tanıyorum. Tanımamalıyım ama tanıyorum. Bunca zaman sonra bile.

Pencerenin yanındaki gizemli adam yavaşça arkasını dönüyor ve kendimi uzun zaman önce gömdüğümü sandığım bir iblisle yüz yüze buluyorum. O kehribar gözleri her yaşta tanıyabilirdim.

Bakışlarımız kilitleniyor ve dünya kayboluyor. Ruhuma baktığını biliyorum ama gözlerimi kaçıramıyorum, ben de aynısını yapmak için çaresizim.

"Alessio," diye zorlukla fısıldayarak nefes alıyorum, bakışlarım açık gömlekli zarif kömür rengi takım elbiseli adama takılıyor. Sol kulağından sarkan altın gözyaşı damlalı küpe dikkatimi çekiyor, nasıl değiştiğini ve keskin çene çizgisi boyunca uzanan küçük yara izini inceliyorum. Parlak saçlarında gri bir çizgi var.

hatırladığımdan çok daha uzun ve bakışları daha yorgun görünüyor, ama bu kesinlikle o.

Bize doğru yürürken koltuğumda kıpırdanıyorum, o şakacı tehlikeli gözleri benimkileri rehin alıyor. "Merhaba sevgilim," diyor ev sahibimiz gülümseyerek, morarmış yanağını, kuruyan kanımı şefkatle okşayarak.

Aman Tanrım!

Ve bir anda her şey geri geliyor; bastırılmış duygular, bitmemiş işler, arzular. Nefesim ciğerlerimi terk etmeyi reddediyor, hala donmuş durumda. Onun varlığı duyularımı bastırıyor, kablolarıma kısa devre yaptırıyor.

"Neler oluyor burada? Bu adamı tanıyor musun?" Danica hâlâ tetikte, soruyor.

"Çok eskiden tanışıyoruz." Alessio gülüyor, masanın üstüne oturup bize bakarken gizemli bir hava takınıyor. Yakınlığı beni çıldırtmaya yetiyor. Kolonyasının kokusunu alabiliyorum-Aramis. Elbette hâlâ aynı olamaz. Ama öyle olduğunu biliyorum. *Bu koku, Tanrım.*

"Bu ne anlama geliyor?" Danica soruyor.

"Birbirimizi gençken tanıyorduk," diyorum dudaklarımı büzerek ve Alessio'nun her hareketini izliyorum. Zihnim karşımda oturanın gerçekten o olduğu gerçeğini, onu son gördüğümdeki yaşının iki katından fazla olduğu gerçeğini işlemeyi reddediyor. Benden sadece birkaç ay küçük ama benden çok daha genç görünüyor. Her zaman o narin, kadınsı yüz hatlarına sahipti; o kadar güzel, o kadar zarif.

Hâlâ şoktayım. Bir an için gerçekten bayılmış olabileceğimi ve bunun zihnimin bana oynadığı bir oyun olduğunu düşünüyorum. Koltuğu sıkıca kavırıyorum ve parmak uçlarımdaki altındaki deri dokusunu hissediyorum. Bu gerçek.

"Bu iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi?" Danica endişeli bakışlarını Alessio'dan bana çevirerek tehdit seviyesini ölçmeye çalışıyor.

"Kime sorduğuna bağlı," diye yanıtlıyor Alessio.

"Bizi yalnız bırakın." Soru bile sormadan dağılan muhafızları el sallayarak uzaklaştırıyor. Sadece bir hareketle bir orduya komuta *etmek - kime dönüşmüş bu adam?*

Adamlar kimse onları izlemeden ayrılırlar.

"Ah, çok daha iyi. Sonunda seni tamamen kendime saklayabilirim. Keşke o zamanlar biraz mahremiyetimiz olsaydı, değil mi?" Alessio gülüyor. Ne yapacağımı ya da nasıl olacağımı bilmiyorum. Geçmişim ve şimdiki zamanım, zamanın içinde sıkışıp kalmış, kıpırtısız bir anda çarpıştı.

"Bizi öldürecek misin?" Danica hâlâ çok korkuyor olmalı, fark ediyorum. Onu rahatlatmak istiyorum ama şu anda kendimi bile rahatlatamıyorum.

"Hayır, *mia cara*. Seni öldürmeyeceğim. Ölmeni isteseydim burada oturuyor olmazdın." Alessio gülümsüyor ve Danica'nın elini öpmek için dudaklarına götürüyor.

"Ne istiyorsun?" diye ısrar ediyor, elini çekerek.

Hâlâ **k e l i m e l e r i m i** bulmaya çalışıyorum, ama hepsi saatte milyonlarca mil hızla kafamdan geçiyor ve hiçbirinin ağzımdan çıkma planı yok. Sadece dönüp duruyorlar. *Alessio. O nasıl burada?*

"Sadece konuşmak istiyorum, ciddi bir şey değil. Belki yarım kalmış bir işi bitiririz." Bana bakıyor, göz kırptıyor ve yemin ederim kalbim duruyor.

"Kafam karıştı," diyor Danica. Ve olmak için her türlü hakka sahip.

"Ben de öyleydim, güzelim. Günümü herhangi bir gün gibi geçirdiğimi hayal edin - bilirsiniz, işimi yürütüyorum - ve ekrana baktığımda o tanıdık dövmeyi görüyorum. Senin kaslı adam maske takacak kadar akıllıydı ama ceketini çıkardığı anda boku yemişti. Kolundaki şu bant, onları almak için gizlice kaçtığımız zamanı hatırlıyor musun?"

Alessio birkaç düğme daha açıyor ve gömleğinin kolunu yukarı çekerek Danica'ya kolundaki aynı deseni gösteriyor - aynı anda, aynı mürekkeple yapılmış. Aynı ama farklı.

"Hatırlıyor musun sevgilim?" İkisi de beklentiyle bana bakıyor ama ben hala bir cevap bulamıyorum. Ne diyeceksin? Sonunda tekrar buluşacağımız gün için konuşmalar ve nutuklar hazırlardım ama sonunda o günün geleceğini düşünmekten vazgeçtim. Şimdi, 25 yıl sonra, işte buradayız. Ve tüm kelimeler buharlaştı, işe yaramaz oldu. "Neler oluyor, Dante?" Danica elimi tuttu, elimi sıktı.

Parmaklarını onunkilere geçirdi. Benim mi onun mu rahatlaması için, bilmiyorum.

"Oh, kendine gelecektir. Zavallı adam bir hayalet gördü. Alışması için ona biraz zaman ver."

Alessio masadan kalkıyor ve Danica'nın önünde eğilerek parmaklarını nazikçe yanağında gezdiriyor. "Adın ne senin? Ne kadar güzel bir ten, hmm..." Onun her zaman insanı rahatlatan bir özelliği vardı. Ama Danica o kadar kolay kazanılmıyor, özellikle de az önce onu ölümlle tehdit etmişken.

Danica yüzünü çevirerek ondan uzaklaşıyor. "Danica," diyor basitçe, kendinden emin bir şekilde. Ne kadar cesur biri.

"Danica? Hoşuma gitti. Memnun oldum, Danica. Duyduğun gibi, ben Alessio. Alessio Santoro. Genelde Vegas Santoro ailesinden olduğumu da eklerdim. Ama Dante bunu zaten biliyor ve bu bilgi senin için bir şey ifade etmiyor, sanırım? Oldukça genç bir şeysin, değil mi? Kaç yaşındasın?"

"25 yaşındayım, *o kadar* da genç değilim." Alessio cazibesini kullanırken Danica'nın sesi her yanıtta düşmanlığını kaybediyor. Her zaman iyi bir karakter yargıcı olmuştur; Alessio hakkında ne düşüneceğini merak ediyorum.

"Hmm, birlikte geçmişimiz kadar yaşlısın. O zamanlar Romeo'nuz henüz 19 yaşında küçük bir delikanlıydı, Vegas'ın parlak sokaklarında koşturuyordu, her şeyi ateşe vermeye hazırdı. Belki de bizi durdurmasalardı biz de yapabilirdik." Alessio bana bakarken derin bir iç geçiriyor. İkimiz de onun haklı olduğunu biliyoruz. Her şeye sahip olabilirdik. Belki başka bir evrende...

"Bizi kaçıracak mısınız?" Danica soruyor.

"Sizi kaçırmak mı? Eğer esaret senin olayınsa belki. Ama hayır, ben bir aşığım, dövüşçü değil, *mia cara*. Adam kaçırmak pek benim tarzım değil." Alessio yine içtenlikle gülüyor ve Danica'nın biraz rahatladığını, yavaşça nefes verirken omuzlarının çökmesine izin verdiğini görebiliyorum.

"Seni buraya korumak için getirdim, sana zarar vermek için değil. Silahlar sadece göstermelikti, sizi buraya getirmek için. Don Fera'nın isteyerek geleceğinden şüpheliyim. Yine de savaşmaya çalışacağını bilmeliydim. İşini hiç kolaylaştırmadın, değil mi?" Alessio iç geçirdi.

Bakışlarına karşılık veremiyorum. "Sen de mi mafyadasın?" Danica soruyor.

"Onun gibi bir şey," diye yanıtlıyor Alessio. "Seni fark edenin ailemden başka biri değil de ben olduğuma sevinebilirsin diyelim. Vegas'ta yüzünü göstermeye cüret ediyorsun, Don Fera."

"Bu onun hatası değil, buraya geleceğimizi bilmiyordu. Sevgililer Günü için ona sürpriz yapmak istedim." Alessio beni dikkatle izlerken Danica hızlıca açıklıyor, gözleri içimi yakıyor. Sanki ben

19 tekrar, cevaplardan çok sorularla o kaygısız kehribar kürelere bakarak.

"Görünüşe göre kader bizi bunca zaman sonra bir araya getirdi," diyor Alessio. "Bunu kutlamalıyız. Viski?" Masadan atlıyor ve pencerenin yanındaki içki tepsisine yöneliyor.

Danica kibarca başını sallıyor ve Alessio elindeki kadehle beklentiyle bana bakıyor.

"Francesco mu?" Tam bir cümleyi bir araya getirmekten aciz bir şekilde soruyorum. "Ah, Don konuşuyor!" Alessio kayıtsızca gülüyor.

"Cevap ver bana."

Alessio i çekerek parmaklarını masaya vuruyor. "Bunca yıl ayrı kaldık ve sen kardeşimi mi öğrenmek istiyorsun?"

"Nerede o?" Israr ediyorum. İkimiz de nedenini biliyoruz.

"O güzel kafanı yorma canım. O pislik burada değil," diye cevap veriyor Alessio, sanki beni rahatlatmış gibi. Ama geldiğimizden beri omzumun üzerinden Francesco'yu arıyor, döndüğümüz her köşeden saldırmasını bekliyorum.

Alessio daha fazla bilgi vermeden elindeki işe geri dönüyor. "İkinci kez mi viski?" diye soruyor, Dalmore şişesini sanki çok az kişinin karşılayabileceği bir lüks değil de günlük bir ikiymiş gibi sallayarak. Onlardan birini imeyeli uzun zaman olmuştu. Sadece bir aptal -ya da tam bir hedonist- bir şişe likre bu kadar para harcayabilir. Alessio'nun her ikisinden de biraz olabileceğinden şüpheleniyorum ama son karşılaşmamızdan beri kime dönüştüğünü bilmiyorum.

Yine de boğazım kurudu ve beni parçalamaya çalışıyormuş gibi içimi kemiren tanımlanamaz duygular için biraz sıvı cesaret faydalı olabilirdi.

"Duble... lütfen," demeyi başarıyorum, sesim gıcırıyor.

"Duble olsun. Gördün mü, şimdi çok mu zordu?"

Ben içkiyi alırken eli benimkine değiyor ve ikimiz de donup kalıyoruz. Alessio bakışlarını tutarken sıcak bir şekilde gülümsüyor. "*Mi sei mancato, amore mio,*" diye fısıldıyor. *Seni özledim aşkım.*

Ben de onu özledim. Dşndğmden daha fazla.

Ama bir şey söylemiyorum.

Kafam karıştı

(DANICA)

Adrenalin damarlarımı terk ederken kalp atışlarım nihayet normal ritmine yavaşlıyor. Tamam, yani kaçırılmıyoruz. *Bu da bir şeydir, değil mi?*

Ama şu anda gerçekte neler olduğunun gizemini çözmemeye yardımcı olmuyor. Dante'ye neler olduğunu bilmiyorum; onu hiç bu kadar garip davranırken görmemiştim. Kim bu Alessio denen adam? Hikâyeleri ne?

Sorular zihnimde fırtınadaki yapraklar gibi dönüp duruyor ama Dante dilsiz, Alessio ise sürünün Joker'i gibi davranıyor, bilmece gibi gülüyor. Bana hiçbir anlam ifade etmiyorlar ama Dante her kelimeyi anlıyor gibi görünüyor.

Ne haltlar dönüyor burada?

Dante'nin Vegas'ta bulmaktan korktuğu adamın bu olmadığı açık; Alessio'yu gördüğüne gerçekten şaşırılmış görünüyor. Belki de hepsi bağlantılıdır, öyle olmalı.

İtalyancam Alessio'nun ona "aşkım" dediğini bilecek kadar iyidir. Bu da başka bir aşırı sevgi dolu İtalyan şeyi mi? İkisi arasında cinsel bir gerilim olduğuna yemin edebilirim. Aslında, bundan eminim. İzlemesi en ilgi çekici şey bu.

Alessio Dante'yle açıkça flört ediyor ve Dante bir şey yapmak yerine yüzünde acı dolu bir ifadeyle onu izliyor, koltuğunda rahatsız bir şekilde kıvranıyor. *25 yıl önce ne oldu?*

Dante'yi 19 yaşında hayal edemiyorum. Ve onu kesinlikle başka bir adamla hayal edemiyorum. Yine de aralarında bir şey var ve ne olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Ölüm tehdidi artık yanlış alarm gibi görüldüğünden, beynim Dante ve Alessio'nun ilişkisi olan karmaşık gizemi çözmek için fazla mesai yapıyor.

"Bu konuşmaya daha rahat bir yerde devam etmeliyiz. Çatı katımda bir içkiye ne dersin? Sadece bir kat

"Alessio önerdi ve ben de kabul etmeye heveslendim. Çatı katı fikri çok lüks; daha önce hiç kimsenin çatı katına davet edilmemiştim. Orada manzara bir üst seviyede olmalı!

Ayrıca, tekrar aşağı inmeye çalışmanın bir anlamı yok. CCTV yayınına bakılırsa, gösterinin çoğunu kaçırmışız bile. Bu konuda FOMO'm bile yok; Alessio'yu ve Dante ile olan bağlantısını çok merak ediyorum.

Bu kararı kafamda rasyonelleştirmek için fazla bir şey gerekmiyor. Belli ki bugün daha az düşüncesiz bir insan olmaya başlayacağım gün değil. *Siktir et, kulağa sıkıcı geliyor.*

Ama bu tamamen bana bağlı değil. "Gitmeliyiz," diyor Dante sonunda, çok yüksek sesle olmasa da. Alessio'yu dikkatle izlerken yüzüklerini çeviriyor. Bunu yaparken aklının çok uzaklarda olduğunu biliyorum. Keşke göz kapaklarının ardındaki gösteri için bir biletim olsaydı. Ama bugün değil.

Alessio sesini alçaltıyor, tonu derin ve ciddi. "Artık düşmanın inindesin, *amore mio*. Ayrılmak için zamanın geçti. Yerinde olsam dediğimi yapardım. Muhafızlarımı her zaman tekrar çağırabilirim." Bu biraz şakacı bir uyarı, ama yine de bir uyarı.

"Sana zarar vermek istemiyoruz," diyorum çabucak, neredeyse kekeleyerek.

"Benim için aynı şeyi söylemek için henüz çok erken." Alessio sırtlıyor, sanki başından beri hayal ettiğim gibi sesindeki tehdit iması tamamen kaybolmuş. "En azından senin için. Bu muhteşem canavara çok zarar vermek istiyorum." Dante'nin saçlarını çekerek onu kendisiyle yüzleşmeye zorluyor ve Dante de ona izin veriyor, direnmiyor, sadece kaşlarını çatıyor.

Durumu okumamı imkânsız kılan, şakacı bir tehlike havası var.

Alessio parmaklarını Dante'nin kalın boynuna doladığında Dante tıslıyor: "Bana ne istersen yap ama sakın ona elini sürmeye cüret etme." Sıkıyor, sadece korkutucu ama samimi görünen bir hareketle onu tutuyor.

"Sana istediğimi yapmak mı? Hmm... Ne dilediğine dikkat et, Don Fera. Şimdilik, gidelim!" Alessio Dante'yi serbest bırakıyor ve elini bana uzatarak beni bir hamlede sandalyeden çekiyor. Ama haliya takıldım ve kafamı masaya çarpma ramak kaldı. Neyse ki

Alessio beni tam zamanında yakalıyor ve o güçlü kollarıyla kendine doğru çekiyor.

Beni bırakmadan önce, süslü bir dans yapıyormuşuz gibi beni geriye doğru yatırıyor ve bu aptallığa gülmekten kendimi alamıyorum, neredeyse kıkırdıyorum. Bu gizemli Vegas adamından korkmamak mümkün değil. Güzel kokuyor.

Alessio parmaklarını benimkilerin arasından geçirerek bir centilmen gibi beni kapıya doğru götürüyor. İkimiz de koltuğuna yapışmış, kıpırdamadan duran Dante'ye bakıyoruz. Alessio'nun elini bırakıp Dante'ye dönmek istiyorum ama Joker beni sıkıca kavlıyor.

"Gelsen iyi olur Don Fera, yoksa kim bilir bu güzel küçük şeye neler yaparım. Yani, şu vücuda bir bakın." Alessio elini belime indiriyor ve karnımda bir şehvet pırıltısı kıkırdıyor. *Tanrım, Danica. Kendine gel. Kötü adama aşık olmayı bırak.* Gerçi Alessio'ya kötü adam demek biraz aşırıya kaçmak olur. Kibar gözleri var.

Odaklan, Danica! Hâlâ tehlikeli olabilir.

Ama Dante güvenlik konusunda endişeli görünmüyor; tamamen farklı bir şey için endişeleniyor - ayağa kalkarken bunu yüzünden okuyabiliyorum.

"Bu berbat bir fikir," diye mırıldanıyor Dante, isteksizce bizi kapıdan dışarı kadar takip ederek.

Alessio'nun kolu etrafımda, rahatça belimde duruyor ve bana muhafızlarının yanından geçerken eşlik ediyor. Dante'den biraz daha kısa, biraz daha zayıf ama yine de benden çok daha iri. *Belki de aynı okula gitmişlerdir?*

Asansör kapıları arkamızdan kapandığında, Alessio nihayet parmaklarımı serbest bırakıyor. Dante onu durduramadan Alessio parmaklarını huysuz dövmeli tanrımın kemerine geçiriyor, onu kendimize doğru çekiyor ve beni iki hantal figürün arasına sıkıştırıyor.

Bakışmalarını yakalayamayacak kadar kısayım ama vücutları arasında geçen ateş açıkça belli oluyor.

Ama yukarı çıkmamız fazla uzun sürmüyor ve kimse tek bir kelime bile edemedi kapı ince bir çınlamayla açılıyor. Alessio bizi lüks mekânın içine sokarken Dante'nin yüzüne bakıyorum ama kasvetli dış görünüşü hiçbir şey ele vermiyor.

Alessio yolu gösteriyor ve içeri girmeden önce sevgili oğlumu kenara çekiyorum, yeniden bağlanmak için çaresizim. O sık kafalılar silahlarını sırtımıza dayadıktan sonra her şey çok çabuk oldu. Alessio'nun yöntemleri üzerinde gerçekten çalışması gerekiyor; tüm bu durum gereksizdi.

"İyi misin, bebeğim?"

Fısıldıyorum. Dante iç geçirdi. "Bilmiyorum."

"Tehlikede miyiz?"

"Hayır-" diye söze başladı ama Alessio araya girerek bizi içeri çekti ve kapıyı arkamızdan kilitledi.

Daireye anında hayran kaldım, mekânın zenginliği beni içine çekti. Önümüzde görkemli bir şekilde yükselen çift hacimli atriyum, mekâna havadar, neredeyse ruhani bir hava veriyor.

"Bu kadar ciddiyete gerek yok," diyor Alessio ve parmaklarını şıklatarak otomatik panjurları açıyor. Parıldayan Vegas tüm ihtişamıyla görüldüğünde çenem düşüyor.

"Vay anasını." Nefes nefese daha iyi görebilmek için pencereye doğru yürüdüm.

Tabandan tavana 180 derecelik pencereler uzak duvara hakim, ışıltılı Las Vegas silüetinin kesintisiz manzarasını sunuyor. Gece mavisi gökyüzünde binlerce yıldız gibi parıldayan bir ışık denizi. Manzara gerçekten üst düzey ve anında büyüledim.

Kendimi şehrin üzerinde süzülüyor, neon ve hayallerden oluşan bir krallığa bakıyor gibi hissediyorum. Odanın dekorundaki koyu tonlar - derin kömürler, şık siyahlar ve zengin, koyu renkli ahşaplar- camın ötesindeki canlı şehir manzarasıyla çarpıcı bir kontrast oluşturuyor. Minimalist ama inanılmaz derecede zarif, her bir mobilya parçası genel estetiği tamamlamak için özenle seçilmiş.

"Bir tur atalım mı leydim?" Alessio teklif ediyor ve ben de memnuniyetle kabul ediyorum, sanki bir ev geliştirme reality şovundaymışız gibi beni yönlendirmesine izin veriyorum. Burayı iyileştirmek için bir yol bulmakta zorlanmanız dışında. Burası mükemmel!

Alessio kısa ama nefes kesici turumuz için beni gezdirirken Dante geride kalıyor.

Büyük süit son derece modern, Dante'nin beni götürdüğü tüm o eski konaklara göre ferahlatıcı bir değişiklik. Süslü mobilyalar, çok sayıda bitki ve muhtemelen çok pahalı olan sanat eserleri.

Zengin insanların dairelerinde sahip oldukları tüm lüks şeylerle dolu bir alan: parmağınızı şıklattığınızda yanan ışıklar; okul harcımdan daha pahalı o l a n şarap...

Sol tarafımda, açık planlı oturma alanı davetkâr bir şekilde yayılıyor. Yumuşak siyah deri döşemeli seksiyonel bir kanepede, adını bilmediğim bir ahşaptan yapılmış alçak bir sehpanın etrafını sarıyor. Sağımda şık, modern mutfak uzanıyor, sağımda ise cam korkuluklu yüzer bir merdiven yukarı doğru spiral çiziyor.

Üst katta lüks devam ediyor. Bana tüm kapıların ardında ne olduğunu göstermiyor ama ana yatak odası, nefes kesici manzaranın özel bir dilimini sunan geniş pencerelerin kendi bölümüne açılıyor.

Gıcır gıcır beyaz çarşafarla örtülü kral boy yatak, Noel ağacından daha koyu bir yeşil tonuna boyanmış koyu renkli duvarlarda göze çarpıyor. Karşısında kocaman bir ayna Vegas'ın silüetini farklı bir manzarayla kesiyor - biz. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim, sadece stratejik olarak yerleştirilmiş ayna bölmeleriyle karışık şeffaf cam bölmeler.

Çok fazla şey var ve tüm bu ihtişam karşısında huşu duymaktan kendimi alamıyorum. Böyle bir yerde yaşadığınızı, böyle bir manzarayla uyandığınızı hayal edebiliyor musunuz? Vay canına.

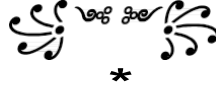
Bir yıl boyunca Dante'yle birlikte olduktan, neredeyse sınırsız bir kredi kartı ve istediğim her şeye sahip olma izniyle şımartıldıktan, gösterişli gala etkinlikleri ve daha da gösterişli düğünlerle geçen bir yıldan sonra bile, Alessio ve Dante gibi adamların sürdüğü hayatların ihtişamı beni hala etkiliyor. Alçakça yollarla elde edilen bir servet yine de diğer servetlerle aynı şeyleri satın alıyor.

"Biraz şarap içelim mi?" Kısa turumuz sona erdiğinde Alessio teklif ediyor. Görülecek daha çok şey var ama ikimiz de aşağıya, Dante'nin henüz hareket etmediği yere dönmeye hevesli görünüyoruz.

Alessio cevap bekleme zahmetine girmeden mutfığa doğru ilerledi ve sonunda Dante'yle beni bir dakikadan fazla yalnız bıraktı.

"Bebeğim..." Ben başlıyorum ve Dante iç çekerek kapıya yaslanıyor.

Onun nesi var?

Beni ikinci kez öpüşün, uykusuz geçen o işkence gecesinden sonraydı; dudaklarının benimkiler üzerindeki görüntüsünü yıpranmış bir fotoğraf gibi solana kadar tekrarladım.

Bu sefer seni ayartan, tekrar kaçman için seni baştan çıkaran, seni etrafımızdaki karanlık kulüplerin güvenliğine geri çeken bendim.

Kelimelerden çok duygularım vardı. Bana bunu anlamaya çalışmamamı söyledin. Sana yanlış olduğunu söyledim. Sen bana "yanlış" kelimesinin öznel olduğunu söyledin. Dilin boynumda gezinip kulak mememi ısırırken, her protestomu kontrol edilemez bir arzu nefesine dönüştürürken neden yapamayacağımı sıralamaya devam ettim.

Durmamı ister misin? diye sordun, yüzüm ellerinin arasındaydı, bedenim benimkine bastırılmıştı, etrafımızda dans eden kalabalığın ortasında hareketsiz duruyorduk, öpüşüyorduk, el yordamıyla sevişiyorduk, özlem duyuyorduk.

Lütfen yapma, diye yalvardım, seni kendime çekerek. Sana doyamıyordum, her şeyi istiyordum, bu beni ne kadar korkutsa da.

Sana tüm dünyayı vermek istiyordum, sadece şehvet için değil. O şakacı gözlerinde bana şefkatle bakışın, beni dinleyişin (gerçekten dinleyişin), bileklerimi şefkatle öpüşün için.

Lütfen sonsuza kadar burada kalalım. Lütfen.

Ama ikimiz de zamanımızın kısıtlı olduğunu biliyorduk.

Ev sahibi

(DANICA)

Hiç de nazik olmayan bir şekilde süslü deri kanepeye uzandım ve onu gördüğüm kadar rahat buldum. Üzerinde uzanma düşüncesi, ayakkabılar ve her şey, oldukça cezbedici - iki kişinin sığabileceği kadar büyük. Ama direniyorum ve dikkatimi hâlâ kapının yanında beceriksizce duran Dante'ye veriyorum.

"Gel buraya bebeğim," diye sesleniyorum ona, yanımdaki koltuğu okşayarak. Dante isteksizce söyleneni yapıyor, sanki dokunmaktan korkuyormuş gibi kanepenin kenarına oturuyor.

Bakışlarını bulmaya çalışarak elini elime alıyorum ve tatlı tatlı öpüyorum. "Çok garip davranıyorsun. Endişelenmeli miyim?" diye soruyorum.

"Hayır," diyor Dante basitçe, manzarayı görmeden dışarı bakarak.

"Endişelenmeli miyim?" Yanağını okşayarak gözlerini Benim. Bana söylemediği çok şey var.

"Evet."

Oh lanet olsun. "Alessio hakkında mı?" Çabucak soruyorum.

"Hayır, Alessio bize zarar vermez..." Bilmem gereken tek şey bu. Alessio'nun kimseye zarar vereceğini düşünemiyorum ama Dante bana bir şey öğrettiyse o da görünüşün aldatıcı olabileceğidir. Alessio'nun gerçekte nasıl biri olduğunu kim bilebilir? Elimdeki tek şey hisler, ama Tanrım, hislerin hepsi karıncalı ve seksi.

"Keşke bana onu nasıl tanıdığını söyleseydin." Zorlamanın faydası olmadığını bilerek iç çekiyorum. Dante'nin beyni bazen böyle kapanıyor - bunaldığında ya da duygularını işleyemediğinde - bunu artık öğrendim. Tek ihtiyacı olan zaman ve belki biraz daha alkol.

"Biliyorum." Dante detay vermiyor.

Elini sıkıyorum ve o da bu jeste karşılık veriyor. "Sana anlatacağım; söz veriyorum anlatacağım. Sadece-" Alessio'nun önümüzdeki masaya üç güzel kristal bardak koymasıyla kesiliyor.

Daha fazlasını duymak istiyorum ama o an geçti. Alessio içeri girer girmez, Dante kötü bir gündeki cehennem gibi yeniden donuyor, ya da belki de iyi bir gün. Kim bilir. Şimdilik şarap zamanı ve ben de ellerimle yapabileceğim bir şeyle oyalanarak rahatlıyorum.

Uzun saçlı Joker, yani Alessio, muhtemelen daha kültürlü bir insanı etkileyecek ama benim için hiçbir şey ifade etmeyen tarih ve yazılarla süslenmiş şişenin mantarını sorunsuzca çekiyor. Hepsinin tadı aynı. (Kırmızı şarabımı buzdolabına koyduğum bilinir, Dante'nin beni çabucak vazgeçirdiği bir alışkanlık).

"Kadeh kaldıralım!" Alessio kadehini kaldırıp içindeki koyu kırmızı sıvıyı döndürerek kadeh kaldırıyor.

Bardak elimde, ayağa kalkıyorum ve aynı şeyi yapması için Dante'nin kolunu çekiştiriyorum. Sanki bu tamamen tuhaf bir durum değilmiş gibi, etrafımdakilerle birlikte kristalleri tokuşturuyorum ve annemin bana öğrettiği gibi alkışlar sırasında her iki adamın da gözlerinin içine bakmaya özen gösteriyorum. Kadeh kaldırırken göz teması kurmadığım için yedi yıl boyunca kötü seks yapmak istemiyorum. Kimse bunu istemez.

Güzel bir şarap. Büyük bir yudum alıyorum, mideme inerken sıcaklığın tadını çıkarıyorum ve sonra bir tane daha. Muhtemelen yavaşlamalıyım ama görünüşe göre kendini tutmayı düşünen tek kişi benim. Dante bardağını tek seferde bitiriyor ve yüksek sesle masaya bırakıyor, neredeyse bardağı kıracak.

"Biraz parti hediyesine ne dersiniz?" Alessio parmağını bardağının kenarında baştan çıkarıcı bir şekilde gezdirerek teklif ediyor.

"Bu da ne demek oluyor?" Dante hayır anlamında başını sallarken ben soruyorum.

"Uyuşturucu," diye açıklıyor Dante. "Biz almayalım."

"Azıcık kokain bile mi? Belki biraz ecstasy? İsteyebileceğin her şey ve daha fazlası bende var," diye övünüyor Alessio.

"Şarapla aram iyidir," diye gülümseyerek cevap veriyorum. Uyuşturucu hiçbir zaman bana göre olmadı. Arada bir esrar çekerim ama kimyasallar genelde beynime pek iyi gelmez.

"Keyfinize bakın o zaman." Alessio gülümseyerek şarap kadehlerimizi dolduruyor.

Dante'ye sönmekte olan bir yıldızı tutuşturabilecek bir şiddetle bakıyor, Dante hızla başını çevirip yere bakmadan önce bu bakışa aynı parlaklıkta bir ateşle karşılık veriyor. Çok fazla bakış, çok az kelime.

Onları dikkatle izliyorum, aralarındaki yoğunluk neredeyse hissediliyor. Alessio dudaklarını yalarken, *çok ateşli olduğuna* karar veriyorum. Bu uzun boylu adamlar arasında gelişen cinsel dansa tamamen kapılacak kadar MLM aşk romanı okudum.

Her şeyden çok ilgimi çekti. Dante'nin bu yönünü hiç görmemiştim ve onun her yönünü yakından tanımak istiyorum. Özellikle de esrarengiz ev sahibimize sanki dövmelelerden daha fazlasını paylaşıyorlarmış gibi tepki veren taraflarını.

Her şey çok tuhaf görünüyor, sanki bir filmin içindeymişiz gibi. Aradığım cevaplara hâlâ yaklaşamadım. Ama en azından şarap beni biraz rahatlatıyor.

Onca yıl önce burada ne oldu? Onlar gerçekten bir şey miydi? Dante'nin cinsel geçmişinde milyonlarca umutsuz kadın olduğunu biliyorum, ama başka bir mafya adamı? Bu benim için yeni bir şey.

"Peki, biri bana neler olduğunu anlatabilir mi?" Alessio'nun tarih dersi konusunda daha cömert davranacağını umarak şansımı deniyorum. Ama faydası yok.

"Halletmemiz gereken bazı yarım kalmış işler var, hepsi bu," diye gizemli bir şekilde cevap veriyor Alessio, sorgulayan zihnime hâlâ doğru dürüst bir cevap veremiyor. "Dans etmek ister misin?" Sonunda gözlerini Dante'den kaçırıyor ve elimi tutarak beni etrafında döndürüyor.

"Ama müzik yok mu?" Gülüyorum, ağırlıksızmışım gibi etrafımda dönmenin tadını çıkarıyorum, şarap endişemin kenarlarını biraz yumuşatıyor.

"Alexa, *Fuego En El Fuego*'yu çal!" Alessio ev eğlence sistemine sesleniyor ve güzel, hızlı ritimli bir İtalyan şarkısı mükemmel ses seviyesinde havayı dolduruyor. Beni göğsüne çekiyor ve odanın içinde zarif hareketlerle dans ediyor, sanki süzülüyormuşum gibi hissediyorum, ayaklarım yere değmiyor bile.

Çok güzel kokuyor; onun güçlü, destekleyici kollarında anın içinde kaybolmak çok kolay. Dante, onu biraz gevşetmek için sürekli çabalamama rağmen dans etmeyi pek umursamıyor. Bundan ne kadar keyif aldığımı unutmuşum.

"Sorudan kaçırıyorsun," diye ısrar ediyorum, Alessio beni odanın içinde döndürürken, kolları olmayan bir tanrıçanın gerçek boyutlardaki heykeliyle çarpışmaktan kıl payı kurtuluyorum. "*Kimsin* sen?" Tekrar deniyorum.

Uzun, siyah saçları biz dans ederken omuzlarına dökölüyor ve ancak bir meleğe ya da şeytana, belki de ikisine birden ait olabilecek bir yüzü çerçevesiyor. Dumanlı ve gizemli kehribar gözleri sanki içimi görüyor, aklımdan geçen her düşünceyi okuyor.

Ev sahibimiz sırtıyor. "Ben Alessio ve barış için geldim." "Bize zarar vermek istemiyorsunuz, değil mi?"

"Hem de hiç. Ne yazık ki ailemin geri kalanı için aynı şeyi söyleyemeyeceğim."

"Ama neden?"

"Bu benim anlatacak hikâyem değil, *mia cara*," diyor Alessio basitçe, beni ayak uçlarıma kadar çekip eteğim etrafımda dalgalanana kadar döndürürken kalçalarımı sıkıca kavırıyor.

Bu Dante'nin araya girme sırası ve giriyor da ama benim istediğim cevaplarla değil. Düşündüğümünden çok daha fazla sinirlenmiş.

"Yeter!" Dante kolumdan tutup beni küstah bir çocukmuşum gibi Alessio'dan uzaklaştırırken sesi müziğin üzerinde gürlüyor. *Lanet olsun*. Bir insan gibi duygularından bahsetmek yerine bu kadar agresif olmasından nefret ediyorum.

"Tanrım, Dante, sadece biraz eğleniyorum." İçgüdüsel olarak ona doğru uzanıyorum, ama beni nazikçe ama iddialı bir şekilde kenara itiyor.

"Burada olmamalıyız," diyor Dante acı acı, gözlerinde yabancı bir şey parlıyor, daha önce hiç görmediğim korkunç bir bakış. Ama bana bakmıyor, hançer gibi Alessio'ya bakıyor ve yumrukları öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi bir sıkılıp bir açılıyor.

İyi olduğundan emin olmak için sevgili oğluma sarılmak istiyorum ama Alessio ondan önce davranıyor, bir an için sıkılmamış yumruğunu avuçlarının içine alıyor ve Dante'yi kendine doğru çekerken, "Hadi dans edelim, sevgilim," diyor.

Tanrım, bu işin sonu iyi bitmeyecek.

Nostalji

(DANTE)

Bir lessio elimi tutuyor ve **bir** anda 25 yıl önceki kulübe geri dönüyorum. Sıkı bir tutuşla beni kendine çekerken, çatı katındaki dairesinin derme çatma dans pistinde beni yönlendirirken geçmişle bugün birbirine karışıyor ve arka planımız yine Vegas oluyor.

Tıpkı o zamanki gibi bıçak sırtındayım, Alessio'nun beni yönlendirmesine izin verirken nefesim boğazımda düğümleniyor. En son kolunu bu şekilde belime doladığında, kulübün hoparlörlerinden tekno pompalıyorlardı, biz gölgelerde yavaşça dans ederken, etrafımız yabancı bedenlerle çevriliydi; kalabalıkta kaybolmuştuk - sadece Alessio ve ben... Genç, azgın, kafası karışık...

Ama kanlı canlı Alessio gözlerimi kendine çekmek için çenemi nazikçe kaldırınca geçmişteki Alessio kayboluyor. Sadece bir saniyeliğine. Ama bir saniye yeterli. Onun da bunu hissettiğini biliyorum. Ama-

Ben konuşmadan, bir şey yapamadan, Alessio beni öyle hızlı döndürüyor ki, neredeyse ayağım kayıyor. Ama o asla bırakmıyor.

Bırakmam gerekse de yapamıyorum. Çeyrek asır önce bana dünyayı vaat eden o şakacı kehribar gözlerinde kayboluyorum. Her şeye rağmen istediğim bir dünya; yapmamam gerektiğini bilmeme rağmen.

Beni bir kızmışım gibi okşarken kan beynime hücum ediyor. *Bunu nasıl yapabiliyor?* Bunu kimse yapamaz. Ben çok iriyim.

Ama Alessio güçlü -eskiden olduğu gibi sırık gibi bir çocuk değil- ve beni öyle bir ivmeyle yukarı çekiyor ki, neredeyse bir sehpayı devirecek kadar hızlı bir şekilde onun zayıf cüssesine çarpıyorum.

Bu çok fazla. Nefes alamıyorum. Kendimin ve bedenimin, Danica'nın birkaç adım ötemde durup bizi dikkatle izlediğinin, camın ötesindeki tüm Vegas'ın aşırı derecede farkındayım. *Bu yanlış!*

"Hayır," diye mırıldanıyorum, ayaklarımı yere basıp geri çekiliyorum. Ama Alessio o kadar kolay bırakmıyor.

"Gitmeliyiz," diye ısrar ediyorum, kolumu Alessio'nun demir pençesinden çekip büyüyü bozuyorum. Anında, teması özlüyorum. Özlememeliydim ama özlüyorum. *Ne oluyor Dante?*

"Saçmalama, gece daha yeni başladı!" Alessio, kadehine biraz daha şarap dolduran Danica'ya göz kırparak haykırıyor. *Tanrım*. Daha fazla alkole ihtiyacımız yok. Bu zaten çok ileri gitti.

Siktiğimin Alessio'su. Şimdi mi? Burada mı? Yıllardır onu düşünmemiştim. Hayır, bu bir yalan. Vegas silüetini gördüğümde beri durmadan onu düşünüyorum, ama bundan daha fazlası var. İtiraf edemeyeceğim kadar sık aklıma geliyor. Onca yıldan sonra bile, kalbimdeki Alessio şeklindeki delik asla kapanmadı, asla tamamen kapanmadı.

Bunu ne kadar istesem de içim rahat değil; Danica'nın yaptığı gibi kendimi kendiliğinden bir durumun içine atamam. Tehlike hâlâ çok gerçek ve Danica'yı güvende tutmak benim ilk önceliğim. Alessio'nun nasıl bir oyun oynadığını bilmiyorum ama Feras ve Santoro'lar uzun zamandır arkadaş değiller. Bir yabancı gibi hissetmem gereken ama öyle hissettirmeyen bu adama nasıl güvenebilirim?

Alessio beni tekrar döndürmeye çalışıyor ama bu sefer hazırlıklıyım, inatla topuklarımı yere vuruyorum. "Ben dans etmem, Alessio," diyorum basitçe, onun yakınlığının daha az farkında olmaya çalışarak.

Dramatik bir şekilde iç geçiriyor. "Bu kadar oyunbozanlık yapma, *aşkım benim*."

"Ben senin hiçbir şeyin değilim," diye tıslıyorum dişlerimi sıkarken, içimde tarif edemediğim duygular düğümleniyor. Tanıdık gelen, bu karmaşanın içinden çekip çıkarabileceğim kadar rahat hissettiren tek şey öfke. Öfkeyle ne yapacağımı biliyorum.

Ama duyguları olan tek kişi ben değilim.

Uzaklaşmak için döndüğümde, Alessio bedenimi duvara çarpıyor, yıldızları görmeme neden olacak kadar sert. Yüzünü benimkine doğru bastırıyor, o kadar yakın ki burunlarımız neredeyse birbirine değiyor. İkimiz de çok hızlı nefes alıp veriyoruz; göğsünün benimkiyle birlikte inip kalktığını hissedebiliyorum.

Alessio'nun sesi sadece benim duyabildiğim öfkeli bir fısıltı. "Hiçbir şey mi?

Tekrar söyle sevgili Dante, nasıl *hiçbir şey* olmadığımızı söyle."

Sadece bir saniye tereddüt ediyorum ve tek ihtiyacı olan bu. Alessio aramızdaki kısa mesafeyi kapatıyor ve diliyle dudaklarımı açmaya zorluyor. Kimseye (özellikle de kendime) itiraf edemeyeceğim kadar çok gece hayal ettiğim gibi, beni kabaca, özensizce öpüyor, ciğerlerimde tuttuğum azıcık havayı çalarken dili benimkine doğru kayıyor. İçgüdüsel olarak ben de onu öpüyorum; istemiyorum ama öpüyorum; bedenim öptüğümü biliyor.

Dio mio. Bunu sonsuza dek istemiştim. 25 yıllık açığa çıkmamış arzu bir anda alevleniyor, sanki o kulübe geri dönmüşüz gibi, tereddütlü eller birbirine değiyor, kalpler çarpıyor... beni ilk öptüğü andaki gibi. *Hay sikeyim!*

Panik boğazımda düğümleniyor ve onun içinde boğulmadan önce Alessio'yu üzerimden itiyorum... o anın içinde. Geriye sendeliyor ama ayaklarının üzerinde durmaya devam ediyor, yüzünde hâlâ sinsi bir gülümseme var.

"O gemi çoktan kalktı," diyorum. Yüz ifademde pek de iyi saklamadığımı bildiğim gerçeği ararken gözlerimi onunkilere yapıştırmak için her şeyimi harcıyorum.

Ama bana ihanet eden sadece gözlerim değil.

Alessio mesafeyi tekrar kapatıyor ve kalçalarını benimkilere doğru bastırıyor, hatasız ereksiyonu benimkilere karşı belirginleşiyor. "Gerçekten mi? O gemi kalktı mı? O zaman neden benim için bu kadar sertleştin, *amore mio*?" Kalçalarını yavaşça gıcırdatıyor, sertliğini benimkine sürüyor.

İşte o zaman çıldırıyorum. İsteyerek yapmadım ama yaptım. O an çok büyük, duygular çok fazla. Danica'nın orada olduğunu, her şeyi izlediğini bilmek, buna dayanamıyorum! Bu seviyede bir savunmasızlık hiç rahat değil.

Kendimi tehdit altında hissettiğimde yapmayı bildiğim tek şeyi yapıyorum: Çenesine bir yumruk attım. *Hay sikeyim.*

Alessio hemen geri çekiliyor ve elini morarmış yanağına götürüyor. Hiçbir şey söylemiyor; sadece midemi anında suçluluk duygusuyla çalkalayan o incinmiş ifadeyle bana bakıyor.

Bir yanım o yakışıklı yüzü mahvetmek için bir sağ kroşe daha atmak istiyor ama Danica'nın sesi beni durduruyor. Duruyorum, yumruğum havada.

"Dante *Lanet* Fera!" Danica, başı büyük belada yaramaz bir çocukmuşum gibi bana göbek adı uydurarak bağırıyor. "Dur!"

Alessio gelmeyen yumruktan kaçınmak için eğiliyor.

"Vurma ona. Tanrım. Saçmalıyorsun," diye azarlıyor Danica ve kendimi yeniden on yaşındaymışım gibi hissetmeme neden oluyor.

Artık Alessio'ya bakmıyorum, Tanrıçamın, Kraliçemin küresine çekildim ve anında yaptıklarımın utanıyorum. Yere bakıyorum, ellerim titriyor.

"Özür dilerim," diye somurtuyorum, zar zor duyuluyor. Ona yumruk atmamalıydım. Danica şiddetten hoşlanmaz, özellikle de "gereksiz şiddet" dediği şeylerden, ki eminim bu da o kategoriye girer. Bu benim kelimelerimi kullanmamın tam tersi. Ama beynim bugün gerektiği gibi çalışmıyor. Her şey alt üst olmuş durumda.

Danica, "Bana bak," diyor ve ben de utanarak bakışlarını karşılıyorum.

-Sadece yumruk için değil, her şey için. "Yine kötü bir çocuk gibi davranıyorsun, değil mi?" Sesi patronluk taslayan tatlı bir azarlamayla kalın. Yanaklarım kızardı.

"Özür dilerim," diyorum usulca, omuzlarım utanç içinde kamburlaşmış. "Bayan" diye eklemek istiyorum ama Alessio'nun varlığının fazlasıyla farkındayım.

"Özür borçlu olduğun kişi ben değilim."

Alessio'ya tek kelimelik bir özür öneriyorum ama bunun yeterli olmadığını biliyorum. Yine de başını sallayarak konuyu kapatıyor.

"Artık uslu duracak mısın?" Danica açıkça sinirlenmiş bir şekilde soruyor.

"Söz veriyorum."

Danica'nın ifadesi yumuşayarak şefkate dönüşüyor ve elimi tutuyor. "Uslu dur, tamam mı?"

Kendimi toparlamaya çalışarak başımı sallıyorum. Danica ile olan ilişkiye zarar vermek isteyeceğim son şey. O her zaman önce gelir.

-Aptal sikim Sonja'nın bugün kendi akli olsa da, eski fantezilerin peşinden koşsa da.

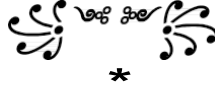
"Biraz daha şarap isteyen?" Alessio, Danica'nın omzuna nazikçe bir el koyarak gerginliği bozuyor.

Daha fazla şarabın muhakeme yeteneğime yardımcı olacağını sanmıyorum... ama yine de başımı sallıyorum ve aşağılanmışlıktan kızarmış yanaklarımı fark etmemesini umarak gözlerinden kaçıyorum. Ergenlik aşkınızın suratına yumruk attığınız için partnerinizin sizi azarlaması gibisi yoktur.

Bu da ne demek oluyor?

Tüm bu durum hala garip bir rüya gibi geliyor ama neredeyse acı veren ereksiyonum bana bunun çok gerçek olduğunu hatırlatıyor.

Lanet Sonja.

Uykusuz geçen ikinci geceden sonra dudaklarının tadını tekrar tekrar hatırlayınca, bir daha kaçmak yoktu. Çok istedim, seni istedim, hepinizi. Ama bunun yerine tek aldığım emir şehri derhal terk etmemdi.

Dost rakipler yokluğumuzda yeminli düşmanlara dönüşmüştü; Vegas'ta kalamazdık. Tartıştım ve yalvardım ama aile kararını vermişti, bu bir savaştı. Ve sen artık benim düşmanımdın. Neden seni böyle göremedim? Neden seni sonunda saflığımı uğruna feda etmek istediğim kişiden başka bir şey olarak göremiyordum? Beni almanı, kırmanı, bana bir şeyler hissettirmeni, bu monotonluktan başka bir şey hissettirmeni istedim.

Kaçabiliriz. Tüm bu sorumluluktan, kaderimden uzakta yeni bir başlangıç yapabilirdik. Birlikte olmamıza, eğlenmemize izin verecekleri bir yere gidebilirdik. Annem hayattayken olduğu gibi gitarı tekrar elime alırdım. Sörf yapmayı öğrenebilir ya da şiirlerin üzerinde çalışabilirsin. Mutlu olabilirdik.

Ama önce aile, dedi babam, bavullarımızı lobiden taşırlarken izlerken.

Önce aile.

Nefes nefese

(DANICA)

Bir lessio bir şişe daha kırmızı şarap açar ve müziğin sesini a ç a r a k tepedeki hoparlörlerden şehvetli ama ritmik İtalyan şarkılarından oluşan bir karışım çalar. Dante fazla konuşmaz. Sadece kanepede arkasına yaslanıp içkisini yudumluyor.

Düşüncelere dalmış gibi görünüyor ama dikkatle bizi izliyor, Alessio'nun elimi tutup dansımıza devam etmesini izliyor, Joker'in tüm yörüngemi doldurana kadar beni daha da yakınına çekmesini izliyor.

Şarap içimi ısıtıyor, her şeyi daha kolay hissettiriyor, sanki bir sahneden diğerine süzülüyorum. Sarhoş değilim ama yine de neşeliyim, özgürüm. Mantıklı aklım bir yabancıya karşı daha temkinli olmam gerektiğini biliyor ama Alessio'nun manyetik enerjisine o kadar kapılmışım ki umurumda bile değil.

Bu şehirde size her şeyi yapabileceğinizi ve yapmanız gerektiğini hissettiren şey nedir? Sonuçları olmayan bir dünya, sadece parlak ışıklar ve baştan çıkarıcı tabaklar ve tabaklar. Buraya daha önce gelmeliydim.

Alessio bileklerini sırtımın altından geçirip ellerini rahatça kıcıma dayarken tüm dikkatimi tekrar ona çekiyor. "Seni öpmek istiyorum *güzelim*," diye fısıldıyor, kehribar rengi bakışlarıyla teslim olmam için yalvarıyor. Alessio bana o kadar yoğun bakıyor, o muhteşem dudaklar o kadar yakın ki kalbimin çalışmayı bıraktığına ikna oluyorum. *Oh Tanrım*.

"O zaman yap," diye meydan okuyorum ona.

Gerçekten yapacağını sanmıyorum. Yine de bir yanım bunu gerçekten çok istiyor. Özellikle de Dante'nin izlediğini bildiğim için. Daha önce beni bir başkasını öperken izlemişti. Kabul ediyorum, Adira'ydı. Ama yine de, o da izledi, ben de... Ama bu farklı.

Alessio'nun yanından geçip hâlâ kendi iç dünyasında kaybolmuş olan sevgili oğluma bakıyorum. Dante surat asışından söylediğimiz her şeyi duyabiliyor.

kanepede oturmuş, içkisini yudumluyor. Ama söze karışmıyor.

Alessio konuşurken Dante'yle yüzleşebilmek için beni döndürüyor. "Korkarım erkek arkadaşın bana yine yumruk atacak," diyor.

Dante basitçe, "Sana yumruk atmayacağım," diyor. Alessio'ya nasıl bir bakış attığını göremiyorum. Ama Alessio'nun sırtıtışına bakılırsa, Dante'nin tepki verdiğinden eminim.

Geriye dönüp Dante'nin yüzüne bakıyorum, donuk ifadesini okumaya çalışıyorum. Onu rahatlatmak istemekle Alessio'ya karşı konulmaz bir çekim duymak arasında gidip geliyor. Her iki durumda da Dante'yi incitmek istemiyorum. "Bu onu öpmemi onayladığın anlamına mı geliyor?" diye sordum.

Sözleşmemizde Dante'nin yeşil listesinde "boynuzlama" var, bu yüzden sınırların çok dışına çıkmadığımı biliyorum. Bu konuyu daha önce konuşmuştuk ama henüz doğru oyun partnerini bulamadık. Yine de, onun rızası olmadan asla bir şey yapamam. Asla.

"Onayladığımı söylemedim, sadece ona yumruk atmayacağımı söyledim." Dante'nin ses tonu anlaşılmaz, nötr ve soğuk.

"Kıskanıyor musun?" Onun da benim gibi kolayca kıskandığını biliyorum. Bir keresinde neredeyse kendi kardeşini yumrukluyordu çünkü o pisliğin bana asıldığını düşünüyordu (ki öyleydi).

"Evet ve hayır." Dante açıklama zahmetine girmiyor; sadece içkisinden bir yudum daha alıyor.

Başka bir soru sormak istiyorum ama Alessio konuşmasını bitiriyor.

"Yeterince iyi," diyor Alessio ve beni yumuşak ama tutkulu bir öpücük için kendine çekiyor... incelikle samimi. Dudakları hafifçe benimkileri okşuyor, kolları beni sıkıca sarıyor ve sanki bir romantik komedi filmindeymişiz gibi beni biraz geriye yatırıyor.

"Hmm," diye mırıldandım, sonunda beni bıraktığında gözlerimi açtım.

Alessio sanki şekerden yapılmışım gibi dilini dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. "Tadın çok lezzetli."

"Sen de mi?" *Bunu mu söylemem gerekiyordu? Tanrım, aptal gibi konuşuyorum.*

"Seni şanslı, şanslı çocuk, Dante." Alessio omzumun üzerinden gülümsüyor.

Dante sadece homurdanıyor, dikkatle bizi izliyor. Hâlâ kızgın mı yoksa hoşlanıyor mu bilmiyorum ama Alessio'yu yumruklamak için acele etmiyor, bu da bir başlangıç.

"Hadi bunu tekrar yapalım," diye teklif ediyor Alessio, uzun zaman önce durmuş olmamıza rağmen hâlâ dans ediyormuşuz gibi beni kollarında döndürerek.

Dante bir şişe şarap daha açmak için koltuktan kalkıyor. Alessio ikinci öpüşmemizi derinleştirirken hemen yanımızda duruyor, uzun parmakları elbisemin üzerinden göğüslerimin kıvrımlarını keşfediyor. Alessio bedenimi kendine çekerken, bana dokunurken, beni okşarken, beklemediğim bir çılgınlıkla dudaklarımı yutarken nefesim boğazımda düğümleniyor.

Sonunda soluk soluğa ayrıldığımızda, Dante karşımızda donmuş bir şekilde duruyor, şarap bardaktan taşıp başkasının temizlemek zorunda kalacağı pahalı görünümlü halıya dökülüyor.

"Gösteriyi beğendin mi sevgilim?" Alessio bir parmağını Dante'nin pantolonunun kemer köprüsüne sokup dilsiz dövme tanrısını bize doğru çekerek soruyor. Bir eli hâlâ kıçımda duran Alessio, Dante'nin sikine uzanıyor ve inanılmaz samimi bir hareketle tek bir parmağıyla kumaşın üzerinde ana hatlarını çiziyor.

Dante bu beklenmedik hareket karşısında soluk soluğa kalıyor, sertliği arttıkça dar pantolonu daha da geriliyor. Yine de kıpırdamıyor; aramızda donmuş gibi duruyor, nefes alıp vermesi gürültülü ve hızlı.

Sevgili oğlum korkmuyor; gergin. Eğer bu Dante'nin beynini kısırlaştıran bir durum değil de ölüm kalım meselesi olsaydı daha farklı görünürdü. Onu bunu bilecek kadar iyi tanıyorum. Belli ki gergin ve çok sert.

Bunun saçma bir fikir olduğunu biliyorum ama umurumda da değil... Görmek istiyorum, görmeyi *arzuluyorum*, görmeye *ihtiyacım var*.

"Ona sakso çekmek ister misin?" Elimi Alessio'nunkinin üzerine koyup Dante'nin pantolonunun üzerinden geçirerek ve ereksiyonunu okşayarak usulca soruyorum.

Dante bu kez daha da yüksek sesle soluyor, gözleri kocaman, vahşi.

Alessio, Dante daha cevap veremediği konuşuyor. "Paylaşmanın bir sakıncası var mı?" diye soruyor.

"Hiç de değil. İzlemeyi çok isterim," diye onu rahatlatıyorum.

Dante inliyor, benden Alessio'ya ve sonra tekrar bana bakarken hızlı hızlı nefes alıp veriyor. Kararsızlığın verdiği azap yüz ifadesini acı dolu bir ifadeye büründürüyor.

"O karar verirken..." Alessio sırtıyor, beni aç bir öpücük için kendine çekerken Dante'yi tam sertliğine kadar ovuyoruz, benim elim onunkinin üzerinde.

Sonra dikkatimi Dante'ye geri veriyorum. "Ne diyorsun *Tesoro*? Benim için bir gösteri yapar mısınız çocuklar? İzlerken kendime dokunmayı çok isterim..." Bu uzun zamandır benim bir fantezimdi, ancak Dante'nin böyle bir şey yapacağını hiç düşünmemiştim. Belli ki onun hakkında öğrenmem gereken çok şey var.

Bunun düşünmeyi kolaylaştırmayacağını biliyorum (en azından Dante için), ama denizaltımın kemerini çözüyorum, pantolonunun fermuarını yavaşça açıyorum ve boyunu malzemenin kısıtlayıcı sınırlarından kaldırıyorum. "İşte buradasın," diye gülümsüyorum, parmaklarım aletin etrafına sarılmış, başının ucunun altından okşuyor, tam da onun sevdiği gibi.

Dante dokunuşumun altında kıvranıyor, usulca inliyor. Müstehcen konuşmalarımı ne kadar sevdiğini biliyorum. Ama bunu daha önce başka bir erkeğin önünde hiç yapmamıştık. Yine de beni durdurmuyor; beni itmiyor. Hayır, ellerimde eriyor.

Eğer gerçekten gitmek isteseydi, beni omzuna atar ve buradan sürükleyerek çıkarırdı, onu durduramazdım. Ama o gitmek istemiyor.

Kalbim küt küt atıyor, arzusun ürpertisi ateş gibi içime hücum ediyor. Alessio'nun yakınlığının, kokusunun, baştan çıkarıcı kehribar rengi bakışlarının aşırı derecede farkındayım.

Performans sergilemekten, izlenmekten hoşlanan tek kişi Dante değil. "Hisset beni," diye nefes alıyorum eteğimi kalçalarımın üzerinden yukarı kaldırırken ve Dante'nin elini külotumdan aşağı, kalçalarımın arasında biriken ıslaklığa doğru yönlendirirken. "Ne kadar ıslak olduğumu hissediyor musun bebeğim?"

Dante hipnotize olmuş gibi başını sallıyor. Kalçalarımı eline sürttüğümde, parmaklarını ihtiyacımla kapladığımda hareket etmeye cesaret edemiyor. Belki şimdi durumu anlar; tüm bunlardan ne kadar tahrik olduğumu görür.

"Tatmak ister misin?"

Dante bakışlarımızı ayırmadan parmaklarını dudaklarına götürüyor ve beni yavaşça parmaklarından emiyor. Onu böyle izlemek hoşuma gidiyor ve karnımda alevlenen arzular tam bir yangına dönüşüyor.

"Ne kadar iyi bir çocuk," diye gülümsüyorum, onu öpmek için uzanıyorum, dudaklarında kendimden bir tat yakalıyorum. Vücudumu Dante'ninkine bastırıyorum, "Bunu istiyor musun sevgilim?" diye fısıldarken sert aletini aramıza hapsediyorum.

Dante yavaşça başını sallıyor, gözlerini yere dikeyyor. Omuzları çökmüş bir halde bir ayağından diğerine ayak sürüyor.

Çenesini kendime doğru eğerek gözlerini tekrar benimkilere dikmesini sağlıyorum. "Bana bak bebeğim. Sözlerini söyle. Bunu istiyor musun?"

Dante yüksek sesle nefes veriyor. "İstiyorum," diye onaylıyor. Dante'nin sesi küçük ve yumuşaktır; dövmeli tanrının ordusuna komuta ederken kullandığı kendinden emin tona hiç benzemez.

"Ne olursa olsun seni seviyorum." Gülümseyerek elini sıkıyorum.

"Ben de seni seviyorum," diye yanıtlıyor Dante, elimi kalbinin üzerine koyarak. Basit bir hareket ama onun iyi olduğunu bilmemi sağlıyor.

"Şimdi sakın izinsiz gelmeye kalkma!" Dante'nin hassas ereksiyonuna elimin tersiyle vururken ses tonum değişiyor ve acı içinde iki büklüm oluyor.

Şimdiye kadar Alessio bu dinamikte gücün kimde olduğunu çok iyi anlamış olmalı ama bu konuda yorum yapmıyor. Böyle bir yeri işleten birinin çok muhafazakâr olacağından şüpheliyim. Ayrıca Alessio, gözlerinin altına bulaşan eyeliner izine bakılırsa geleneksel cinsiyet normlarını pek umursuyor gibi görünmüyor. Bu ve tüm akışkan havası.

"O tamamen senin, Alessio. Sadece iyi görebildiğimden emin ol." Açık gömleğinin boynunu çekiştirerek, ev sahibimizden özensiz bir öpücük almak için uzanıyorum, şehvetimden onun da tatmasını sağlamak için dilimi onunkine sürüyorum. *Sadece bir tadımlık.*

"Bundan daha fazlasını sonra istiyorum," diye söz veriyor Alessio, ben ayrılırken kıcımlı okşuyor.

Gösteri zamanı, Danica.

Külotum odanın ortasındaki L şeklindeki büyük siyah deri kanepeye düşmeden önce yere kayıyor. Bacaklarımı iyice açarak eteğimi belime kadar sıyırdım, alt tarafım kolay erişim için tamamen çıplaktı. Erkeklerle söylediklerimde ciddiydim, *izlemek* için her türlü niyetim var.

Ve ben de öyle yapıyorum. Şampuanlı saçları olan güzel İtalyan tanrısının Dante'nin, *benim* Dante'min önünde diz çökmesini izliyorum.

Endişelenmeme rağmen, Dante'nin önce hafifçe, sonra daha yüksek sesle inlemesini izlerken kendimi rahatsız, garip ya da üçüncü bir tekerlek gibi hissetmiyorum. Güçlenmiş hissediyorum! Aç. Şehvet dolu. Tanrım, hiç olmadığım kadar azgınlım.

Ama en önemlisi, Dante için heyecanlandığımı hissediyorum. Bunu beklemiyordum ama Alessio boynunu ağzının içine alırken Dante'nin yüzünün asla dile getiremeyeceği milyonlarca duyguyla buruşmasını izlemek... o anda kıskançlık değil, sadece sevgi hissediyorum.

Gözlerim sahnede, usulca mırıldanıyorum, parmaklarımın klitorisimin üzerinden aşağı kaymasına izin veriyorum...

Çaresiz

(DANTE)

Bir lessio dizlerinin üzerine çöküyor ve hayat ağır çekimde rüya moduna geçiyor.

Onu durdurmuyorum, durdurmak istemiyorum.

Geçen sefer diz çöken bendim, o değil. Geçen sefer... Bizi yakaladıklarında, Alessio'yu götürdüklerinde. *Hay sikeyim*. O günü hâlâ utanç beni ölü bir ağırlık gibi aşağı çekmeden düşünemiyorum.

Bunca yıl, yeniden yapmak için çok geç olduğunu düşündüm. Ama işte o, Prens Santoro'nun ta kendisi, her zamanki gibi güzel (özellikle de bu açıdan), pantolonumu kışımın altına kadar indiriyor.

Her şeyi bir arada tutmaya çalışırken göbeğim kas spazmı noktasına kadar sıkılıyor; Alessio bir evcil hayvanı okşar gibi sikimi okşarken hemen çözülmemek için.

Gözlerimi kapatmak istesem de başka tarafa da bakmak istemiyorum; her şeyi görmek istiyorum. Hâlâ o olduğu gerçeğini sindiremiyorum, gerçekten o.

Yaş, çocukluğumdaki en iyi arkadaşıma iyi davranmış; gençken onu çok eksantrik gösteren keskin yüz hatları büyümüş.

Onu o zaman istediğim kadar şimdi de istiyorum - dudaklarını sikimin ucuna yaklaştırıırken bunu kesinlikle biliyorum.

Dudaklarımdan umutsuz bir inilti kaçıyor ve ben onu durdurmaya çalışmıyorum; hiçbirini durdurmaya çalışmıyorum. Kendiminkine %100 sahip olmasam bile Danica'nın onayına sahibim.

Bedenim bunu istiyor, bunu o kadar çok istiyor ki bir hastalık gibi etimi yakıyor. Bu duyguyu, ona duyduğum bu doyumsuz acıyı durdurmak için derimi yırtıp yere atabilirim, o zamanlar olduğu gibi şimdi de beni tüketiyor. Bedenimin bunu istediğini inkar etmek mümkün değil.

Ama zihnim farklı bir hikaye. Zihnim 45 yıl boyunca alfa erkeği, ağlamayan çocuk, duygusuzca öldüren adam olmak için eğitildi. Zihnim bu ihtiyacı kabullenemiyor: Alessio'nun o şehvetli dudaklarının arasına tüm uzunluğumu alana kadar daha derin ve daha derin yuttuğu sikimin her santimiyle umutsuzca bedenimle savaşıyor.

Sen lanet bir korkaksın, büyü artık Dante! O zamanlar babamın sesi hâlâ kulaklarımda, bizi gölgeli bir kulüpte yakaladıklarında arzularımızı garip bir şekilde keşfettiğimizi gizleyememişlerdi.

Alessio pantolonumu ayak bileklerime kadar indirirken bu anı zihnimde tekrar canlanıyor. İç çamaşırlarımla birlikte tekmeleyerek çıkarıyorum, kışımı Vegas silüetine, panjurları sonuna kadar açık büyük cam pencerelerin ötesinde uzanan şehre gösteriyorum. *Ailen sana güveniyor*, babamın sesi susmayı reddediyor,

Zaten vızıldayan devrelerime daha fazla trafik ekleyerek. *Önemli değil. sikişinin ne istediğini.*

Yine de, Alessio beni tükürüp tekrar yutarken daha da yüksek sesle inliyorum, eli taşaklarımın etrafına sarılmış, onları kavırıyor, beni ne kadar delirttiğini biliyormuş gibi nazikçe çekiştiriyor.

Bu hayat boşa harcanacak bir şey değil evlat. Sen bir Fera'sın, öyle davran.

O zaman da dinlemedim, şimdi de dinlemiyorum. Hayır, Alessio'nun uzun saçlarını avuçluyorum ve elimden geldiğince sert bir şekilde çekiyorum, bastırılmamış şehvetli bir hırıltıyla sikimi ağzına sürüyorum.

Yeter artık!

Bir erkek ancak bu kadarına karşı koyabilir. Ve benim direncim resmen tükendi; işim bitti.

Gözlerim üç metre bile uzakta olmayan kanepedeki Danica'ya kayıyor. İyi olup olmadığını merak etmeme bile gerek yok; belli ki iyi. Kraliçem kendi zevki kadar bizim zevkimiz için de yüksek sesle inerken bana bir öpücük konduruyor ve kendini parmaklarken hareketi hızlandırıyor. Yüzünün zevkten buruştuğunu görmekten asla bıkmam.

Danica ne kadar çılgın bir çocuk. Bunu izlemeyi nasıl sorun etmiyor? Ama tabii ki izliyor. Bana eziyet eden şeyleri sorgusuz sualsiz kabul ediyor.

Bakışlarımı tekrar yerdeki yakışıklı kötü adama çevirmeden önce gizli bir gülümsemeyi paylaşıyoruz, sikim ağzında zonkluyor.

Yasak piste vardığımızdan beri aklımdan geçen pek çok senaryoya rağmen, hiçbirine buna benzer bir şey içermiyordu.

Burada Francesco'yu bulacağımı sanmıştım, Alessio'yu değil...

Ama şimdi geçmişe takılıp kalmanın zamanı değil, her sinir ucu arzu içinde patlarken olmaz.

Kehribar rengi sıvı havuzları şehvetle parlayan Alessio, her şeyimi içine çekerken bana bakıyor - neredeyse sikimde boğuluyor. Yüzünü becerirken bakışlarımı cesurca koruyor, ön spermim dudaklarını ıslatana kadar tekrar tekrar.

Hepsini istiyorum, bitirmek istiyorum. "Lütfen!" Nefes nefese uluyorum.

"Sakın buna cüret etme," diye tıslıyor Danica yan taraftan. Beni çok iyi tanıyor. "Gelmek yok dedim." Hızla hareket ediyor, ben sözümü bitiremeden Alessio'yu sikimden çekiyor... önce onu, sonra beni öpüyor.

Anında, Alessio'nun sikimin etrafındaki dudaklarını özlüyorum.

Ne yapıyorum ben böyle?

Hepimiz farklı ama benzer nedenlerle nefes nefeseyiz, hepimiz sınıra çok yakınız.

"Patlamak üzereyim," diye itiraf ediyorum öpüşürken, kendime gelmeye çalışırken Danica'ya sıkıca sarılıyorum.

"Öyle olduğunu biliyorum bebeğim. Ama kural kuraldır. Eğil, Sonja." Sertleşmiş sikime acı verecek kadar bir parmak atıyor, zihnimdeki umutsuz döngüyü bozuyor ve beni şimdiki zamana zorluyor.

Acıya rağmen Danica'ya hafifçe gülümsüyorum, bu anı benimle paylaştığı, beni toprakladığı için minnettarım. Aynı anda hem kaybolmuş hem de bulunmuş hissediyorum. Ama bu sadece *benim* ihtiyaçlarımla ilgili değil.

Alessio bize katılıyor, bana göz kırparken elini baştan çıkarıcı bir şekilde Danica'nın kalçasının kıvrımlarında gezdiriyor. "Hmm... Görünüşe göre menüdeki *tüm* ürünleri henüz tatmamışım."

Danica ona muzipçe sırıtıyor ve sonra bana bakıyor. "İzlemek ister misin?"

Bingo kartımda olmayan bir tane daha: Danica ve Alessio. Bunun olacağını tahmin etmemiştim.

Yine de hiç şaşırmadım, en ufak bir şekilde bile.

Siktir et. Ben kimim ki onun zevkini reddedeyim?

Ben de evet anlamında başımı salladım. Bu aşamada *nedenini* sorgulamanın bir anlamı yok. Danica ve Alessio'yu bu şekilde birlikte düşünmek bile inanılmaz derecede tahrik edici!

Danica beni derinden öpüyor ve sonra odağını Alessio'ya çeviriyor. Biliyorum, beni uçurumun kenarında, damlayan ve muhtaç bir halde bırakmayı seviyor. Yine de bu benim sinir bozucu ereksiyonumu daha az rahatsız etmiyor.

Ama izin almadan bu konuda bir şey yapmaya asla cesaret edemem.

Bunun yerine, Danica'nın daha önce oturduğu kanepeye çöktüm, Alessio'nun beni emmesini izlerken kendisiyle oynadım. Yine de bitirmedi; boşalmadı... Boşalsaydı duyardım; Danica genelde çok gürültücüdür. *Neyin peşinde?*

Kanepeden, bu beklenmedik ikilinin duyulmayan fısıldaşmalarını görüyorum. Danica gergin bir şekilde gülüyor ama Alessio soyunmaya başladığında onaylarcasına başını sallıyor, Danica için olduğu kadar benim için de şehvetli bir striptiz şovunda yavaşça katmanlarını atıyor.

Bana bakışı, pantolonunu indirirken bana doğru gönderdiği sırtı... Kendimi hiç de ihmal edilmiş hissetmiyorum.

Boşalmak için duyduğum çaresiz ihtiyaçtan başka bir şey düşünmek zor; Alessio'nun çarpıcı siki nihayet serbest kaldığında sertliğim ağrıyor, kalın ve hazır. Gururla duruyor, ben onun çıplaklığının tadını çıkarırken onu izlememi seyrediyor. 43 yaşında olmasına rağmen vücudu sert ve kaslı, ama bir yüzücü gibi zayıf bir şekilde.

Alessio, Danica'yı pencerenin yanındaki tam boy gündüz yatağına götürürken kanepede donup kalıyorum, dikkatle izliyorum.

Yetkinin kimde olduğunu ve bundan sonra ne yapacaklarını düşünürken bir anlık hafif bir gariplik oluyor ama sadece bir an.

Sonra Danica şeytanca sırtlıyor ve Alessio'yu neredeyse çift kişilik bir yatak büyüklüğündeki geniş koltuğa itiyor, bir çita gibi üzerine yürüyor. Adam ona izin veriyor.

Ereksiyonum ağrıyor ama bu konuda bir şey yapamayacağımı biliyorum. Danica Alessio'nun sikini yutarken, o mükemmel, lekesiz kırmızı dudaklarıyla onu aşağı yukarı yalarken kendime dokunmak istiyorum. Ama Hanımefendi dokunmak yok dedi, ben de dokunmadım.

Alessio bakışlarımı tutabildiği kadar uzun süre tutuyor, zevk çok fazla geldiğinde gözlerini kapatıyor. Danica yaptığı işte çok iyi.

Alessio'nun yüzünden böyle düşünen tek kişinin ben olmadığımı anlayabiliyorum. Aynı anda hem o olmak *hem de* onu becermek istiyorum!

Zihnimi dolduran çok fazla duygu var. Bir kısmı kıskançlık; Danica'ya karşı sahiplenme. O benim ve onu paylaşmak istemiyorum. Her ne kadar boynuzlama fantezilerim olsa da, hiçbir zaman onları gerçekten takip edemedim. Onu kaybetme riskini almak istemiyorum. *Ya benim yerime Alessio'yu isterse?*

Ama başka bir parçam, daha büyük bir parçam, saf şehvet hissediyor. Danica'nın performansını izlemek, onun kendinden, vücudundan bu kadar emin olmasını izlemek. *Tanrım, onu her zamankinden daha çok istiyorum.* Şu anda, şu anda, istediğini aldığı için onunla gurur duyuyorum.

Üçüncü bir parçam, düşünmek istemediğim parçam, Danica'nın Alessio'nun üzerindeki ellerini kıskanıyor, herhangi birinin ona, *benim* Alessio'ma elini sürmesini kıskanıyor.

Ama o asla benim olmadı, bundan emin oldular.

Danica onu orgazma ulaştırırken Alessio'nun yüz ifadesini detaylıca inceliyorum, yüzündeki mutluluk ışıltısını, o kaygısız merakı, yaklaşırken gözlerindeki seğirmeyi izliyorum. Onu böyle zevkle mırıldanmaya iten kişi olmak istiyorum - bir keresinde neredeyse oluyordum...

Ama bu kısım üzerinde durmak istemiyorum. Bu bana sadece burada olmamızın bile hala tehlikede olduğumuzu ve buradan gitmemiz gerektiğini hatırlatıyor. Alessio'nun kardeşi hâlâ ailenin reisi ve yüzümü bir daha asla görmek istemediğini açıkça belirtti. Beni küçük kardeşinin çatı katında yarı çıplak bir halde bulmasının olumlu bir tepkiyle karşılanacağı şüpheli.

Ama hiçbir yere gitmiyorum, diziye bağlıyım.

Ayrıca, Francesco neden burada olsun ki? Döndüğümünden şüphelenmesi için bir sebep yok.

Alessio alt dudağını baştan çıkarıcı bir şekilde ısırırken bana göz kırıyor, dudaklarından gürültülü bir hırıltı yankılanıyor. "Yaklaştım," diye uyarıyor onu.

Danica cesurca "Göğüslerime," diyor ve tam zamanında geri çekiliyor.

Alessio'nun sikinden göğüs dekoltesine fişkırان kalın döllere hedefine sadece kısmen ulaşıyor.

Bu dramatik boşalma, bir kulüpteki herhangi bir gösteriden çok daha nefes kesicidir - tek bir izleyici kitlesiyle, yani benimle yapılan bir performans.

Danica ayağa kalkıp kıyafetindeki yapışkan pisliği incelerken Alessio yatağa geri düşüyor. Sanki transa geçmişim gibi onlara doğru yürüyorum, ellerim yanlarımda kenetlenmiş, sikime dokunmamak için kendimi zor tutarak aramızdaki kısa mesafeyi kapatıyorum.

Danica ulaşabildiğim anda beni kendine çekiyor.

Onu öpmek için eğildiğimde, dilim dudaklarındaki yabancı tadı keşfederken gözlerinde bir parıltıyla "Temizlemek mi?" diye teklif ediyor...

"Hmm... Memnuniyetle." Alessio'yu dudaklarından, köprücük kemiğinden, göğüslerinin arasındaki oluktan... boynundan yalıyorum. Her damlasını buluyorum ve içimi yakan bir ateşle tüketiyorum, harcanan tutkunun tadına varıyorum.

"Çok tatlısın. Gösteriyi beğendin mi?" Danica temizleyecek yerim kalmadığında soruyor ve ben de gülümseyerek başımı sallıyorum.

"Çok ateşliydi," diye itiraf ediyorum, döl lekeli dudaklarımla onu öpüyorum.

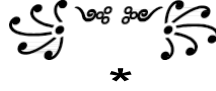
Çıplak Alessio kalkıp bize katılıyor, önce Danica'yı öpüyor ve sonra beni de bir öpücükle ödüllendiriyor. Bu sefer onu itmiyorum ya da yumruklamıyorum. Hayır, o ana teslim oluyorum ve yıllar önce beni neredeyse mahveden adam beni tekrar ağına düşürürken rahat bir nefes alıyorum.

Dili ağzımı keşfederken dudakları yumuşak, sıcak ve benimkiler için çaresiz. Sikim zıplıyor, hala aksiyonun bir parçası olmaya hevesli.

Tanrım, çözülüyorum. Tekrar.

Tıpkı önceki gibi.

Ama bu sefer Danica da büyüünün içinde kayboldu.

Geri dönmeliydim, seninle konuşmadan öylece gidemezdim, karanlık prensim. Bunların hepsi tek taraflı mıydı? Sadece ben miydim? Bilmek zorundaydım, ne istediğini bilmek zorundaydım.

Adını küçük bir kâğıda yazıp kapımın altından attığın seks kulübünün gölgelerinde son bir randevu. Sıcak dudaklarına, rahat kucağına, benimkine bastırdığın sertliğine bir kaçış daha.

Bu kez, parmakların pantolonumun gergin kumaşı üzerinde oynarken bedenimden nefessiz inilti çıkararak tenimi okşayan gezgin ellerini durdurmadım. Tereddütle ellerimin seni keşfetmesine izin verdim, sana olan ihtiyacım yoğunlaştıkça kararsızlık hızla güvene dönüştü. Aramızda çok fazla kumaş vardı.

Beni yarı özel bir odaya götürürken, beni dizlerimin üzerine iterken ve o muhteşem sikini kotundan kurtarıırken etrafımdaki dünya bir bulanıklık içinde eridi. Daha önce hiç başka birine dokunmamıştım, güzelliğine hayran kalmamıştım (kalacağımı hiç düşünmemiştim). Ama sen utanmadan kendini bana verdin, tadına bakmama, emmeme, zevk almama izin verdin.

İkimiz de içeri girdiklerini duymadık; ikimiz de çok geç olana kadar tanıdık yüzleri fark etmedik... seni oradan tekmeleyerek ve çığlık atarak sürükleyene kadar, beni acı verici bir şekilde sertleşmiş bir ereksiyon ve morarmış bir gözle dizlerimin üzerinde bırakana kadar... yalnız.

Kararlar

(DANTE)

En büyük güç hamlesiyle Danica bana özgürlüğümü geri verdi. Beni donduruyor, aşırı uyarılmış beynimdeki kırılgan kabloları kısa devre yaptırıyor.

"Seçim senin bebeğim. Nasıl boşalmak istiyorsun?" diye tekrarlıyor, gözleri bir cevap için benimkileri incelerken yanağımı şefkatle okşuyor. Diğer kolu hâlâ çıplak ve sertleşmiş olan Alessio'ya sarılmış, üçümüzü sıkı bir kucaklaşmayla bir arada tutuyor.

Alessio'ya bakıyorum, kalbim biyolojik olarak atması gerekenden daha hızlı atıyor. *Bunu istememeliydim.* Ama istiyorum.

Bakışlarım Danica'ya kayıyor, arıyor. Bu kadar destekleyici olduğuna inanamıyorum ama Danica bu işte, tabii ki anlayışlı. Kendini zevk düşkünü ilan eden Danica'nın benim tamamen tatmin olmamı ve mutlu olmamı istediğini biliyorum. Başkasının dokunuşuyla olsa bile.

Başka bir erkek istediğim için erkekliğimi sorgulayacağından çok endişeliydim ama onun beyni böyle çalışmıyor. Benim ikili gördüğüm yerde, Danica spektrum görüyor. Bir keresinde açıklamaya çalışmıştı ama kelimeler şu ana kadar bir anlam ifade etmiyordu.

"Söyle bebeğim," diye beni cesaretlendiriyor. Onun onayını almak her şeyi kolaylaştırıyor ama aynı zamanda da zorlaştırıyor - bir yanım benim yerime seçim yapmasını, çok istediğim şeyin peşinden gitmemi yasaklamasını diliyor. Ama Danica sadece gülümsüyor ve elimi güven verici bir şekilde sıkıyor.

Gerilim o kadar yoğun ki kör bir bıçakla kesebilirsiniz, o kadar yoğun ki neredeyse boğuluyorum. İşte bu kadar. Artık hiçbir bahane kalmadı, sadece bir seçenek var. Babam artık suçu üstlenmek için etrafta değil; eğer şimdi Alessio'yu reddedersem, bunu kendim yapmış olurum.

Sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes alarak, Alessio'yla yüzleşmeden önce ona kadar sayıyorum.

"Dokun bana, lütfen," diye yalvarıyorum, çok yumuşak, sesim yabancı, titrek ama açıkça belli.

Aman Tanrım. Keşke yere batabilsem, tamamen yok olabilsem. Sessizlik uzuyor, her saniye bir ömür gibi geliyor. Reddedilmek için kendimi hazırlarken kalbim göğsümde çarpıyor, ama asla gelmiyor. Neden onun yanında kendimi ergen gibi hissediyorum?

"Bunu söylediğini duymak için onlarca yıl bekledim, *amore mio*." Karanlık Prens gülümsüyor ve beni kollarına çekiyor, dudakları sonsuza dek gidermek istediğim bastırılmaz bir susuzlukla dudaklarımı buluyor. Tek koklayabildiğim Aramis ve şehvet - ne güzel bir kombinasyon.

Alessio kalbimdeki çarpıntı yavaşlamak yerine hızlanana, avuçlarım terleyene ve sikim dayanılmaz bir sertlikle ağrıyana kadar beni öpüyor. Sonunda günaha teslim olduğumda vücudumdaki her tüy diken diken oluyor.

Alessio'nun tamamen çıplak olduğunun ve benim üzerimdeki tek giysinin yeleşim ve birkaç çorap olduğunun fazlasıyla farkındayım. Alessio'nun çıplak teni bedenlerimizin birleştiği her yerde benimkini ürpertiyor, aynı anda hem sıcak hem de soğuk. Kanıt çok açık: yine sertleşti ve ben o halden hiç çıkmadım.

Bunu fark eden tek kişi ben değilim.

"Bak ne kadar güzel," diye mırıldanıyor Danica, bir elini her birimizin sikine doluyor ve beni neredeyse anında uçuşuma yuvarlıyor. Alessio bana gülümserken Danica iki eliyle siklerimizi birbirine bastırıp ovuşturuyor, ereksiyonlarımız parmaklarının arasında sıkışıp kalıyor.

Bu çok tahrik edici bir deneyim, neredeyse ezici bir şekilde. Küçük baştan çıkarıcı eğilip her birimizin aletini tatlı tatlı öpüyor ve Alessio'nun vücudunun benimkine karşı titrediğini hissediyorum. Danica dudaklarımızı öpmek için başını kaldırdığında, çözölmeme çok az kaldığını biliyorum.

Alessio, "Hadi yukarı çıkalım," diyor ve biz de sözsüz bir şekilde onu takip ederek, Alessio ortada olmak üzere üçümüz el ele ana yatak odasına çıkıyoruz. Boşta bir eli olmamasına rağmen Alessio koltuk altına sıkıştırdığı şarabı da yukarı çıkarmayı başarıyor.

Danica her birimizi bir kez daha öperek yanımızdan ayrılıyor ve büyük yatağa tırmanırken şarabı da yanında götürüyor. Ama beni anında çılgına çeviren sözleri kulağıma fısıldamadan önce değil: "İznin var bebeğim. Geldiğini görmeme izin ver."

Cevap olarak inliyorum, hissettiğim duyguları, içimde şimşek gibi çakan arzuları ifade edebilecek hiçbir kelime yok. Hayatım boyunca bir şeyleri bastırdım ama bu gece değil. Bu gece hepsini istiyorum! Sadece bu gece için bile olsa...

"Görünüşe göre sonunda seni tamamen kendime aldım." Alessio gülümsüyor ve beni hızla sertleşen yumuşak bir öpücük için kendine çekiyor. Dudağımla ısıyor ve beni büyük pencerelerin bittiği duvara doğru itiyor, elleri üzerimde, kıyafetlerimden geriye kalanları çekiştiriyor, altındaki teni buluyor, çimdikliyor, yalıyor, kemiriyor... Keskin tırnakları sırtıma batıyor ve sessizce beni işaretlemesi için yalvarıyorum.

Alessio ile fiziksel olmaktan çok daha fazlası var, ama söylenmemiş tüm kelimeler, paylaşılmamış yıllar, bu ileri geri dansına yol açtı; bu doyumsuz arzu.

Danica'ya uygulayabileceğimden daha fazla bir güçle onu itiyorum ama o asla bırakmıyor. Alessio beni kalçalarımın tutarak geri çekiyor ve tahrik olmuş bedenlerimizi birbirine çarpıyor. Nefes nefese ona doğru hamle yapıp duvara çarpıyorum. Beni de yanına alıyor, göz temasını hiç kesmiyor.

Oyun kavgası ve gerçek öpüşme, saldırganlığımız neredeyse yabancı hissettiren ama aynı zamanda çok tanıdık olan bir hassasiyetle karışıyor çünkü bu Alessio. O zamanlar vücuduma yapmasını istediğim her şeyi.

"Artık çocuk değiliz," Alessio'nun elleri her yerime dokunurken tam bir cümle kurmayı başarıyorum, sonunda aptal yeleğimi başımdan çekip yere atıyor.

"Hayır, artık hepimiz büyüdük," diye fısıldıyor, açıkta kalan boynumu dişliyor.

Artık aramızda hiçbir şey yokken, onun önünde çıplak dururken gergin bir bekleyişle ürperiyorum. Ona benimle ne isterse yapabileceğini söylemek istiyorum ama buna gerek yok. Bu kez bizi durduracak kimse yok, sadece Danica'nın, gözlerim ne zaman onunkilere kaysa beni cesaretlendiren gülümsemeleri var.

Ama Alessio şaftımı avucunun içine alır almaz zihnim sessizleşiyor ve çaresiz bedenimin dizginlerini ona teslim ediyorum. Hiçbir direnç göstermeden, dokunuşunda eriyorum, patlamaya hazırım ama Alessio tuttuğu gibi bırakıyor. *Cazzo!*

İtiraz ederek inliyorum ve ellerimle bir şeyler yapmak için onu itiyorum. Şakacı rakibim neredeyse dengesini kaybediyordu ama tam zamanında bana tutunarak neredeyse ikimizin de yere yuvarlanmasına neden oluyordu. Tutku dolu kavgamızda dengemi korumayı başarıyorum, ama sadece biraz.

"Ben hâlâ senden büyüğüm, daha güçlüyüm," diyorum meydan okurcasına, bileğini tutarak.

Ama Alessio şimşek gibi bir hızla kolunu kavrayışından kurtarıyor ve durumu tersine çeviriyor. Sağ elimi arkaya doğru itiyor ve beni yüzüstü duvara yapııştırıyor. Acı, morarmış yanağımdan dışarıya doğru bir dalga gibi fırlıyor.

"Siktir git!" Çırpınıyorum ama beni kıstırdı.

"Oh, yapacağım. Merak etme tatlı çocuk," diye fısıldıyor Alessio boynuma, ön kolu kaçamayacağım bir baş kilidiyle boğazıma bastırıyor.

İkimiz de dev pencere camlarının arasına yerleştirilmiş boy aynalarından birine bakana kadar beni birkaç adım sola sürüklüyor.

Kıçımdaki ereksiyonunun sertliği tartışılmaz. Benimki de aynanın soğuk yüzeyine bastırılmış ama daha az sert değil.

Alessio ikimizi de yansımada görene kadar geri çekiliyor, vücudunun benimkinin etrafına sarıldığını görüyorum, serbest eli belimin üzerinde, daha aşağı, daha aşağı, sikime doğru sürükleniyor. Nefesim kesiliyor ve tüm vücudum aletim gibi sertleşiyor.

Cevap vermiyorum, veremiyorum. Eli sikime ulaştığında, anında ortalığı karıştırmak üzereymişim gibi hissediyorum. Eli sıcak, dokunuşu sert. O anda kendini onun pençesine bırakmamak için kendini kontrol etmek gerekiyor.

Alessio boğazımdaki tutuşunu sıkıyor ve nefes almak için çırpınıyorum - bu beni sadece daha sert, daha çaresiz yapıyor.

Gözlerim yansıyan arka plana, Danica'nın arkamızdaki yatakta açılmış kalçalarının arasında sergilenen güzel amcığına kayıyor,

aynada bizi dikkatle izliyordu. Bana bir öpücük konduruyor ve Alessio'nun sikimin üzerindeki hareketleriyle eş zamanlı olarak amını okşuyor.

Ona "Seni seviyorum" diyorum, o da bana karşılık veriyor. Bizim için endişelenmeme gerek olmadığını, iyi olacağımızı bilmek, ana teslim olmayı kolaylaştırıyor; Alessio'nun buyurgan dokunuşuna teslim olmak; o ince parmaklar beni kızdırıp çekiştirirken ve çılgınca ovarken beni merkezden dışarı doğru tüketen ateşe teslim olmak.

Oh, Dio mio! Bunu çok uzun zamandır istiyordum ama şimdi gerçekleşiyor olması gerçekmiş gibi hissettirmiyor. Alessio ereksiyonunu kıcıma dayayıp beni hazır avucunun içine iterken beynimde yarım yamalak şekillenmiş pek çok düşünce duruyor.

Beni kabaca sarsan Alessio, bir kat aşağıdaki ofiste arkasını döndüğü andan beri inşa etmekte olduğu doruk noktasına hızla ulaşmamı sağlıyor ve yıllardır sağlam tutmaya çalıştığım duygu ve anı duvarını yıkıyor.

Biraz daha dayanmaya çalıştıkça ihtiyaç derimi diken diken ediyor, damarlarıma sızıyor. Ama faydası olmadığını biliyorum.

Niyetimden daha yüksek sesle, bir hayvan gibi hırıliyorum - arzularımı ifade etmek için kelime dağarcığımda kalan tek şey bu.

Ama seslerden başka bir şeye ihtiyacım yok. Alessio biliyor.

"Yap şunu," diye fısıldıyor kulağıma, ben parmaklarının her tarafına pre-cum sızdırırken hareketlerini hızlandırıyor. Doğal kayganlaştırıcı sadece vuruşlarını teşvik ediyor, sadece hızı artırmak için sürtünmeyi azaltıyor.

Kulak mememi kemirirken inliyorum, neredeyse bir sızlanma, sözlerini beni neredeyse patlama noktasına getiren sıcak bir nefesle takip ediyor.

"Gözlerini aç," diyor ve ben de aynalı bakışlarıyla buluşmak için kendimi zorluyorum. O ana kadar gözlerimin kapalı olduğunu fark etmemiştim bile.

Aynada kendimi görüyorum, görüntüyü anlamlandırmaya çalışıyorum - bana benzemiyor, ama ne şekilde bilmiyorum. Daha sonra, bedenimin Alessio'nun dokunuşuyla dans ederken böyle görüldüğünü fark edeceğim.

"Bana bak. Boşalırken bana bakmaya devam et, *amore mio*," diye fısıldıyor karanlık Prens, gözlerimi sabit tutarken kulağımı yalıyor

Düşüncelerimiz.

Alessio kolunu boğazıma doluyor ve nefes borumu tekrar sıkıştırıp soluk soluğa kalan nefesimi içeride hapsetmeden önce bana sadece bir saniyelik bir rahatlama sağlıyor.

Birikim kreşendosuna yaklaşıyor ve ben devrilmek üzereyim. Arkamızda Danica yüksek sesle inliyor; onun da yaklaşmış olması gerektiğini biliyorum.

Gözlerimi aynadaki kehribar rengi havuzdan ayırmadan, dayanabildiğim kadar dayanıyorum ki bu hiç de uzun sürmüyor. Gergin boğazımdan bir inilti halinde çıkan yüksek sesli bir iniltiyle bırakıyorum.

Alessio'nun elinin, aynanın ve karnımın üzerine yoğun dölleri fışkırırken gözlerimi açık tutamıyorum. Orgazm bedenimi parçalıyor; dölden çok daha fazlasını serbest bırakan en tatmin edici patlama.

Onun zayıf cüssesine yaslanıp tamamen mutluluğa gömülüyorum, artık savaşmaya çalışmadan duygunun beni yıkamasına izin veriyorum.

Bir noktada Alessio boğazımı sıkmayı bırakıyor ve yanan ciğerlerim boğulan bir adamın su yüzeyine çıkması gibi nefes nefese kalıyor.

Başım dönüyor ve dizlerim bana ihanet etmek üzere; dik durmak gerçek bir mücadeleye dönüştü. Ama Alessio düşmeme izin vermiyor. Her iki kolunu da bana dolayarak beni sıkıca tutuyor... tüm benliğimi ona bastırıyor. Terli boynumu öperken hızlı kalp atışları sırtıma çarpıyor, ben de aynadan dudaklarının tenime nasıl şefkatle dokunduğunu izliyorum.

Sonra sanki şu anda işe yaramaz bir bez bebek değilmişim gibi beni çeviriyor, bana sarılıyor, yapış yapış bedenim onunkine bulaşıyor, ona yapışıyor.

"Sen iyi bir çocuksun," diye sırtıyor Alessio, şakacı bir şekilde kıcıma şaplak atarak.

Burası esprili bir geri dönüş yapmam gereken kısım ama bugün böyle bir şey olmayacak. Bu yüzden başımı omuzlarına yaslayıp teninin tenime değmesine, sıcaklığına odaklanıyorum.

Bacaklarım tekrar çalışana kadar beni tutuyor, sarılmamızı dudaklarına ulaşacak, onu öpecek ve kendi ağzımdan çıktığına inanmadığım kelimeleri söyleyecek kadar uzaklaştıran kadar; saatlerdir boğulduğum kelimeleri: "Ben de seni özledim."

Bileşim

(DANICA)

Erkekler dövüşürken, öpüşürken, dokunurken ve elleşirken, testosteron, şehvet, nostalji ve bir miktar alkolle beslenen bir öfkeyle odanın içinde dans ederken başka tarafa bakamıyorum.

Klitorisim dokunuşa karşı o kadar hassas ki... Önümde gelişen gerçek hayattaki erotik gösterinin tadını çıkarırken parmaklarımı hassas sinir uçlarının üzerinde gezdiriyorum. O kadar yakın duruyorlar ki Dante'nin Joker'in kollarında titrediğini görebiliyorum.

Alessio Dante'yi boğarcasına kavrayıp parmaklarını benim de defalarca yaptığım gibi o çaresiz sakin üzerinde gezdirirken dudaklarımdan bir nefes çıkıyor. Dante'yi sanki ben burada değilmişim gibi sağıyor, ama ben buradayım ve bu hayatımda (ya da pornoda) gördüğüm en ateşli şey.

İkinci en ateşli şey. Bir numara Alessio'ya gidiyor. Dante izlerken esrarengiz ev sahibimize sakso çektigiime inanamıyorum. *Tanrım, çok ateşli bir deneyimdi!*

Altımda Vegas koşuştururken iki İtalyan tanrısı için sahne almaktan keyif alacağımı kim bilebilirdi? Aslında bilmeliydim. Bu tam bana göre.

Yine de, bu gecenin nasıl sonuçlanacağını asla hayal edemezdim - en çılgın fantezilerimde bile. Planladığım Vegas gezisinin programında başka bir oyun partneri bulmak yoktu. Ve kesinlikle Dante'nin güzel tenli ve zarif elli bir şampuan reklamı kötü adamı tarafından mastürbasyon yapması için kendimi parmaklamam da yoktu.

İnsanlar bana hep Vegas'ın vahşi olduğunu söylerdi, ama bu bir sonraki seviye.

Dante'ye nasıl gelmek istediğini sorduğumda, cevabı zaten biliyorum. Ben biliyorum, Dante de biliyor; Alessio'nun da bildiğine eminim. Ama bunu benim için değil, kendisi için söylemesini istiyorum.

Dante'nin yüzündeki ıstırabı izlemek acı verici, tıpkı bu günah ve baştan çıkarma şehrine geldiğimizden beri olduğu gibi. Dante için rahatlama istiyorum.

Kendim için istediğim kadar onun için de istiyorum. Ve sadece fiziksel anlamda değil.

Bunu onun için istiyorum; zevk almasını, en çılgın hayallerinin ötesinde tatmin olmasını istiyorum.

Bu benimle ilgili değil, bunu artık biliyorum - Alessio'nun sahip olduğu şeyi ona veremem. Sanırım sonunda hoşnutluk kelimesinin anlamını anladım. Tek istediğim Dante'nin mutlu olması, bu saf yakınlık anında onun zevki benim zevkim.

Elbette, Dante'nin Alessio'ya duyduğu arzu başlangıçta beni şaşırttı. Don'un tuğladan evinin kadın cinsiyetinin ötesinde fiziksel hazzı keşfetmeye açık olacağını hiç düşünmemiştim. Aynı zamanda, bu o kadar da garip bir düşünce değildi. Her ne kadar bu yönünü bastırmaya çalışsa da, o adamın verecek çok sevgisi vardı.

Bu yeni duygu beni şaşırtıyor; daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Gerçekten düşündüğümde, Dante'yi kaybetmekten hiç endişe etmiyorum, hayır, onun benim olduğunu biliyorum - şimdi her zamankinden daha fazla. Bu bir ya/ya da durumu değil; Alessio ve ben birbirimizi dışlamıyoruz.

Oh, Dante. Sonunda teslim olduğunda, Alessio'nun dokunuşu için çaresizce yalvarışını, itirafını dile getirdiğinde güzel denizaltımla gurur duyuyorum. Dante hiç bu andaki kadar savunmasız görünmemişti ve bu görülmesi gereken en enfes şey.

Bu sahne beni inanılmaz derecede tahrik ediyor. Elbette bunu Dante için istiyorum ama kendim için de istiyorum; izlemek, röntgenci dürtülerime teslim olmak istiyorum.

Ama midemde çırpınan tek dürtüler bunlar değil. Alessio'nun sarhoş edici bir etkisi var. Onun sadece varlığıyla, eğlenceli ama tehlikeli havasıyla kendimden geçiyorum.

Bunca zaman, Dante'yle aramızda yanan tutkuya denk olabilecek uygun bir partner b u l a b i l e c e ğ i m i z i hiç düşünmemiştim. Ama Alessio kendi liginde, ölümlüler arasında bir tanrıya layık. Onun gibi biriyle daha önce hiç tanışmamıştım.

Aralarındaki geçmişin detayları benim için bir sır olarak kalmaya devam ediyor ama aralarındaki bağ inkâr edilemez. Yıllar önce Dante ve Alessio arasında her ne olduysa, belli ki Dante üzerinde, her ikisi üzerinde hâlâ çok güçlü bir etkisi var.

Yine de ikisinin sahip olduğu her şey içinde benim ve Dante'nin dinamiğı için bir şekilde yer var. Ama bu sadece sahip oldukları (ya da sahip oldukları) şeyle ilgili değıl. Ben ve Alessio arasında kıvılcımlanan çekim açık; acil.

Aramızdaki güç dinamikleri olduğundan daha kafa karıştırıcı olmalıydı ama öyle değıl. Zihinlerimiz anlamlandıramadan çok önce bedenlerimizin zaten bildiğı doğal bir ritim var.

Alessio'nun aynaya yansıyan eline ayak uydurmak için hızımı artırırken parmaklarımın arasında ıslaklığım yayılıyor ve yumuşak yapışkan sesler çıkarıyor.

Dante aynada bana bir bakış atıyor, yüzümün röntgencilik şehveti ve ihtiyacıyla olgunlaştığını yakalıyor. Dudaklarımı büzerek ona bir öpücük konduruyorum ve sözsüz "seni seviyorum "una kendi öpücüğümle karşılık veriyorum. Dokunamayacağım kadar uzakta ama zevklerimiz birkaç dakika içinde yuvarlanacağımızı bildiğim bir uçurumun kenarına doğru ilerlerken kendimi Dante'me o kadar bağılı hissediyorum ki.

Karıncalanmalar merkezimde çoğalmaya başladığında inlemelerim sabit bir zevk uğultusuna dönüşüyor, doruk noktam beni tüketmeye tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor. Gözlerimi aynadan ayıramadan, Dante'nin vücudunun titreyip sarsılmasını, Alessio'nun boğuculuğunda nefes nefese kalmasını dikkatle izliyorum.

Dante'nin aynaya boşalmasını, döllerini yansıtıcı yüzeye akarken yüzünün zevkle buruşmasını şaşkınlıkla izliyorum. Ne göz kamaştırıcı bir manzara: benim iyi oğlum sonunda kendini özgür bırakıyor.

Ama aynaya odaklanamıyorum.

Dante'nin yüksek sesli iniltileri beni uçurumun kenarına gönderiyor ve gözlerimi kapatıp zevk dalgalarının beni yıkamasına izin veriyorum - tüylerim diken diken olurken içime çarpıyor, çarpıyor, çarpıyor. Bir anlığına, belki de iki anlığına, titreyen hissin tadını çıkarmama izin veriyorum, beni en görkemli şekilde ezmesine izin verirken her duyguyu hissediyorum.

Kim bilir ne kadar uzun (ya da kısa) bir süre sonra tekrar gözlerimi açtığımda, çıplak adamlar birbirlerini sıkıca kucaklıyorlar, Dante'nin iri gövdesi Alessio'nunkine yaslanmış. Sevgilim aynada bana gülümsüyor ve ben de gururla ışıldıyorum.

Dante yanıma gelip halının üzerine diz çöktüğünde nefes alış verişim hâlâ hızlıydı. Yüzünü iki elimin arasına alıyorum, henüz konuşamadığımız tüm kelimeleri paylaşırken onu derinden öpüyorum.

Şu anda kendimi ona çok yakın hissediyorum, her zamankinden daha yakın.

"Gelebilir miyim?" diye soruyor ve ben de başımı sallayarak saçlarını şefkatle yüzünden çekiyorum. Ne istediğini detaylandırmasına gerek yok; ikimiz de aynı şeyi istiyoruz.

Dante ağzını amıma indiriyor, orgazmımı yutarken hassas klitorisimi yalıyor. Yumuşakça inliyorum, hissin tadını çıkarıyorum, ama beni başka bir şehvet hezeyanına sokmadan önce onu durduruyorum.

"Artık yeter." Dante'yi yanımdaki yatağa çekerek nefes nefese kaldım. Daha doğrusu onu yatağa yönlendiriyorum; kendisi kalkıyor.

Alessio'yla göz göze geliyor ve o da gülümsememe karşılık veriyor, bizi izlerken sikini yavaşça, neredeyse dalgınca okşuyor.

"Sen de. Buraya gel," diye onu davet ediyorum ve o da bize yatakta katılıyor, Dante aramıza yerleşiyor.

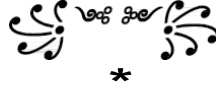
Memnun bir iç çekişle başımı Dante'nin çıplak göğsüne koyuyor ve kalp atışlarının sabit ritmini dinliyorum.

Diğer tarafta, Alessio başını benimkinin yanına yerleştiriyor, ben Dante'nin sol kolundayken o da sağ koluna sarılıyor. Tembelce parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve elimi Dante'nin çıplak belinin üzerinde tutuyor.

Uykuya dalmadan önce hatırladığım son şey Dante'nin tatlı bir şekilde başımın üstünü öptüğü.

Sevgililer Günümüzü bu şekilde planlamamıştım ama mükemmeldi, çok, çok mükemmeldi.

Başka zaman sorarım.

Bir kez daha gittim. Bunu hiç bilmiyordun. Çünkü orada değildin. Her şeyi riske attım ve normal bir uçuş yaptım - dikkatsiz, umursamaz, çaresiz. Zihnim senin anılarınınla karmakarıştı; bana dokunduğun, bana şarkı söylediğin, ikimizin de cevabını bilmediği saçma sapan bilmeceler uydurduğun duygular.

Yakın dans ederken bana sarılmanı istedim; bana olan ihtiyacını hissetmek istedim; senin de benimkini hissetmeni. Gülümsemeni izlemek, dudaklarındaki kahkahayı öpmek, fısıltılarının sarhoş edici sesinde aşırı doz almak istedim.

En çok da elimi tutmanı, bana iyi olacağımızı söylemeni istedim.

Ama sen orada değildin ve ben güvende değildim. Ömür boyu men edildim, bana pislik kardeşinin çenemi kırdığı zamanı hatırlattılar.

Bana nerede olduğunu söyle, diye yalvardım, bilmek zorundayım.

Sadece güldü ve bana seni sertleştirecekleri bir yere götürdüklerini söyledi, seni "düzelteceklerini" söyledi. Ama düzeltilmesi gereken sen değildin, dünyaydı. Sensiz her şey bozulmuştu.

Çık dışarı ve bir daha asla geri dönme, dedi. Git ya da öl, Dante. Feras Vegas'ta hoş karşılanmıyor, özellikle de sen, seni hasta pislik.

Bunlar son sözleri kadar acıtmadı.

Seni görmek istemiyor, dedi. Hepsi bir hataydı, aptalca bir gençlik hevesiydi. Onun için hiçbir şey ifade etmiyorsun.

Hiçbir şey.

İtirafılar

(DANTE)

Dışarıda karanlık gökyüzü yavaş yavaş griye dönerken, ne hissedeceğimi bilemiyorum ama hepsini birden hissediyorum ve bu inanılmaz. Ve gerçeküstü. Çok gerçeküstü. *Az önce ne oldu?*

Danica başını göğsüme yaslamış uyurken ona sarılıyorum, yorgun bedeninin hafifçe horlamasını izlerken sırtını okşuyorum. Benim güzel, maceracı Kraliçem. Bana "korkusuz" diyor ama bu kesinlikle o.

Bu arada, diğer koluma sarılmış, ilk aşkım, lanet olası Alessio Santoro'nun kendisi, göğüs kıllarımla oynuyor, parmakları kısa bukleler arasında dolaşıyor. Sonunda onu kollarımın arasına almak hâlâ gerçek gibi gelmiyor.

Alessio, Danica'yı uyandırmamak için göğsüme doğru fısıldayarak, "Bunu çok uzun zamandır, senin bildiğinden daha uzun zamandır istiyordum," diye itiraf ediyor. Ama sadece *Tesoro*'mun ne kadar derin uyuduğunu bilmediği için. Danica'yı uyandırmak için çok fazla gürültü gerekir.

"Nasıl olabilir ki? Sen delisin," diye gülümseyerek cevap veriyorum, saçlarını öpüyorum ve şampuan için ilginç bir seçim olan yeşil elma kokusunu yakalıyorum. Ama belli ki işe yarıyor, çünkü uzun, dalgalı saçları o kadar muhteşem, o kadar yumuşak ki, dokunmak hoşuma gidiyor. Daha önce hiç bu kadar uzun olmamıştı, sadece omuzlarına kadar iniyordu.

"Ben deli olabilirim ama sen hâlâ sertsin." Alessio sırtlıyor, şakacı bir şekilde sikime uzanıyor ve onu yarı dik durumdan tam dik duruma getirerek şok ediyor.

Omuz silkiyorum, beni başka bir azgın hezeyana sürüklemeden önce elini göğsüme geri götürüyorum. "Bu pozisyonda bir erkeği suçlayabilir misin?" "Yani iki karşı konulmaz varlığın arasına mı sıkışmış?" Alessio bana göz kırpmıyor. En azından o şakacı yanını hiç kaybetmemiş, bunca zaman sonra bile.

Çok fazla zaman... Şimdi ve buraya odaklanmak istiyorum ama geçmiş içimi tırmalarken şimdiki zamanda kalmak zor.

"Seni aradım, biliyorsun." İç çekiyorum. "O zamanlar. Geri döndüm ama sen gitmiştin."

Alessio uzaklara bakıyor, aramızdaki sessizliğin bir süre daha sürmesine izin veriyor. "Babam beni bu *evreden* kurtarabileceğini düşünüyordu, başka seçeneğim yoktu." Artık sesi şakacı gelmiyor.

"Aptal kardeşin çenemi kırdı."

"Biliyorum. Ne dangalak ama. Hiç değişmemiş. Özür dilerim." Alessio boynumu öpüyor, kulağıma öyle baştan çıkarıcı bir şekilde nefes alıyor ki, o ekledikçe sikim tenimdeki tüyler kadar dikleşiyor: "Ama benim için geri döndüğün için üzgün değilim. Önemmediğini biliyordum."

"Bu iyi oldu. Gerçekten de kaçıp bir yolunu bulabileceğimizi düşünmüştüm. Ne kadar da safmışım," diye itiraf ediyorum, yüzüm kızarmış bir halde başka tarafa bakarak.

"Ben de aynı şeyi düşündüm. O berbat kampta geçirdiğim haftalar boyunca aklımı başımda tutan şey buydu." İç çekme sırası Alessio'ya geliyor, kaşları çatılıyor.

Asla üstesinden gelemediğimi fark ettiğim tüm reddedilmişlik duygusu boğazımda düğümleniyor ve anın tadını çıkarmama izin vermiyor. "Beni arayabilirdin, bir mektup gönderebilirdin... Bilmiyorum, bir şekilde ulaşabilirdin?"

"Her şeyden çok istedim. Ama geri döndüğümde işler değişmişti. Artık *benim* Dante'*m* değildin; büyük ve kudretli Don Fera'ydın, etrafın bir orduyla çevriliydi."

"Olmak istemedim-"

Bitirmeme izin vermedi. "Biliyorum, sevgilim. Kaderlerimiz uzun zaman önce mühürlenmişti. Sana tekrar zarar vermeleri riskini göze alamazdım."

Alessio'nun sözlerinin tadını çıkarırken göğsüm genişliyor. Asla reddedilmedim. Sadece lanet olası mafya her zamanki gibi araya girmişti.

"Keşke farklı olsaydı." Kaybettiğimiz onca yıldan sonra, ikinci şansımızı elde ettiğimize inanamıyorum.

"Başka türlü olamazdı. Ama şimdi buradayız. Önemli olan tek şey bu." Bilge Alessio.

Onu daha da yakınımaya çekerek şefkatle, tatlı tatlı öpüyorum, dudaklarının dudaklarıma verdiği hissin tadını çıkarıyorum. O haklı, önemli olan tek şey bu.

"Bir keresinde sana bir mektup yazmıştım, ben-" Başlıyorum, her şeyi itiraf etmeye hazırım, ama düşüncemi asla bitiremiyorum.

Hiçbir uyarı olmadan, alt kattaki gürültülü bir kargaşayla bölündük. Hiçbirimiz kıpırdayacak zaman bulamadan, yatak odasının kapısı menteşelerinden koparak açılıyor ve siyah kar maskeli dört adam silahlarını çekmiş bir şekilde içeri dalıyor.

Alessio'nun vücudu benimkine karşı sertleşiyor, kasları gerginlikle geriliyor. Yanımda, Danica sarsılarak uyanıyor, parmakları panik içinde beni kavıyor. Onu yakınıma çekiyorum, davetsiz misafirlerin şehvetle bakan gözlerinden korumak için çarşaflara sarıyorum. Üzerinde sadece külotu varken uyuyakalmış, kıyafetleri dikkatsizce odaya dağılmıştı.

Maskeli adamlar hiçbir şey söylemeden kapının girişinde duruyorlar, silahları tereddütsüz, bir tehdit duvarı gibi. Zihnim allak bullak oldu. *Ne haltlar dönüyor?* Hava sanki odanın kendisi nefesini tutuyormuş gibi yoğun, hamile hissettiriyor.

Korkunç bir sessizlik çöküyor, sadece yaklaşan ayak seslerinin boğuk gümbürtüsü ile noktalanıyor. Fedailer liderlerine yol açmak için ayrıldıklarında derim soğuk bir korkuyla karıncalanıyor.

Sıcaklık düşüyor gibi görünüyor ama bunun mümkün olmadığını biliyorum.

Bu o.

Bu gece ikinci kez bir hayalet bakıyorum. Ama bu hayalet özlem uyandırmıyor; midemi tiksintiyle çalkalıyor. Danica pistteki pencere panjurlarını açtığında korktuğum kâbus gerçek oldu. Şeytan beni buldu. *Hay sikeyim.*

Francesco Santoro bir amcık gibi gülümsüyor, silahı hâlâ kılıfında. Zaman bir kardeşe verdiğini diğerinden çalmış; yaşlı, neredeyse kösele gibi görünüyor. Ama bu kesinlikle o. Bunca yıldan sonra o ses hala kulaklarımda yankılanıyor.

"Dante Fera. Bu ne sürpriz," diyor Alessio'nun kardeşi, yatağa yaklaşırken her kelimesi zehir saçıyor. Çıplaklığımın, savunmasızlığımın son derece farkındayım. Sadece onun bölgesinde -beni bizzat sürgün ettiği bir yerde- bulunmakla kalmıyorum, aynı zamanda yıllar önce çenemin kırılmasına neden olan hareketin ta kendisiyle, onun küçük kardeşiyle aynı yataktayım.

Ama artık 19 yaşında değilim... Bu pislikten korkmak zorunda değilim.

Kararlılığıma rağmen, silahımın olmadığını acı verici bir şekilde farkındayım. Danica'nın varlığı sadece endişemi arttırıyor. O yapmamalı

Bu işin içine sürüklenmemeliyim. Onu güvende tutmak benim en önemli önceliğim ama tek görevim bu değil.

"Don Santoro, sizinle burada karşılaşmak ne güzel," diyorum yavaşça, sesim kontrollü bir öfkeyle gergin.

"Kredi kartı bilgilerinizi veteriner kliniklerinin etrafında bırakmamalısınız, Don Fera... sadece bir ipucu," diye alay ediyor Francesco, rahatsızlığımdan zevk alarak.

"Tanrım, çok üzgünüm," diye fısıldıyor Danica, sesi suçlulukla titriyor. Ama bu onun suçu değil, benim suçum.

Elini güven verici bir şekilde sıkıyorum, sonra inanılmaz aptalca, gerçekten pervasızca bir şey yapıyorum: Ayağa kalkıp Francesco ile göz göze geliyorum. Bakışları üzerimde geziniyor, çıplak bedenimi incelerken dudaklarında zalim bir sırıtma oynuyor. Onu görmezden gelerek, yakındaki bir koltukta asılı duran Alessio'nun pantolonuna uzanıyorum ve iç çamaşırıyla uğraşmadan pantolonumu çekiyorum. Meydan okumam küçük, inatçı bir zafer.

"Ne *silahın* var ama." Francesco alay ediyor. "Ne yazık ki onu kötü amaçlar için kullanıyorsun."

"Bir sorunumuz mu var?" Ona doğru yürüyorum, göğsüm neredeyse onunkine değiyor. Ondan biraz daha uzun olmama rağmen, elimde bir silah olmadan bu avantajın hiçbir değeri yok.

"Söylesene Don Fera... Sana asla geri dönme demedim mi?" Francesco parmağını göğsüme sokup beni itiyor.

"Dokunma bana, Francesco." Yumruklarımı sıkıyor, yükselen öfkemi uzak tutmaya çalışıyorum. Bu pislik benden çok şey almıştı. Buna hakkı yoktu.

"Ha! Arkamdaki adamları görüyorsun, değil mi? Bu *senin* ne istediğinle ilgili değil." Nefesi soğan ve yolsuzluk gibi kokuyor. Ondan eskisinden daha çok nefret ediyorum. Önceden olanlar için kendimi suçluyordum ama bu asla benim hatam değildi.

Her şey o kadar çabuk oluyor ki, yıllarca bastırdığım öfke içimde bir gelgit dalgası gibi kabarıyor. Francesco'yu yakasından tutup yüzünü kendime doğru çekiyorum, öfkem taşıyor. O anda, 25 yıldır hazırladığım yumruğu salmaya hazırdım.

İki şey olmasaydı muhtemelen bir dakika içinde ölmüş olurdum: Francesco'nun tek bir hareketle silahlı adamlarını durdurması ve Alessio'nun omzumu beklenmedik bir şekilde kavraması.

"Dante! Yapma!" Alessio'nun sesi öfkemdeki kırmızı sisi yarıp geçti. Kendini benimle kardeşinin arasına sıkıştırdı. Yataktan kalktığını bile görmemiştim, hâlâ tamamen çıplaktı.

"Küçük *erkek arkadaşın* tarafından kurtarılmışsın. Merak etme, seninle sonra ilgileneceğim." Francesco kardeşini kenara itmeye çalıştı ama Alessio kararlı durdu.

"Hayır, Francesco. Yıllar önce benim için bu seçimi yaptın, ama bir daha yapmana izin vermeyeceğim." Alessio'nun sesi kararlı ve meydan okuyucudur. Francesco'nun elini sıkıyor. "Dante'yi rahat bırak."

Çok geç olana kadar hiçbirimiz silahı görmedik. Alessio silahı yakınlara saklamış, böyle bir an için hazırlamış olmalı. Hızlı ve hesaplı bir hareketle soğuk metal namluyu Francesco'nun çirkin alnına dayıyor.

"Sakin kırırdama!" Francesco'yu önünde canlı bir kalkan gibi tutan Alessio'nun tehdidi odanın içinde yankılanır. Hazırlıksız yakalanan silahlı adamlar silahlarını indirmeden önce tereddüt ediyor, gözleri kardeşler arasında gidip geliyor.

Oda gergin bir açmaza dönüşür, havada söylenmemiş tehditler ve yılların kızgınlığının ağırlığı vardır. Francesco'nun kendine güvenen yüzü çatlar, yüzünde bir korku titreşimi belirir. Alessio'nun kararlılığı sarsılmaz, silahı kavrayışı sabittir.

Bir an için, yeni güç dengesi otururken zaman durdu ve sonra Alessio aceleyle bana döndü. "Git buradan."

"Seni bırakamam, bir daha olmaz," diyorum inançla. "Bırak sana yardım edeyim."

Francesco buna yüksek sesle gülüyor ama beynine çarpan metalin etkisiyle hiçbir şey söylemiyor.

"Hayır, *amore mio*, git. Danica'yı al." Alessio elimi sıkıyor ama ben inatla geri çekiyorum.

"Alessio-"

"Hayır. Kardeşimin bir daha sana yaklaşmasına izin vermeyeceğim. Sadece buradan çık.

Kitaplığın arkasındaki gizli tüneli kullanın." "Nasıl, ben-"

"*Dante'nin Cehennemi*'nin kopyasını çek, açılacaktır. Ben onları oylarım. Sadece git."

Çok fazla sorum var. Kitap seçimi hakkında soru sormak istiyorum. Neler olduğu hakkında. Ama Danica arkamdan panikle ağlıyordu.

önceliklerime yeniden odaklanıyorum. Onu buradan çıkarmalıyım.

İçim parçalanıyor. Alessio'nun yanında kalıp onunla savaşmak istiyorum. Ama Danica'nın hayatını riske atamayacağımı biliyorum, bir daha asla. Bu onun savaşı değil.

"*Addio*, aşklarım." Alessio saldırganlara odaklanmadan önce bize bir öpücük gönderiyor.

Ya şimdi ya da asla. Danica'nın bakışlarıyla karşılaşıyorum ve o da başını sallıyor; hazır, çarşafı bir toga gibi vücuduna sarmış.

Diğer odaya doğru koşabildiğimiz kadar hızlı koşuyoruz, ayakkabı ya da ceket giyme zahmetine girmiyoruz.

Kitaplık söylendiği gibi açılıyor ve biz geçerken ışıklandırılan uzun, dar bir koridora yönlendiriyor. *Bu koridorlardan kaç tane gizli aşık geçmiştir?* Bu düşünceyi uzun süre aklımdan geçirmeden merak ediyorum; bilmek istemiyorum.

Koridorda koşarken Danica'nın elini sıkıca tutuyorum, parmaklarımız birbirine dolanıyor, çıplak ayaklarımız soğuk, sert çimento zemine çarpıyor. Silah seslerinin yankısı arkamızdaki duvarlarda yankılanıyor ve her adımda biraz daha azalıyor.

Kalbim geri dönmek, Alessio'yu kurtarmak için çarpıyor ama yapamıyorum. Sadece birini kurtarabilirim. Birini ya da diğerini.

İlerliyoruz, adrenalin bizi koridorun sonundaki merdivene ulaşana kadar itiyor. Hızla iniyoruz, nefeslerimiz kesiliyor, bizi bir kat aşağıda Alessio'nun ofisine götürüyor. Boş ve korumasız; herkes kaosun etkisiyle üst katta. Ama bu uzun sürmeyecek.

Asansöre doğru koşarken ya da neredeyse boş olan kulübe geri indiğimizde kimse bizi durdurmuyor - gösteri çoktan bitmiş ama parti bitmemiş. Yarı giyinik ve yalınayak, meraklı bakışlar üzerimizde, ama burası insanların soru sorduğu türden bir yer değil.

Son kapıya ulaştığımızda fedai çıkışımızı engellemeye çalışıyor ama ben hemen onun icabına bakıyorum, sağlam ama yavaş cüssesini alt ederek dışarıdaki yeni insan kuyruğunu itiyorum.

Vegas'ın parlak renkleri etrafımızda bulanıklaşırken sabahın erken saatlerine doğru yola koyuluyoruz. En yakın taksiyi durduruyorum, şoföre acele etmesi için bağırırken sesimde aciliyet var. Taksi hızla uzaklaşırken

Danica'nın eli daha da sıkı, zihnim Alessio ve geride bıraktığımız kaosla ilgili düşüncelerle dolup taşıyor.

Bu gece gidiyoruz, arabayla gitmek zorunda kalsak bile. Misafirliğimizi fazla uzattık.

Yanımda Danica hâlâ ağlıyor, bulaşmamış ruju nihayet bulaşmış. Kolumu koruyucu bir şekilde ona doluyor, titreyen bedenini nazikçe sallıyorum.

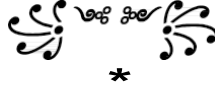
"Sorun yok, *Tesoro*. Artık güvendeyiz. Şşş," diye mırıldanıyorum, ellerimdeki titremeye rağmen sesim yatıştırıcı bir fısıltı. Dağınık saçlarını okşuyorum, söylediğim sözlerle onun kadar kendimi de inandırmaya çalışıyorum.

"Peki ya Alessio?" diye soruyor, aklımdan çıkmayan soruyu tekrar tekrar dile getirerek.

"O iyi olacak, merak etme," diye yalan söylüyorum ikimizin de iyiliği için. Yine de suçluluk duygusu içimi kemiriyor, dışarıda sabahın serin şafağına rağmen avuçlarımı terleten amansız bir sızı. Alessio'yu yine terk ettiğim, onu berbat ailesinin gazabıyla yüzleşmeye bıraktığım hissinden kurtulamıyorum.

Başka seçeneğim yoktu.

Ve tıpkı daha önce olduğu gibi, varlığımın her zerresi Alessio Santoro olan karanlık Prens'e özlem duyarken kendimi Vegas'tan kaçarken buluyorum.

Fiziksel ya da duygusal yaralarım için hiç sempati yoktu. Erkek ol, dedi babam. Önce aile. Bir erkek erkek olmalı, erkekçe şeyler yapmalı, kadınları becermeli.

Bir erkek dizlerinin üzerine çökmez, hele düşmanın önünde asla.

Bir gün bunların hepsi senin olacak, dedi babam, tüm aile imparatorluğu, tüm işletmeler. Demir yumrukla, hassasiyetle ve odaklanarak yönetmelisin.

Sana bir iyilik yaptılar evlat. Onu kafandan çıkar.

Ama yapamadım. Günler aylara, aylar yıllara dönüştü ve hala, güneşli günlerde, kasvetli ruh hallerinde, kendimi sana ne olduğunu, nerede olduğunu merak ederken buldum.

Asla geri dönmeyeceğini söylediler. Diğerleri ise aradığın kişiyi bulduğunu, aileni yurtdışında mutlu bir şekilde büyüüttüğünü söylediler. Kimse beni benim seni özlediğim kadar özlediğini, imkansız bir genç fetih yerine senin için bir şey olduğumu söylemedi.

Babam beni geneleve götürdü. Senden almanı istediğim şeyi, iyi koruduğum masumiyetimi, bekaretimi bir yabancıya vermem için beni zorlarken seni sistemimden atmalarını sağlamaya çalıştı.

Hiçbir şey hissetmedim, sadece iğrenme, boşluk... kullanılmışlık. Ne kadar mücadele edersem edeyim, istemediğim ama kaçamadığım bir kadere hapsolmuştum. Geleceğim bana ait değildi. Eğer olsaydı, seninle dolu olurdu.

Ama zaman geçti ve sen hiç geri gelmedin.

Ne istediğimin ne önemi vardı ki?

Babam, hayatın hayal kırıklıklarını yönetmekten ibaret olduğunu söylemişti Dante.

Artçı Şok

(DANICA)

Yatak odamızın kapısını arkamızdan kapatana kadar nefesim normal ritmine dönmüyor. Sonunda evdeyiz, aceleyle topladığımız bavullarımız odanın her tarafına saçılmış.

Tanıdık sayvanlı yatağıımıza yığılıp Dante'nin bana katılması için kollarımı açtığımda öfke hâlâ boğazıma yapışıyor. Başını göğsüme yaslıyor, vücudu dile getirilmemiş duygularla titriyor.

Uzun bir süre, hıçkırıkları göğsümde boğulurken onu öylece tutuyorum. Hâlâ am ve pişmanlık kokan dağınık saçlarını okşuyorum.

Emilio'nun bunu nasıl başardığı, hangi ipleri çektiği bir sır olarak kaldı. Ama bir saat içinde toparlanmış ve Vegas'tan ayrılmıştık, kalkış izni sorgusuz sualsiz verilmişti. Pilot bu sefer bir şey söylemedi. Kimse söylemedi.

Uçakta kıyafetlerimizi değiştirmiştik, kendimizi zinde hissetmek için nafile bir çabaydı bu. Güneş küçük oval pencerelerin dışında yükselirken, ikimiz de ne uyuyabiliyor ne de konuşabiliyorduk. Sadece uzaklara baktık, bitkin bir halde, birbirimizin ellerini sıkıca tutarak, yaşadığımız kasırgalı geceyi anlamlandırmaya çalıştık.

Dante'ye her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum ama bunun sözünü veremem. O umut etmeye cesaret etti, ama kalbi yine paramparça oldu, hâlâ kaçınılmaz kaderinin tutsağı. Peki ya ben? Kendi düşüncelerimin içinde kaybolmuş durumdayım, Alessio'nun dudaklarının dudaklarımdaki anısı hala taze, neşeli kahkahaları zihnimde yankılanıyor. Daha yeni tanışmış olmamıza rağmen, onun varlığını bir bağımlılık gibi arzuluyorum.

Dante'nin saçlarını öpüyorum, dudaklarım orada kalıyor. Güneş gökyüzünde yükseldikçe zaman anlamsızlaşıyor ama perdeler sımsıkı çekilmiş, bizi rahatlatıcı bir karanlıkla sarıyor. Başucu lambasının loş ışığı odanın etrafına yumuşak gölgeler düşürüyor ve geride bıraktığımız kaosun ortasında bizi kırılgan bir huzur duygusu içinde barındırıyor.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye sessizliği bozuyor Dante sonunda, bana sarılırken sesi küçük bir çocuk gibi kısık çıkıyor. Kalbim bugün bilmem kaçınıcı kez kırılıyor; onu bu halde görmeye dayanamıyorum.

"Çok üzgünüm bebeğim. Vegas'a hiç gitmemeliydik," diyorum usulca, gözyaşlarımı sesimden uzak tutmaya çalışarak. Kendimi çok suçlu, çok yorgun, çok kafası karışık hissediyorum; hepsi bir arada.

Farklı bir son istiyorum, bu değil. Dante daha iyisini hak ediyor. Hepimiz hak ediyoruz.

Kendimi bir kez daha Alessio'nun kaderi, hatta hâlâ hayatta olup olmadığı konusunda endişelenirken buluyorum. Bu zor bir düşünce.

"Bu senin suçun değil. Nereden bilebilirdin ki? Sana hiç söylemedim. Kimseye söylemedim," diyor Dante. Konuşurken bana sıkıca tutunuyor, gözleri kapalı.

Kendimi tutarak hiçbir şey söylemiyorum, sadece kelimeleri bulması için ona alan bırakıyorum.

Dante sonunda konuşmaya başlamayı başardığında, dökülmesini engellemek mümkün olmuyor. Ben saçlarını okşarken bir sel gibi aramızdaki boşluğa fışkırıyor.

"Gençken seks hakkında pek düşünmezdim bile. Bir süre aseksüel olduğumu düşündüm," diye başlıyor ve ben dövmeli tanrımı genç bir çocuk olarak hayal etmeye çalışıyorum.

Elimden geldiğince, bu seks delisi adamımı kafası karışık bir genç olarak hayal etmekte zorlanıyorum.

Dante yavaşça hikâyesine devam ediyor, zaman zaman durup zihninde doğru çeviriyi bulmaya çalışıyor. *Bu İtalyanca öğrenme işine gerçekten* başlamalıyım, diye düşünüyorum kendi kendime, o kırık parçalarını parça parça ortaya koyarken.

"Annem öldükten sonra dünyadan elimi eteğimi çektim. Ama Alessio bunu değiştirdi. İçimde harekete geçirilebileceğini bilmediğim bir şeyi harekete geçirdi. Ne zaman değişti bilmiyorum; onu bir arkadaş olarak görmeyi bırakıp onurumu almak istediğim kişi olarak görmeye başladığımda."

Aklımda bir sürü soru var ama sözünü kesmiyorum. Dante'nin bekâretini adını bile bilmediği bir piliçle kaybettiğini biliyordum ama hep bunun kendi tercihi olduğunu düşünmüştüm. Dante'nin yasak bir aşk hikâyesi sakladığını asla tahmin edemezdim.

Bana o zamanlar Vegas'a nasıl sık sık gittiklerini anlattı. Görünüşe göre, Santorolar eskiden Feras'ın yakın müttefikiymiş. Her şey ne kadar çabuk değişiyor.

"Alessio ve ben büyüklerin konuşmalarını her zaman sıkıcı bulur, kaçmak için bir bahane uydururduk. Gençken sinemaya ya da abartılı müzik gösterilerine giderdik. Aynı şarkıları severdik..." Dante acı dolu anılarını anlatırken sesi monotonlaşıyor, zaman zaman derin bir nefes almak için duraklıyor. Ama ne kadar tükenmiş olursak olalım durmuyor.

"Bölge savaşı ailelerimizi birbirine düşürmeden önceki o son sefer, o zaman farklıydı. Alessio o zaman 18 yaşındaydı; ben ise 19. Artık birbirimizin kulağına fısıldadığı uydurma hayalet hikâyelerini paylaşmaktan hoşlanan şapşal çocuklar değildik. Hayır, kulağıma başka şeyler fısıldamasını istiyordum, müstehcen şeyler, yüksek sesle söyleyemeyeceğim şeyler."

Dante'nin sırtını kaşıyorum, onu yatıştırmak için tırnaklarımı tembelce gömleğinin üzerinde gezdiriyorum.

"Bunları istemekte sorun yoktu," diyorum ona, sonunda bir şeyler söyleyerek.

"Babam öyle düşünmüyordu. Gelecekteki Don'un nasıl davranması gerektiğini hayal ediyorsa öyle davranmam konusunda kararlıydı. Çok sert bir adamdı, acımasız ve huysuz. Annemin neden onunla kaldığını bilmiyorum. O beni ne olursa olsun seven gerçek bir melekti."

"Kulağa çok hoş geliyor. Ona ne olduğunu bana hiç anlatmadın mı?" diye sordum. Ama bugün o hikâyenin günü değil. Her seferinde bir iskelet.

Dante beni duymamış gibi devam ediyor ama ikimiz de duyduğunu biliyoruz. "En sevdiğim şey onunla mutfakta vakit geçirmektir. Babamla iş gezilerine gitmekten çok daha heyecan vericiydi. Bana örgü örmeyi bile o öğretti..." Dante'nin sesi kesiliyor.

"Örgü örebiliyor musun? Bu harika bir şey. Bana hiç söylemedin," diyerek boşluğu dolduruyor ve onu cesaretlendiriyorum.

"Muhtemelen artık değil. Babam beni annemin ayaklarının dibinde bir çift örgü şişiyle oturup pembe diziler izlerken ve aptalca şeylere gülerken bulunca hemen buna bir son verdi. Annemin harika bir mizah anlayışı vardı."

"Çok hoş bir insana benziyor."

"Annem en iyisiydi. Seni çok severdi. O çok sevdiğin özenle hazırlanmış ada tatillerine gidebilirdik, bir aile gibi... eğer hala burada olsaydı."

"Keşke onunla tanışabilseydim," diye cevap veriyorum, kulağa aptalca gelse de.

"O kadar güzeldi ki. Luca onun gözlerini almış -bazen ona bakmak zor oluyor. Gülüşü de bana çekmiş. Ama bazen onu kaybediyorum," diye devam ediyor Dante uzaklardan gelen sesiyle, ruhunu ortaya koyarken zihninde kaybolmuş.

"Gülümsemeni seviyorum." Yanağını okşuyorum, şu anda gülümsemekten çok uzak olan ağzının köşelerine dokunuyorum.

"Babam yapmazdı. Ne zaman güldüğümüzü duysa 'Çocuklar görülmeli, duyulmamalı' derdi. Bir sürü şey söylerdi. Annemle babam sürekli kavga ederlerdi. Çok farklı ebeveynlik tarzları vardı. Annem çocukluğumu yaşamamı isterdi, babam ise sertleşmemi. Eskiden gitar çalmayı çok severdim ama babam bunu birkaç hafta içinde paramparça etti."

"Tam bir pislik, çok üzgünüm bebeğim." Ben de babamın boktan biri olduğunu düşünürdüm. Dante'nin babası daha beter.

"Oh, bu bir şey değil." Dante sadistçe gülüyor, alnına acı dolu bir ifade yerleşiyor. "11 yaşımdayken beni mutfakta kek pişirirken buldu. Annemin ölümünden bir yıl sonraydı. İçeri girdiğinde çok korktum, ondan kaçtım, ahırlara, en iyi arkadaşıma koştum. Allegro..."

"Güvenli kelimen." Sonunda mantıklı geldi. Ona neden Allegro'yu güvenli kelime olarak seçtiğini daha önce defalarca sormuştum ama cevapları muğlak kalmıştı.

"Evet. Çok etkileyici bir safkan at. Annem onu bana altıncı yaş günümde, Luca henüz küçük bir çocukken almıştı. Babamın beni orada bulamayacağını, Allegro ile güvende olacağımı düşünmüştüm. Ne kadar safmışım..." Dante sözünü kesiyor, sesi boğuklaşıyor.

"Allegro'ya ne oldu?" Cevaptan korkarak soruyorum.

"Babam sonunda beni buldu. O zamana kadar çok sinirlenmişti. Tereddüt bile etmedi. Silahını çıkardı ve atı vurdu. Ona bağırip çağırdım ama umurunda bile değildi. Sadece Allegro'yu vurdu ve bana bunun benim hatam olduğunu söyleyerek uzaklaştı."

Sesli bir şekilde nefes alıyorum, elimde değil. "Hayır, Dante. Hayır. Kesinlikle olmaz?"

"Babam çocukları ya da hayvanları umursamazdı. İş dışında hiçbir şey umurunda değildi. Allegro'yu vurdu ve bana büyümemi söyledi. Feras'ın ağlamayacağını, dediklerini yapmam gerektiğini, yoksa... Sonra çekip gitti, ne pişmanlık duydu ne de başka bir şey. Beni orada öylece bıraktı, hıçkıra hıçkıra ağlayan 11 yaşında bir çocuk olarak, Emilio sonunda beni bir bebek gibi eve taşıyana kadar saatlerce ölü atımı tutarak."

Kalbim Dante için milyonlarca parçaya bölündü. Bunun zavallı bir çocuğa, herhangi birine neler yapmış olabileceğini hayal bile edemiyorum.

"Çok üzgünüm, *Tesoro*..." Gözyaşlarımı daha fazla tutamıyorum. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor, Dante'nin saçlarını ıslatıyor, onu göğsüme bastırıyorum ve muhtemelen hala Alessio'nun döllerinin izlerini taşıyan göğsüme sırlarını açıyor.

Bir süre birbirimize sarılıp, gözyaşlarının direnmeden yanaklarımızı lekelemesine izin veriyoruz. O an çok ağır, neredeyse ezici, ama kendimi orada olmaya, onunla oturmaya zorluyorum.

Sözcükleri ilk bulan Dante oluyor, geçmişinin Pandora'nın Kutusu'nun kilidi nihayet açılıyor.

"Muhtemelen bunu hak ettim. Ben kötü bir adamım Danica; o kadar çok kötü şey yaptım ki. Sana söylemek istemedim çünkü içten içe, gömdüğüm tüm sırları öğrenirsen beni artık istemeyeceğini biliyordum. Senin gibi bir Tanrıça'ya layık değilim..."

Dante'yi akla gelebilecek en aşağılayıcı pozisyonlarda bağladım, teşhir ettim, istediğim gibi kullanmak için merhametime bıraktım, ama bu durumların hiçbirinde büyük Don Fera'yı bu kadar savunmasız, kayıp bir çocuk gibi görmemiştim.

Kendimi işe yaramaz hissediyorum; onu ben doğmadan çok önce yaşanmış bir geçmişten korumak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Ah, bebeğim. Seni hâlâ istiyorum. Her şeyini istiyorum, kırık parçalarını bile. Seni seviyorum Dante Fera, karanlığını, acını ve hüznünü bile." Yavaşça başını kaldırıp yüzüme bakmasını sağlıyorum, ıslak gözler ıslak gözlerle buluşuyor.

Dante iç geçiriyor. "Oh, Danica. Ben de seni çok seviyorum. Kelimeleri beceremiyorum ama çok fazla. Daha iyi olacağım, söz veriyorum, sana bir şeyler anlatacağım..."

Onu tatlı tatlı öpüyorum, dudaklarımı yanaklarına götürüyorum ve gözyaşlarını siliyorum.

"Ne zaman hazır olursan, *Tesoro*. Seni dinlemek için her zaman burada olacağım. Dikkatini dağıtmak, seni yatıştırmak ya da acın her şeyi bastırana kadar canına okumak için - neye ihtiyacın olursa olsun, ben buradayım."

"Teşekkür ederim. Sadece teşekkür ederim." Dante minnetle bana bakıyor, gözleri kızarmış ve şişmiş. En son ne zaman ağlamasına izin verdi bilmiyorum, acısını öfkeyle örtmeye çalışmadan ağladı - bir erkek için kabul edilebilir tek duygu derler. *Siktir et onu*.

Söyleyecek bir şey kalmadı ama sindirilecek çok şey var.

"Bence uyuyana kadar biraz *Parks & Rec* izlemeliyiz.

Uzun bir gece oldu," diye öneriyorum Dante'nin saçlarını okşayarak.

"Başka bir şey olamaz mı? O diziyle arkadaş olmadığımızı biliyorsun," diye itiraz ediyor Dante, yavaşça günümüze dönerek.

"Hayır. Şimdi sus, bebeğim." Sırıtarak onu tekrar göğsüme çekiyorum. "Eğer sızlanmayı kesersen, biz izlerken meme emmene bile izin verebilirim."

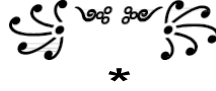
"*Parks*'ın en sevdiğim dizi olduğunu biliyorsun." Hafifçe gülümsüyor, yüzü yorgunluğun verdiği bitkinlikle kazınmış.

"Bazen böyle küçük bir bok." Uzaktan kumandaya uzanırken başımı sallıyorum.

Açılış jeneriği ekrana gelmeden önce Dante göğsüme yaslanmış uyuyor.

Bölümün bitmesine izin verdim, sonra bir tane daha.

Yorgunluktan ölüyorum ama o küçük çocuğu ve ölü atını düşünmeden edemiyorum...

Artık her şey sana bağlı, dedi Emilio, babamın cesedinin üzerine battaniyeyi çekmelerini izlerken elini omzuma koydu.

Yapamam Emilio, hazır değilim, diye karşı çıktım, panik boğazımda düğümlendi.

Gözlerini kapattılar ve onu götürdüler, boş bir yatak ve bir sürü sorumluluk bıraktılar.

Vegas'taki o pis kulüpte ağzımı sıkmandan bu yana sadece aylar geçmişti, kardeşin kapıdan girer girmez tüm umudumu bir anda kaybetmemden bu yana sadece aylar geçmişti.

Ama şimdi biliyorum ki o gün her şeyi kaybetmedim, kaybedecek daha çok şeyim vardı.

Üzgünüm evlat, ama başka seçeneğin yok, dedi Emilio, gözlerimden yaşlar süzülürken omzumu sıkarak, bir daha asla kimseye gösteremeyeceğim gözyaşları, ama Emilio biliyordu.

Artık hepsini hayatta tutmak senin görevin, diyerek kaçamayacağımı bildiğim geleceği ağır bir örtü gibi üzerime örttü.

Diğer her şeyi aşağı itti, tüm alanı kapladı, kaçabileceğimiz ve özgür olabileceğimiz bir yer bulma hayallerimi yıktı. Bu bir ölüm kalım meselesiydi ve benim özgürlüğüm onların ölümü anlamına gelebilirdi.

Asla birlikte olmamız gerekmiyordu. Birlikte büyüyerek geçirdiğimiz onca yıl, erkeklere, ihtiyaçları ve arzuları olan erkeklere, birbirlerine karşı hisleri olan erkeklere dönüştük. Aynı dünyadan geliyorduk, sen beni anlıyordun. Ama bizi bir araya getiren şey sonsuza dek ayrı tutacaktı.

O gün babamdan daha fazlası için ağladım. Kaybettiklerim için ağladım - kendimi, olabileceklerimi, yanımda sen varken olabileceklerimi kaybettiğim için.

Elveda, Kara Prens. Güle
güle, Alessio.

Huzursuz

(DANTE)

Danica'dan önce uyandım ve kafamı boşaltmak için koşmaya karar verdim. Eve döndükten sonra bütün bir gün ve ertesi gece boyunca uyumuştuk, sadece gece 2'de boğazımıza bir şeyler tıkıştırmak için uyanmış ve sonra tekrar yatağa yığılmıştık.

Uzun süre dinlenmiş olmama rağmen kendimi hâlâ yorgun, ham ve zihinsel olarak rahatlamaya muhtaç hissediyorum. Bu yüzden koşu ayakkabılarımı bağladım ve fiziksel eforun düşüncelerimi temizlemeye yardımcı olacağını umarak dışarı çıktım.

Sabahın erken saatlerinde hava serin ve berrak, zihnimin ağır sisinden geçici bir kurtuluş sunuyor. Ayaklarım kaldırımı ritmik bir şekilde dövüyor, ancak çok uzaklaşmadan telefonumun keskin zil sesi beni durduruyor. Normalde koşu sırasında telefonumu evde bırakırdım ama Alessio'dan haber almak için yanıp tutuşuyordum.

Telefonu almak için uğraşırken kalbim umut ve korkunun karışımıyla çarpıyor. Emilio yorulmak bilmeden sahip olduğumuz tüm bağlantıları arıyor, herhangi bir işaret, herhangi bir ipucu arıyor, ancak şu ana kadar Alessio'dan hiçbir iz yok.

Bilinmeyen bir numara ama yine de açıyorum, en çok özlediğim ses beni rahatça selamlarken olduğum yerde duruyorum.

"*Amore mio...*"

"Alessio!" Kalbim iki kez atıyor. "İyi misin?" Çabucak ekliyorum.

"İyiyim. Yani, çoğunlukla." Sesi yorgun geliyor.

"Yaralandın mı?"

"Sadece kalçamdan vuruldum. Daha kötülerini de yaşadım." Gülüyor ama ben gülünecek bir şey bulamıyorum.

"Tanrım. Ne oldu?"

"Kardeşçe ihanet içeren uzun bir hikaye diyelim. Francesco'nun bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordum ama

daha fazla zamanım var. Danica'yla aranızdaki aile kavgasına karıştığınız için üzgünüm."

"Seni yine kaybettiğimi sanmıştım." İtiraf etmeyi umursamıyorum, artık değil.

"Ah! Önemsiyorsun. Biliyordum." Alessio her zamanki şakacı tavrıyla alay ediyor. Ama yaşadığımız onca şeyden sonra şaka yapacak halim yok. "Ciddi şekilde yaralanabilirdin."

"Olabilirdi ama neyse ki kimse kardeşimi sevmiyor ve muhafızlardan ikisi gizlice benim tarafımdaydı."

"Darbe mi?"

"Onun gibi bir şey. Her şey planlanmıştı ama sonra kardeşim senin kasabada olduğunu öğrendi ve çok hızlı hareket etti. Hazırlıklı değildik. Ama işleri tersine çevirmeyi başardık. Sen ve Danica ateş hattından çıktıktan sonra işaret verdim ve adamlarım harekete geçti. Bazı atışlar kaçtı ama diğerini alt etmeyi başardık. Neyse ki çok geride olmayan takviye kuvvetlerimiz vardı."

Hâlâ her şeyi anlamlandırmaya çalışıyorum ama rahatladığım hemen hissediliyor. Alessio hayatta. Bu en önemli şey.

"Kardeşin şimdi nerede?"

"Yakın zamanda gitmeyeceği bir yerde," diyor Alessio gizemli bir şekilde. "Ama Vegas'tan ve imparatorluğumdan uzakta, önemli olan tek şey bu."

"İmparatorluğun mu?"

"Günaydın Don Fera, sizinle tanıştığıma memnun oldum," der Alessio havalı bir İngiliz aksanıyla, sesini olabildiğince yükselterek, ama biraz da detone bir tonla. "Ben Don Santoro. Nasıl yardımcı olabilirim?" Beynim hâlâ sözlerinin etkisini hesaplamaya çalışırken o gülmeye başlıyor. Sonunda Francesco'yu tahtından indirdi.

"Tebrikler mi? Alessio-"

Sözümü kesti, sesi ciddileşti. "Vegas'a geri dön, sevgilim."

"Feras'ın Vegas'a girmesi yasak, unuttun mu?"

"Benim gözetimimde değil. Kraliyet ailesi gibi muamele göreceksin, söz veriyorum. Ayrıca, benim de hayatımda biraz daha Danica'ya ihtiyacım var. Bu kadın tam bir kaleci, cidden. Böyle bir kadının önünde seve seve diz çökerim."

"Danica harika biri," diye katılıyorum.

Bir dakikalığına hat sessizleşiyor. Bu, onu ne zaman göreceğimi söyleyeceğim ya da en azından gelememe nedenimi anlatacağım kısım. Ama hiçbir şey söylemiyorum. Her şey çok fazlaymış gibi geliyor.

Alessio usulca iç geçiriyor, zar zor duyuluyor ama ben duyuyorum. "Bu tarafta her zaman bir evin olacak. Ne zaman hazır olursan. Muhtemelen benim de iyileştirmem gereken şeyler var."

"Alessio..." Başlıyorum ama kelimeleri bulamıyorum, hiçbir dilde. "Sı?"

Korkakça söyledim. "Hiçbir şey. Bir gün sana yüz yüze söyleyeceğim."

"Hiçbirinden pişman değilim, bunu bil yeter." Alessio'nun sesi nadir görülen bir şefkatle yumuşuyor.

"Ben de pişman değilim."

"Yakında görüşürüz, *amore mio*. Kraliçe Danica'ya selamlarımı ilet." "Gönderirim. Senin için çok endişeleniyor."

"Biliyorum. Bunu ona, ikinize de telafi edeceğim. Yakında."

"Yakında."

Söylemek istediğim, duymak istediğim çok şey var ama aramayı sonlandırmadan önce aramızda birkaç saniye daha sessizliğin sürmesine izin veriyoruz.

Düşünceler zihnime hücum ederken kendimi tekrar koşturmak başlamak zorluyorum, nihayet uzaklaştıkça düzene girmeye başlayana kadar alanı darmadağın ediyor, kuşluk güneşinde daha fazla terliyorum.

Bir yanım hemen Vegas'a gitmek, kendimi Alessio'nun kollarına atmak istiyor. Ama o andan ne kadar uzaklaşırsam, o zaman istediğim Alessio'nun şimdi bana kendini sunan Alessio olmadığını o kadar çok fark ediyorum. Daha da önemlisi, ben artık aynı Dante değilim. 19'umdan beri çok şey yaşadım; çok fazla ölüm, çok fazla acı gördüm...

Alessio'nun gerçekliğinden çok fikrine aşığım, bunu şimdi anlıyorum. Herhangi bir şeyi 25 yıl boyunca takıntı haline getirdiğinizde, gerçekliğin o fanteziye, yakın tuttuğunuz, artık var olmayan ve belki de hiç var olmamış bir insan fikrine uymasının artık hiçbir yolu yoktur.

Elbette, Alessio'yu anlamsızca becermek, kendimi onun tutkusunda, onun dünyası olan kaotik rollercoaster'da kaybetmek istiyordum... ama kendimi Alessio'ya eve gelirken, ruhumu açarken ve onun içinde ağlarken göremiyordum.

Silahlar. Hayır, bunu ondan istemedim. Her şeyimle güvendiğim tek bir kişi vardı, o da Danica'ydı.

Onun yanındayken en iyi versiyonum olduğumu, olmak istediğim ben olduğumu, annemin inandığı gibi hâlâ olabileceğime inandığı ben olduğumu inkâr etmek mümkün değil.

Danica beni çok iyi tanıyor, herkesten daha iyi tanıyor - içimdeki karanlığı çözmek için yedi yılını harcayan ölmüş karımdan bile. Yine de Danica bunu çabalamadan, zahmetsizce yapıyor. O kadar özgürce, o kadar özür dilemeden seviyor ki. Onun yanında kim olacağımı ya da hayatım boyunca yaptığım gibi kendimi nasıl saklayacağımı düşünmeme gerek yok.

Genç ve bazen tam bir velet olabilir ama bedenim, zihnim ve ruhum üzerindeki etkisi eşsiz. Huysuz olduğumda ya da kendimi işe gömmek için onu uzaklaştırmaya çalıştığımda bile, Danica beni masamdan sürükleyecek, beni aptal pijamalarımı giymeye ve umurumda olmayan bir programı izlemeye zorlayacak. Ama bana sarılması, saçlarımı okşaması, göğüslerini emmeme izin vermesi hoşuma gidiyor.

Oturup televizyon izlemek genelde yaptığım bir şey değildi ama Danica varken (neredeyse) her şeyi izlerdim. Özellikle de *Doctor Who*'nun tekrarları sırasında beni sağarak kuruttuğunda, onun için akıtacak sıvım kalmayana kadar sikimi okşadığında, kuru ve hassas, aşırı uyarılmış ama zihnim açık.

Beni boşalırken görmekten gerçekten zevk almadığını, sadece rol yaptığını düşünürdüm ama Danica samimiydi, gerçek bir zevk Domme'siydi. Bir keresinde bana aptalca bir aşk dili testi yaptırdı ve onun aşk dilinin hediyeler, benimkinin ise fiziksel dokunuş olduğunu söyledi.

-Her ne demekse.

Belki de bu yüzden, tek bir dokunuşla kaosu yatıştırabilen ve karanlığı evcilleştirebilen kişi odur - bir süreliğine bile olsa. Danica benden, olduğum kişiden kaçmıyor. Bana farklı olmamı söylemiyor; hayır, kollarını bana açıyor ve ne durumda olursam olayım ya da ellerim ne kadar kanlı olursa olsun beni bağrına basıyor. Beni utandırmıyor. Tek istediği benimle birlikte olmak.

Koşmayı bırakıyorum, düşüncelerim nihayet düzene giriyor. Cevap gün gibi ortada: Günlerimi Danica'yı mutlu ederek, ona Tanrıça gibi davranarak geçirmek istiyorum. Benim acı ve zevk kraliçem. Onunla her şeyi paylaşmak istiyorum, iyiyi, kötüyü, karmaşayı, acıyı.

Danica bir Kraliçe'den daha fazlası; o benim insanım. Bunu artık biliyorum.

Onu sonsuza dek ve daima benim yapmak istiyorum, karım-Missus Danica Fera.

Bu düşünce beni gülümsetiyor. Kulağa doğru geliyor. Yine de Alessio'yu daha az istememe neden olmuyor.

Üç ay sonra.

Do-Over

(DANICA)

Vegas'a döndüğümüze inanamıyorum. Sahnede, köpek maskeli ve kafesli siki olan efemine bir adam yerde sürünüyor, kıcı havada, Dominatrix'in parlak deri ayakkabılarını öpüyor.

Kimsenin sırtıma silah dayamak üzere olmadığından emin olmak için birkaç dakikada bir başımı geriye atıyorum. Ama bu sefer açıkça buradayız.

-Maskeler olmadan, tehdit olmadan. Aslında tam tersi, Alessio ya da artık kullandığı adıyla "Don Santoro" sayesinde süper korunuyoruz.

Alessio burada değil ama. Bu sefer Vegas tamamen bize ait. Onun başa geçmesini isteyenler ile hâlâ kardeşini tahta çıkarmaya çalışan inatçılar arasında süregelen bir iç kavga söz konusu. Adamları tehditle uğraşırken o şimdilik açıklanmayan güvenli bir evde saklanıyor.

Onu göremeyeceğimiz için hayal kırıklığına uğradım ama sonunda Dante ile Vegas'ı tekrar yaşayacağım için de mutluyum.

Geçtiğimiz üç ay çok zordu ama aynı zamanda birbirimize bağlandığımız bir deneyim oldu. Dante'ye her zamankinden daha yakın hissediyorum. Alessio'ya duyduğumuz ortak arzu ilişkimizde yepyeni bir seviyenin kilidini açtı.

Dante ayrıca daha geniş bir duygu yelpazesini nasıl ifade edeceğini öğrenmek için de çok çalışıyordu. Bunu yapıyordu ve dizlerinin üzerinde çok zaman geçiriyordu.

Benim zamanım ise dövüş sporları ve saatlerce süren kuvvet antrenmanlarıyla geçiyordu, nihayet düzgün bir atış antrenmanı da yapabildim. Hayatımı Dante Fera gibi bir adamla geçireceksem, kendimi nasıl koruyacağımı bilmem gerekir; bu çok açık.

Ama bugün antrenman yok, en azından sportif türden bir antrenman yok.

Bugün özel bir gün.

Önümüzdeki ışıklandırılmış odadaki sahneden, yerde çaresizce kıvranan alt oğlana bakarak Dante'nin elini sıkıyorum.

Gülümsüyor ve tüm dikkatini bana çeviriyor. "Hadi odamıza geri dönelim *Tesoro*," diye öneriyor Dante. "Yeterince gördüm. Bunu istemiyorum; sadece seni istiyorum."

"Yani, tercümesi: çok azgınsın ve bu konuda bir şeyler yapmamı mı istiyorsun?" Dante'nin pantolonundaki bariz çadırı okşayarak sırtıtıyorum.

Kızarıyor, karanlık odada yanaklarının rengini göremesem bile vücut dilinden anlayabiliyorum.

Saatimi kontrol ediyorum. Hâlâ erken. Ama başka bir şekilde oyalarım.

"Ne aptal bir ihtiyar. Hadi o zaman." Dramatik bir iç çekiş taklidi yaparak, kimsenin sahneyi görmesini engellemek için vücudumu kamburlaştırarak ayağa kalkıyorum.

"Sen kime yaşlı diyorsun?" Dante alay ediyor, fazla çaba harcamadan beni yakalıyor ve omzunun üzerinden atıyor. Ciyaklıyorum, diğer seyircilerin onaylamayan bakışlarını üzerimde topluyorum ama onlara aldırmıyorum, Dante beni bir mağara adamı gibi kapıdan çıkarırken yumruklarımı sırtına vuruyorum, çok hoşuma gidiyor.

"Bunu sana ödeteceğim!" Dante beni en yakın taksiye atıp şoföre otelimize gitmesini emrederken şakacı bir şekilde tehdit ediyorum. Daha önce kaldığımız yerden farklı, hatta daha güzel bir otel.

Bu kez her şeyi Dante ayarlamıştı. Geri dönmemiz *onun* fikriydi. Tereddütlüydüm ama neon başkentin cazibesine hemen kapıldım.

Alessio'nun iyi olması beni rahatlatmıştı ama Dante'nin o telefonu aldıktan hemen sonra geri dönmek istememesine şaşırmıştım. Sonunda Alessio için beni terk edeceği korkusunu tamamen bastırmak zordu. Ama Dante onun için tek kişinin ben olduğuma dair bana güvence verdi.

Elbette, oyun arkadaşlarına açıldı ve Alessio'yla daha fazla zaman geçirmek istiyordu, ama eve gelmek istediği kişi bendim - o sabah koşusundan ter içinde döndüğünde, ben hala uyurken beni pusuya düşürdüğünde söylediği buydu. İç açıcı bir duyguydu, özellikle de onun gibi genellikle sözlerini dikkatle seçen birinden.

Taksi düşündüğümünden çok daha hızlı bir şekilde otelimize yanaşırken saatimi tekrar kontrol ediyorum. Bir saat erken gelmişiz ama her şeyin çoktan ayarlanmış, hazır olması için hiçbir tanrıya sessizce dua ediyorum.

Ellerimi sallayarak, Dante'yi canlı gökyüzünde yer alan süitimizin kapısını açmak üzereyken durduruyorum. "Bekle, bana bırak!"

Gülümsüyor ama yine de kenara çekiliyor. "Tuhaf davranıyorsun."

"Dışarıda bekle," diyorum, aceleyle içeri girip kapıyı arkamdan hızla kapatarak. Dante'nin özenle hazırladığım planlarımı yine bozacağına güveniyorum.

Ama odayı incelediğimde, her şeyin tam da emrettiğim gibi hazır olduğunu görüyorum. Asıl soru, ben hazır mıyım?

Gösteri zamanı! Derin bir nefes alıyorum ve Dante'yi içeri çağırmadan önce aniden ortaya çıkan kalp çarpıntısını yatıştırmaya çalışıyorum.

Kapı açılıyor ve Dante kapı aralığında donup kalıyor, beklenmedik çevresini inceliyor.

"Danica, bu da ne-" Dante şaşkınlık içinde dönüşen odaya bakıyor, cümlesini tamamlayamıyor.

Yüzüm kızarıyor, kapıyı arkasından kapatıyorum. "Ben biraz daha *samimi* bir ortam."

Oda, cam kaseler içinde yüzen mumlarla dolu, gölge ve alevden oluşan romantik bir atmosfer yaratıyor. Boş olan her yüzey mumlarla kaplı, hatta zemin bile: kapıdan kırmızı gül yaprakları serpilmiş yatağa kadar mumlarla aydınlatılmış bir yol uzanıyor. Tavandan, peri ışıklarından örülmüş ipler başımızın üzerinden aşağıya damlıyor.

"Bu çok özel." Dante gülümseyerek beni kollarının arasına alıyor ve sıkıca sarılıyor.

"Bunlar senin için," diyorum, peri ışıklarının arasında asılı duran, Dante'nin uzun boyunun hemen üzerinde sallanan ama benim ulaşamayacağım cam şişeleri işaret ederek. Daha önce Dante uyurken dikkatle detaylandırıdığım planımı gizlilik içinde çalışanlarla paylaştığımda tam da hayal ettiğim gibi görünüyordu.

"Bunlar ne?" Dante kendisine en yakın şişeye dokunarak soruyor.

"Onları aşağı indir ve oku, bu sırayla." Gergin bir gülümsemeyle, Dante'nin ilk şişeyi ipinden koparmasını dikkatle izliyorum. İçinde el yazısıyla yazılmış, rulo haline getirilmiş bir not çıkarılmayı bekliyor.

Ağzım kuru, ellerim ise tam tersi. Gözlerimi kaçırmak istiyorum ama Dante'nin özenle hazırladığım jestime vereceği tepkiyi merakla bekliyorum. Notu okurken zaman neredeyse duracak kadar yavaşlıyor.

Dante bir nota, bir bana bakıyor. "Danica," diyor notu kalbinin üzerine koyarak.

"Yüksek sesle oku." Kollarımı kavuşturup tekrar kavuşturuyorum, tüm bu gerginlikle ne yapacağımdan emin değilim. Bu anı pek çok kez düşünmüştüm.

"*Sen nefes almamın sebebi ve karanlığın içindeki ışıksın Dante Fera,*" diye okuyor yavaşça, mum ışığıyla aydınlatılmış mekânda kâğıdı yüzüne yaklaştırarak.

Bir şey söylemek istiyor ama önce kalan şişeyi açması lazım. Daha fazla bekleyemem.

"Ve bir sonraki!"

Dante bir şişe daha kapıyor ve içindeki mesajı yüksek sesle okuyor. "*Sevgili oğlum, sonsuza dek seni mutlu etmek istiyorum.*"

Dante teker teker benim duygusal aşk bildirgelerimi, arzu itiraflarımı, toplamda 12 tanesini okuyor. Son şişeyi de ipinden çözdüğünde, zamanımın geldiğini anlıyorum. Derin bir nefes alıyorum ve yerime geçiyorum.

Dante elinde notla arkasını döndüğünde dizlerimin üzerine çökmüş, küçük siyah kadife kutuyu ona uzatmıştım. Bana bu notu okumasına gerek yok, kelimeleri kendim tekrarlıyorum: "Beni dünyanın en mutlu kadını yapıp benimle evlenir misiniz Don Fera?"

Dante gülüyor ve beklenmedik bir şekilde dizlerinin üzerine çökerek bana sarılıyor.

"Bu bir evet mi?" Öğrenmeye hevesli bir şekilde sordum. Böyle tepki vermesini beklemiyordum. *Yerde ne işi var?*

Ama sonra Dante ceketinin cebinden küçük bir kutu çıkardı, benim ona uzattığımdan çok da farklı olmayan bir kutu. "Sadece benimle evlenirseniz, Bayan Matthews."

Sonunda neler olduğunu anlayınca ben de bir kahkaha patlattım, gerginliğim tamamen gitmişti. "Sen de mi evlenme teklif edecektin?"

"Neden Vegas'a döndüğümüzü sanıyorsun?" Dante utangaç bir tavırla omuz silkti ve kutuyu açarak hayatımda gördüğüm en zarif altın yüzüğü ortaya çıkardı.

devasa bir elmasla süslenmiş. Mükemmel, çok mükemmel.

"Bu çok romantik, bebeğim." Mutluluk gözyaşları gözlerimi yakıyor, yanaklarımdan aşağı dökülmekle tehdit ediyor.

Dante ellerini saçlarında gezdiriyor, en az benim kadar endişeli görünüyor. "Ee, gidelim mi?"

"Evet, Evet, ve başka bir Evet!" I sarın benim kollar etrafında sevinçle, özensizce yüzünün her yerini öperek.

Hala süslü halının üzerinde dizlerimizin üzerindeyiz, yanımızda mumlar titriyor, aynı anda birbirimizin yüzüklerini takıyoruz.

İlk Sevgililer Günü Vegas seyahatimizi planlarken hayal ettiğim an bu değildi, hatta daha iyiydi.

Nihayet!

Öğretmen

(DANTE)

Sikim o kadar sert ki, patlayacak gibi hissediyorum. Ama henüz zamanı gelmedi.

"Ne yaramaz çocuk. Ödevini yapmadığın zaman hanımefendinin bundan hoşlanmadığını biliyorsun," diyor Danica katı öğretmen sesiyle ve elindeki uzun tahta cetveli dramatik bir şekilde yere vuruyor. Topuklu ayakkabılarıyla üzerimde yükseliyor, kısa siyah kalem etek giymiş, belinden bağladığı büyük beyaz gömleğinin düğmelerini açmış, iri göğüslerinin sadece yarısını örtüyor.

Onun altında, geniş vücudum için çok küçük olan küçük bir tahta tabureye oturuyorum. Dizime kadar uzanan file çoraplarım ve yakam dışında çırlıçıplağım. Boyunluğu onun için değil, kendim için takıyorum. Boynumdaki hissi seviyorum, özellikle de Danica o deri kayışı boğazıma geçirip beni sahiplendiğinden beri. Birine ait olduğumu fiziksel olarak hatırlatan bir şeyle süslenmiş olmak kendimi güvende hissetmemi sağlıyor. Tasmamı taktığımda, Danica'nın ellerini boğazımda hissedebiliyorum, her zaman beni tutuyor.

"Özür dilerim hanımefendi. Yanlış davrandım," diyorum utanarak ve gözlerimi, küçük sandalyede dengemi korumaya çalışırken yayılmış kalçalarımın arasından garip bir şekilde dışarı çıkan ereksiyonuma indiriyorum. Onun karşısında kendimi çok açıkta, çok savunmasız hissediyorum. Midem düğümleniyor.

Bu Danica'yla en sevdiğim rol yapma sahnelerinden biri - katı öğretmen ve ders verilmesi gereken yaramaz öğrenci. Neyse ki benim için, o da bundan hoşlanıyor.

Geçici kırmızı kirpiklerim şimdi yere atılmış olan kırbaçtan dolayı kalçalarımı kaplarken, kısa bir süre önce birbirimize evlenme teklif ettiğimiz mekânın mum ışığıyla aydınlatılmış yüzeyleri arasında bir dizi başka alet bekliyor.

"İtaatsiz çocuklar ödüllendirilmez," diyor Danica, sikimi topuğuyla karnımın arasına sıkıştırıp ben acı içinde inleyene kadar kafasına bastırıyor.

Taşaklarıma acı verici bir tekme atıyor ve ben yere yığılıp cenin pozisyonunda kıvrılıyorum. Aklımda kalan tek şey aletimdeki acı, kaosu, babamın sesini, her şeyi boşaltan kör edici bir nabız.

"Ben... Ben özür dilerim," diye yalvarıyorum, beni tekrar tekmelemesinden korkarak ellerimi koruyucu bir şekilde aletimin önünde tutuyorum. Onu istediğim zaman durdurabileceğimi biliyorum, sözlü ve sözsüz güvenli kelimelerimi biliyorum. Ama durmasını istemiyorum ve bunu ikimiz de biliyoruz. Kimse bedenimi Danica gibi anlayamaz; bedenim ona ait.

"Kelimeler kesmeyecek, küçük köpek yavrusu. Ayağa kalk!" diye emrediyor, sesi saldırganlık derecesinde iddialı. Onu sorgulamaya cesaret edemiyorum, bu durumdayken, benimle böyle konuşurken olmaz.

Danica beni yakamdan tutup ayağa kalkmaya zorluyor, çırılçıplak ve giyinik figürünün önünde beceriksizce duruyorum.

"Özür dilerim, özür dilerim. Bir dahaki sefere ödevimi yapacağım," diye yalvarırken Danica sikimi kavırıyor ve beni kendine doğru çekiyor, uzun tırnakları kasıtlı olarak sert, hassas tenime batıyor.

"Oh, bundan emin olacağız," diyor işkencecim-kırbaç-kurtarıcım.

Danica beni sikimden tutarak yatağa götürüyor ve çok sert çekiyor. Kötü bir öğrenci gibi, pelüş siyah halının üzerinde beceriksizce sürünerek onu uysalca takip ediyorum.

Danica yatağa oturduğunda elini aşağıya doğru kaydırarak taşaklarımı avuçluyor. Tüm vücudum korku dolu bir heyecanla titriyor.

"Lütfen..." Bu pozisyonda ne kadar tehlikeli olabileceğini bildiğim için inliyorum.

Danica sertçe çekiştiriyor ve rüzgâr ciğerlerimi acı dolu bir nefesle terk ediyor.

Dizlerinin üzerine eğilerek onun üzerine devrildim - tam da beni istediği gibi.

Sikimi kalçalarının arasına hapsedmek için kendini yeniden konumlandırıyor, ben kendimi kucağının üzerinde beceriksizce yeniden konumlandırırken sıkılmış dizlerinin arasında tutuyor, ayaklarım bir tarafta yerde, ellerim diğer tarafta.

Beni kucağına çekemeyecek kadar iriyim ama bu Danica'nın umurunda olan bir şey değil. Kendi kurallarını kendisi koyuyor, tek şartı da sözleşmemizdeki kurallara uymaları.

"Bazı dersleri zor yoldan öğrenmeniz gerekiyor, öyle görünüyor," diyor Öğretmen Danica, kıcımı okşayarak ve sikimin zıplamasına neden olarak. Biliyorum.

Danica düz elini kuvvetle indirirken ben de kendimi tutup daha fazla özür mırıldanıyorum.

"Bir."

Şaplak atmada daha iyi oldu. Yedi numaraya ulaştığında kığım yanıyordu. 13'te rahatsız edici bir hal alıyor.

Yine de ereksiyonum geçmiyor. O kadar tahrik oldum ki, beni kucağına çekmeden önceki halimden bile daha fazla. *Bu nasıl mümkün olabilir?*

Son şaplak (20 numara) çıplak tenime indiğinde, kığımın parlak kırmızı olduğunu, elinin etime damgalandığını biliyorum.

Ağlıyorum. Acıdan değil, kendimi küçük hissettiğim için.

"Şimdi sus bebeğim, her şey bitti. Bundan sonra uslu duracağını biliyorum, tamam mı?" Danica beni yatağa, yanına yatırıyor, şefkatli ve tatlı bir sesle mırıldanıyor.

"İyi olacağım." Ona *anne* dememek için kendimi tam zamanında durduruyorum.

Bu farklı bir sahne.

"Görünüşe göre başka seçeneğim yok. Sana biraz akıl vermem gerekecek." Danica başını sahte bir onaylamazlıkla sallıyor, hâlâ karakterinde.

"Lütfen hanımefendi, hayır." Gerçekten istememe rağmen istemiyormuş gibi yapıyorum.

Danica, rızası olmayan sahneleri canlandırırken bile tam rıza olmadan asla bir şey yapmaz. Her ayrıntı önceden planlanır, uzun uzun tartışılır. Bazen sert davranılmasından hoşlandığımı biliyor.

"Şşş, sessiz ol. Uzanmanı ve gözlerini kapatmanı istiyorum." Dinlemezsem ne olacağını hatırlatmak için tehditkâr bir şekilde taşaklarımı tutuyor.

Hemen başımı sallayıp gözlerimi kapatıyorum.

Orada uzanmış, her yerim açıkta onu beklerken bu beklenti beni öldürüyor. Bana her an tokat atabilir, üzerime tükürebilir ya da üzerime basabilir. Ama bunların hiçbirisi değil - çok daha acı verici!

Neler olduğunu anlamam bir saniye sürdü.

Acı kör edici, ezici, keskin... ve hızlı.

"Onları kapalı tut!" Ben yatakta kıvranıp acı içinde inerken Danica uyarıyor. Ona *Allegro* diye bağırabileceğimi biliyorum ama bunu yapmak istemiyorum. Bana zarar vermesini istiyorum. Kafamın içinde hiç susmayan kaosa kıyasla acı neredeyse rahatlatıcı geliyor.

Konuşmuyorum, hiçbir şey söylemiyorum, sadece zihnimdeki tek düşünceye odaklanıyorum: acı!

Aletime bir damla daha sıcak balmumu damlıyor ve çığlık atıyorum. Devrelerime yayılan kırmızı kenarlı siyah acı noktasından başka bir şey düşünemiyorum.

"Eğil oğlum. Bu senin zevkinle ilgili değil," diyor Danica, ama ikimiz de öyle olduğunu biliyoruz. Her şey benim zevkimle ilgili.

oraplı bacaklarımı göğsümden aşağı iterken, soğuk kayganlaştırıcı deliğime dokunurken, bir parmağını kıcıma sokarken, iki parmağını sokarken, beni yayarken gözlerimi kapalı tutuyorum.

Gözlerimi kapalı tutuyorum ama ağzım sessiz kalamıyor. Danica'nın parmakları prostatıma giden yolu bulup o noktaya vurmak için kıvrılırken inliyor, sızlanıyor ve onun için mırıldanıyorum.

Birden onları tekrar çıkartıyor ve nefesim kesiliyor, boşluğa düşüyorum.

"Bana bak evlat," diyor Danica ve sonunda gözlerimi açtığımda onu karşımda çıplak, vücuduna sıkıca sabitlenmiş bir şekilde buluyorum. Seçtiği dildo büyük ama çok büyük değil. Daha büyükleriyle de oynamıştık. Yavaşça damlayan sikime srtyor, sertlikten sertliğe.

"Seni unutulana kadar becereceğim, yavrum. Bir hafta boyunca bir daha normal yryemeyeceksin ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok," diyor Danica, silikon sikini girişime bastırarak.

Kıpırdamıyorum; nefesimi tutmaktan başka bir şey yapmıyorum, yağlanmış fallusunu içime itmesini ve unutulma sözünü yerine getirmesini bekliyorum.

Danica yakamdan tutuyor, beni boğuyor, kalın sikini yavaşça, tamamı kıcıma gml ene kadar içeri kaydırırken beni yerimde tutuyor.

Doldum, ilk başta rahatsız oldum, acı çektim, hepsini almak için gerildim. Ama sonra acı yerini yavaş yavaş zevke bırakıyor.

Danica tekrar tekrar, daha sert, daha derine dalmak için çekilirken çaresiz, nefes almak için mücadele ediyorum.

"Sen benimisin. Daima ve sonsuza dek," diyor Danica. Serbest elini balmumuyla kaplanmış sikimin etrafına sarıyor ve kalça itişleriyle birlikte okşamaya başlıyor, duyarımı acıyla dolduruyor ve

Zapt etmekte zorlandığım bir orgazma doğru hızla ilerleyen bir hezeyan içinde zevk.

"Kiminle oynadığımız ya da kiminle seviştiğimiz umurumda değil, sen her zaman benim olacaksın," diyor sıkıldığı dişlerinin arasından, narin taşaklarımı sıkarken.

"Lütfen, Bayan..." Cümlemi bitiremiyorum ama ikimiz de ne istediğimi biliyoruz.

"Ben söyleyene kadar gelmek yok," diye ısrar ediyor geleceğin Missus-Fera'sı ve işkencemin bitmekten çok uzak olduğunu biliyorum.

Nasıl bu kadar şanslı olabildim?

Maden

(DANICA)

Onları dudaklarıma götürerek Dante'nin parmaklarını teker teker öpüyorum. Her birini sayıyorum, öpüyorum ve sayıyorum, ta ki on parmağını da sayana kadar. Yüzük parmağını tekrar sayıyorum, üzerinde bir yüzükle ne kadar güzel görüldüğüne hayret ediyorum.

Benimkini.

Parmağımın tamamını, yüzüğüyle birlikte ağzıma sokup soğuk metali emiyorum. Eskiden bu eldeki tek yüzüksüz parmaktı ama artık değil. Fera evinde dört ölüm yüzüğü, bir aşk dengesi yüzüğü.

Etrafımızdaki çarşafklar döl, kayganlaştırıcı ve terden yapış yapış olmuş. Ama umurumda değil; memnunum. Başımı Dante'nin göğsüne yaslıyorum, çıplak, tükenmiş bedenim tamamen onunkinin üstünde. Etrafımızda, mum havuzlarıyla çevrili mumlar hâlâ titriyor.

Zor bir seanstı ama en azından bizim için en samimi bakım sonrası sahneleri hep bunlar olmuştur. Bunlar tartışmaya açık değildi, Dante'yi yavaşça aşağıya, bana, bu âleme geri getirmenin tek yoluydu. Ama bunlar sadece Dante için değildi. Zihnimin de dengeyi yeniden kurmak, yeniden bağlanmak için bu anlara ihtiyacı vardı.

Denediğimiz tüm rol yapma senaryoları arasında Öğretmen-öğrenci benim de favorilerimden biri. Dante kadar sevmem mümkün değil ama beni çok azdırdığı kesin. Ceza vermenin bana gerçekten çekici gelen bir yanı var.

Ama bu Dante'yi cezalandırmaktan daha fazlası. Ben hiç sadist değilim. En azından Dante'ye karşı. O benim hayatımdaki en önemli şey. Ona zarar vermekten zevk almıyorum. Ama altuzaya süzüldüğünde yüzüne düşen o mutluluk dolu ifadeden zevk alıyorum.

Kendimi güçlü hissetmemi sağlayan şey de bu - onu bu duruma getirebilmek; onun bana bu noktaya gelmeme izin verecek kadar güvenmesi. Bir erkek için

Dante Fera gibi birine güvenmek zordur. Yaşadığı hayat düşünüldüğünde onu kim suçlayabilir ki?

Başlangıçta sapıkça oyunlarımızdan sıkılacağımı düşünmüştüm, ancak oynadıkça uzun vadeli bir dinamik hakkında daha fazla düşündüm. Ne kadar tuhaf fantezilerim olursa olsun, bizim için ne tür oyunlar düşünürsem düşüneyim, Dante her zaman beni eğlendirmeye istekliydi. Çoğu zaman. Ses çıkarmak çok ileri bir adımdı (şimdi biliyorum).

Konu vücuduna gelince, tam olarak neye ihtiyacı olduğunu biliyorum. Hangi düğmelere basacağımı, omuzlarındaki stresi hesaplanmış bir kırbaç darbesiyle nasıl boşaltacağımı biliyorum. Bilmediğim şey ise zihnine ihtiyacı olanı nasıl vereceğim. Bana her zaman seanslarımızın kafasına ne kadar iyi geldiğini söyler, ama bazı çürüklerin yenileriyle düzeltilemeyeceğini biliyorum.

"İyi misin, bebeğim?" Dante'nin gözlerine bakarak dördüncü kez soruyorum.

Sevgili oğlum gülümsüyor, parmaklarını benimkilerin arasından geçirerek ellerimizi kaldırıyor ve yüzüklerimize bir kez daha hayranlıkla bakıyor. Onunki sade, siyah bir titanyum yüzük; ince, dayanıklı, şık; benimkindeki pırlanta ise muhtemelen korumalar olmadan dışarıda takılamayacak kadar pahalı.

"Ben iyiyim, çok iyiyim. Teşekkürler *Tesoro*. Her şey için." Ciddi olduğunu biliyorum. Yüz ifadesi sakin, huzurlu. Bu onun için iyi bir görünüm.

"Ve sen, teşekkür ederim," diyorum tırnaklarımı tembelce göğsünde gezdirerek. "Her oynadığımızda kendimi daha güçlü hissediyorum."

"Bu senin her zaman olman gereken *kişi-La Donna Fera*."

"Bu kulağa hoş geliyor. Kendi ailemiz olabiliriz." Köprücük kemiğini öpüyorum, boynunda aşağı yukarı küçük aptal öpücükler izliyorum.

Dante'nin teslimiyetinden **d a h a** güzel, daha eksiksiz, daha nadir bir hediye var mı? Dünyadaki hiçbir şey.

Dante sırtıyor. "Aileden bahsetmişken, sana bir hediyem var. Umarım sakıncası yoktur-"

"Hamile olmasan iyi edersin, Dante!" Alay ediyorum ve ikimiz de gülüyoruz.

"O tür bir aile değil." Telefonuna uzanıyor ve Emilio ile sohbetini açıyor. "Gördün mü, her şey ayarlandı."

Şaşkınlıkla resme bakıyorum, anlamlandırmaya çalışırken diğer katlara kaydırıyorum. Beklediğim bu değildi.

"Onunla gidecek bir yerleri yoktu. Bir arkadaştan hoşlanabileceğini düşündüm." Dante gülümsüyor, ben tanıdık olanın resmini yakınlaştırırken

köpek, arka bahçemizde oturuyor, etrafı bir sürü çiğneme oyuncağıyla çevrili.

"Bu mu-?"

"Evet, Vegas'tan gelen. Umarım sakıncası yoktur. Onu uçakla getirttim ve Emilio onu yerleştiriyor."

Son fotoğraf ortaya çıktığında gülüyorum: Emilio'nun yüzünü hevesle yalayan köpeklerle çekmeye çalıştığı garip bir selfie. Sonuç, bulanık bir an ve tam anlamıyla iç açıcı bir altın.

Kalbim o kadar dolu ki patlayacak gibi hissediyorum. Her zaman başka bir köpek istemiştim ama benimki öldükten sonra buna katlanıp katlanamayacağımı bilmiyordum. Ama bu uzun zaman önceydi; artık hazırım.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu çok tatlı!" Fotoğrafların üzerinde tekrar geziniyor, kafamda isimler bulmaya çalışıyorum. İlk evcil hayvanımız.

"Bu onu alabileceğimiz anlamına mı geliyor?" Dante soruyor, hâlâ durumu nasıl okuyacağından emin değil. Sanırım evcil hayvan almak onun da planladığı bir şey değildi. Büyük, korkutucu Don Fera ile küçük bir kurtarma köpeği ve Gen Z nişanlısı... Bu kesinlikle bir görünüm.

Bu düşünce içimi ısıtıyor. Seçilmiş aile hey. Herkesin ihtiyacı olan şey bu. İçine doğduğunuz aile hakkında hiçbir şey yapamazsınız, ama bazen, eğer şanslıysanız, ekibinizi bulursunuz... genellikle en beklenmedik yerlerde.

Aklımda hiç şüphe yok, köpeği kesinlikle alacağız. Eve gidip ona sarılmak için sabırsızlanıyorum. Dante muhtemelen içeride uyumasına izin vermeyecek ama ben onu ikna edeceğim.

"Evet! Onu alıyoruz" diye heyecanla bağıriyorum Dante'den ayrılırken.

Dengemi sağlamak için yatak başlığını tutarak yatağa atlıyorum ve Dante'nin bazen onu olmakla suçladığım yaşlı adam gibi başını sallamasını büyük bir keyifle izliyorum.

"Canın yanacak, yere yat!" Dante sesleniyor ama ben sadece gülüyorum, dağınık yatakta daha da yükseğe zıplarken ona dilimi çıkarıyorum. Dommelerin şımarık olamayacağını kim söylediye, etiketlere ve kutulara olan takıntılarını aşmaları gerekiyor.

Bacaklarımı altımdan çekerek kendimi ağırlıksızmışım gibi yatağa bıraktım, neredeyse yumuşak şilteden sekecektim. Ama neyse ki

Dante beni hayatımızın geri kalanında yanında uyanacağım güçlü kollarıyla yakalıyor.

Yatağa atladığım için beni azarlamak üzereydi, biliyorum ama buna fırsatı olmadı. Dudaklarını dudaklarımda boğuyorum, onu derinden öpüyorum. Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok.

Kendime ait bir aile.

Sonsöz

Dokuz Ay Sonra...

Ön Sevişme

(DANTE)

Bir lessio üçüncü Martini'sini yudumlarken gözlerini kısarak yüzümü inceliyor. Uzun saçları arkasında gevşekçe toplanmış, sorusuna cevap vermemi beklerken tek bir kahverengi tutam örülmüş alnının üzerine düşüyor.

Vegas'taki şık kulüplerinden birinin barında, dizlerimiz birbirine değecek kadar yakın otururken, son buluşmamızdan bu yana birbirimize hayatlarımızı ve duygularımızı anlatırken, "sadece bir içki "miz hızla daha fazlasına dönüşmüştü; bu süreç asla tamamlanmayacaktı (ve tamamlanamazdı).

Alessio'nun, Danica ve benim yalınayak kulübünden kaçtığımız o meşum Sevgililer Günü'nde kardeşiyle yaşadığı tartışmadan sonra imparatorluğuna dönmesi altı aydan fazla sürmüştü. Döner dönmez, aynı hafta sonu, bizi havaalanında benim gereksiz bulduğum ama Danica'nın bayıldığı bir limuzinle karşıladı.

Başlangıçtaki garip anlara ve zor konuşmalara rağmen, üçümüz ritmimizi çabucak bulduk, muhtemelen herkesten çok Danica sayesinde. Kelimeleri seçmek zor olmuştu ama her seferinde bir itirafta bulunarak bunun üzerinde çalışıyordum.

Ama neyse ki Alessio'nunki etraftayken vücudum aynı tereddütü yaşamadı. Vücudum her zaman iyi bir eş bulduğunu biliyordu, onca yıl önce bile. Vücudum Alessio'nunkine en az onun benimkine olduğu kadar bağımlıydı. Peki ya Danica? Tanrım, kimse Danica'ya doyamazdı.

Francesco'ya ne olduğundan hâlâ emin değildim. Hâlâ hayatta olduğunu ama hak ettiğini bulduğunu biliyordum. Ama onu pek düşünmedim. Artık Kral olan karanlık Prens dışında herhangi bir Santoro'yu düşünmek için bir neden yoktu.

Ve Kral, şehre her gelişimizde, ki bu planlanandan çok daha sıkı, kraliyet ailesi gibi muamele görmemizi sağladı. Görünüşe göre

Müstakbel eşim Vegas'a olduğu kadar Alessio'ya da tutulmuştu ve bizi hiç uyumayan şehre geri götürmek için sayısız bahane buldu. Şikayet ettiğimden değil.

Elbette, gerçek iş sorumluluklarımla ilgilenmek için daha fazla zaman harcamalıydım ama Danica'ya hayır demek göründüğünden daha zordu. İsteddiği şeyi elde ettiğinde yüzünün aydınlanması her zaman içimi ürpertmiştir. Ayrıca, Emilio evde her şeyi kontrol altında tutuyordu.

Yani, bu hafta sonu bana iş yok. Cesaretimi toplamak için bir viski daha içerken, bu loş kulüpte Alessio'nun dizlerine odaklanmakta özgürüm.

Etrafımızda, belki de bir koşu çalma listesi dışında hiçbir şey için seçmeyeceğim tekrarlayan ritimlerle müzik gümbürdüyor. Yine de yukarı çıkmayı her düşündüğümde kalbim nedense müzikten daha hızlı çarpıyor. *Bu gece o gece.*

Bugün yine Sevgililer Günü ama ne dekora ne de insanlara dikkat ediyorum. Benim görüşüm Alessio ile dolu, benim kendi Lucifer Morningstar'ım; günahkâr ahlaksızlıklar imparatorluğuna sahip Şeytan'ın kendisi. Ama bu gece ilgilendiğim tek günah büyük L harfiyle yazılan Şehvet.

Alessio yarı sarhoş Martini'sinin üzerinden bana sırttırken, beni her gördüğünde sorduğu soruyu tekrarlıyor. "Söyle bana Don Fera, yine kaçacak mısın?"

Cevabım hep aynı. "Her zaman geri dönerim, değil mi?" Elini uzatarak söylüyorum. *Kimin gördüğünü sikeyim.* Artık umurumda değil.

"Neredeyse dönmüyordun. Danica geçen Sevgililer Günü'nde seni bana getirmeseydi seni sonsuza dek kaybedecektim." Alessio parmaklarını dans eder gibi benimkilerin etrafında döndürüyor, artık pek de yeni olmayan nişan yüzüğümü çeviriyor.

"Hatırlat da ona daha sonra tekrar teşekkür edeyim," diyorum ve aklım bir anlığına Kraliçeme kayarken gülümsüyorum. Onu son gördüğümünden bu yana sadece iki saat geçti ama onu şimdiden özledim.

"İkimiz de özleyebiliriz." Alessio elimi kalçasına götürüp orada dinlendiriyor. Aleti birkaç santim ötemde ve tıpkı benimki gibi sert olduğunu biliyorum; dar pantolonunun altından hatları belli oluyor.

Elimi çekmemi bekliyor, beklediğini biliyorum ama çekmiyorum. Bunun yerine bacağını sıkıyorum, gözlerim tekrar onunkine doğru yol alıyor,

onu esir tutan.

"Senin için endişeleniyorum, Alessio."

"Hmm, bunu sevdim. Duygular bu güzel yüze çok yakışıyor. Danica'ya teşekkür etmem gereken başka bir şey var mı?" Alessio şaka yapıyor, elimi kemerine yaklaştırıp kucağına koyuyor. Aleti dokunuşumla zıplıyor, pantolonunun kumaşı çok az müdahale ediyor.

Tavuk oyunumuz hızla ivme kazanırken, Alessio cesurca bana bakıyor, tam burada, açıkta ne yapacağımı görmek için dikkatle izliyor.

Mekan tıklım tıklım dolu; barda flört eden 1.80 boyundaki iki adamı izlediğinden emin olunan bir sürü göz var. Ve sadece iki dev adam değil, düşman ailelerden gelen iki Dons. Ama Danica'nın dediği gibi: Bakalım kimin umurunda. Kesinlikle benim değil.

Meydan okurcasına Alessio'nun bakışlarıyla buluşuyorum, elimi boynunun arkasına koyarak yüzünü kendime doğru çekerken sırtıyorum. Tek bir yumuşak hareketle, dilim dudaklarının arasına giriyor ve beni içeri almaları için onları açmaya zorluyor. Kendimi o anın içinde kaybederek onu tutkuyla, açlıkla öpüyorum; sanki asla doyamayacakmışım gibi - çünkü doyamıyorum.

Orada kimin olduğu, kimin beni meşhur Don Santoro'yu elleyip okşarken gördüğü, dünya uzaklarda kaybolana, arka planda sadece bir vızıltı olana kadar onu öptüğüm umurumda değil. Fikirlerini önemsemiğim tek kişi Danica ve o da bana Alessio'yla (ve Alessio'ya) istediğimi yapmam için tam izin verdi.

"Vay, vay," diye pantolonunu indiriyor Alessio, hızla artan nefesini düzene sokmaya çalışırken gömleğini düzeltiyor. "Lanetleneyeceğim. Dante Fera ne de olsa taşaklı adammış."

Sırtıyorum ama omuz silkmeden önce kendimi tutuyorum. "Ne diyebilirim ki? Seni şimdi de istiyorum, o zaman da istiyordum," diye itiraf ediyorum, artık kelimelerden utanmıyorum.

"Hmm, bu kulağa hoş geliyor. Hadi, bu kadar ön sevişme yeter, sevgilim. Vücuduna yapmak istediğim şeyler..." Alessio istekli elimi tutuyor ve beni köşedeki cam asansöre götürüyor.

Saçları örgülü hain hükümdar beni dövecekmiş gibi yakalayıp asansörün soğuk cam duvarına doğru ittiğinde kapılar daha tam olarak kapanmamıştı bile. Elleri üzerimde, üzerimde

Alessio beni hararetle öperken, aşağıdaki dans eden bedenlerin tam görüntüsünde en tepeye çıkıyoruz.

Çok geçmeden asansör bizi son üç aydır gördüğüm Santoro kitaplarındaki diğer tüm çatı katları gibi inanılmaz bir manzaraya sahip muhteşem bir odaya çıkarıyor. Alessio hareket etmeyi severdi, "güvenlik nedeniyle" dedi.

Danica bizi asansörün yanında, Alessio'nun süitinin etrafına düzensiz bir şekilde saçılmış yeni alışveriş torbaları denizinin ortasında karşılıyor. Daha önce bizi bir şeyler içmemiz için aşağıya göndermişti, böylece kendi deyimiyle "duş alıp yerleşebilecekti", ki bu genellikle tıraş olması gerektiği anlamına geliyordu. Ama ganimete bakılırsa biz yokken alışveriş de yapmış.

Danica'nın beni aşağıya göndermesinin asıl nedeninin Alessio ile biraz yalnız kalmak ve sınırlarımı yatıştırmak olduğunu hepimiz biliyorduk. Ancak bu planın sadece bir kısmı işe yaradı ve o da beni daha az gergin hissettirmesi gereken kısmı değildi.

Asansördeki öpüşme seansımızdan sonra nefesimi toparlamaya çalışırken, Alessio Danica'yı özenle hazırlanmış bir öpücükle karşıladı ve onu ayak parmaklarının ucuna kaldırdı.

Daha sonra, asla taklit edemeyeceğim bir ilgiyle alışveriş poşetlerine göz atıyor. "Ne aldın, *güzelim*?"

"Oyuncaklar ve sırlar!" diye haykırıyor ve birlikte kıkırdıyorlar.

"Hey, bebeğim," diye beni yanına çağırıyor ve ben de onu kollarımın arasına alıp öpmem için etrafında döndürüyorum.

"*Tesoro*," diye fısıldıyorum, onu kendime yakın tutarak.

"Görüyorum ki Alessio seni yine sertleştirmiş. Tabii ki." Danica şakacı bir şekilde gözlerini deviriyor ve elini pantolonumdaki şişkinlikte gezdiriyor.

"Standart." Bu kez omuz silkiyorum, Danica'nın çok hoşuna gidiyor. Onun saçma kelime dağarcığı bana da bulaşıyor; kendime dikkat etmeliyim.

"İyi ki bunu almışım o zaman..." Markasız bir çantadan yeni bir pegging koşum takımı ve kısa bir süre sonra eve getirdiği en kalın yapay penis olan parlak mavi olanı çıkarıyor.

Alessio ben doğru dürüst bakamadan elinden kapıyor. "Bunu sevdim. Neredeyse benim kadar büyük."

"Ben de aynen öyle düşünmüştüm. Onu senin için ısıtabilirim," diye sırtıyor Danica ve ben de Alessio'nun elinden dildoyu alıyorum.

"Ben buradayım, siz ikiniz. Kıçıma ne gireceği konusunda söz hakkım yok mu?" Sanki bütün geceyi planlamamışız gibi protesto ediyorum. Yeni dildo hoş bir dokunuş; Danica'nın bunu düşünmesine sevindim. Alessio'yla birlikte kullanmak için bizim olabilir... Bu düşünce yanaklarımın kızarmasına neden oluyor ve hızla başka tarafa bakıyorum.

Alessio kolunu Danica'nın omzuna rahatça yaslıyor ve bana bir kahkaha pırıltısıyla bakıyorlar.

"Peki, bebeğim. Kıçında ne istiyorsun?" Danica eğlenerek soruyor. Tereddüt etmeme gerek yok; ne istediğimi biliyorum. "İkinizi de, belli ki."

"A planı o zaman?" Danica dildoyu geri çaldı.

"Sen git giyin, *mia cara*. Ben onu senin için hazırlayacağım," diyor Alessio ve beni bir öpücük için yanına çekiyor.

"Şimdi de oyuncak mı oldum?" Alaycı bir ciddiyetle yakınıyorum, o pantolonumu çekiştirirken ben de Alessio'nun gömleğinin düğmelerini açıyorum. Anında, asansördeki aciliyet, ateş geri dönüyor.

"Sonunda sikimi kıçına gömdüğümde öyle olacaksın," diye fısıldıyor Alessio kulağıma, gıdıklanan lobumu dişleyerek.

Nefesim kesiliyor. Sadece bu düşünce bile sikimin seğirmesine neden oluyor, özellikle de Alessio'nun elleri üzerindeyken, iç çamaşırdan çekip çıkarırken.

Bu konuda pek çok kez konuştuk, ama bugün nihayet Alessio'nun içimde olmasının nasıl bir his olduğunu öğreneceğim gün. Üçümüz geçtiğimiz üç ay boyunca pek çok farklı pozisyon ve rolde birlikte oynadık, ancak onu almakta tereddüt ettim - ve sadece büyüklüğü yüzünden değil.

Tüm sapkın partilerim ve keşiflerim boyunca bile, Danica dışında hiç kimse kıçıma girmemişti. Benim gibi bir erkek için bu seviyede bir savunmasızlığı kabullenmek çok zor. Ama artık korkmuyorum. Bunu korktuğumdan daha çok istiyorum.

Danica döndüğünde -topuklu ayakkabıları ve koşum takımıyla bir Tanrıça, elinde yeni yıkanmış mavi siki, tabandan uca kayganlaştırıcı sürerek- Alessio ve ben zaten çıplaktık, yatakta şakacı bir şekilde güreşiyorduk ve birbirimizin göğüs uçlarını yakıyorduk. Diğer Don adına konuşamam ama ben acı verici bir şekilde sertleşmiş durumdayım.

"Hazır mısın aşkım?" Danica, Alessio ve beni birlikte izlerken yüzünde beliren o hülyalı ifadeyle soruyor.

Ben de başımı salladım.

Beni pozisyonuma yönlendirmeden önce saçlarımı öpüyor. İyi bir çocuk gibi yatağın kenarında dört ayak üzerinde diz çöküyorum, ayaklarım yanlardan sarkıyor. Kıçım bu şekilde havadayken kendimi çok açıkta hissetmeme rağmen, Danica'yla birlikte mümkün olan en güvenli yerde olduğum gerçeği beni rahatlatıyor.

Alessio kalkıp yanıma uzanıyor ve ikimizin de aletini aynı anda okşayabilmek için mükemmel bir açı yapıyor. Anında, hiç çekinmeden, parmakları uzunluğumun üzerinde oynayıp hassas dokunuşuyla onu ateşe verirken inliyorum.

Danica beni açıp yağlarken ve önce parmaklarıyla, sonra da yeni sikiyle ağzına kadar doldururken, yastığa tutunarak yumuşak malzemeyi ısıyorum.

Aklımda kışkırmadaki sinir uçlarından başka bir şey yok, çok fazla hissettiren inanılmaz dolgunluk, sanki daha fazla dayanamayacakmışım gibi... ama sonra dayanıyorum. Hepsini alıyorum, Alessio'nun ereksiyonumdaki elinin hissine odaklanarak, hızla zevke dönüşen ilk acıdan uzaklaşıyorum.

Kulağıma tatlı, kirli sözler fısıldayan Danica, ilk başta nazikçe oynuyor, beni inanılmaz kolanına alıştırıyor.

"Dayan bebeğim," diyor bana ve anlamsızca becerilmek üzere olduğumu biliyorum.

Danica, beni neredeyse anında serbest bırakmak için yalvartan bir ritimle tekrar tekrar içime girerken gözlerimi kapatıyorum. Konsantre olmak zor; devrelerim çok fazla uyararla dolup taşıyor.

Ama henüz zamanı değil, bu şekilde değil.

Danica'nın Alessio'ya "Giyin; neredeyse hazır," dediğini duyuyorum ve ayağa kalkarken sikime dokunuşunu kaybettiğim için hayıflanıyorum. Aynı zamanda, birazdan olacakları düşünmek bile beni neredeyse uçurumun kenarına getirmeye yetiyor.

Danica, Alessio'ya prezervatif takmasını söylüyor ve sonra aniden o kadar hızlı çekiyor ki neredeyse yastığın üzerine yığılıyorum.

"Tamamen ısınmış. Ne güzel bir kalça." Alessio'nun hazır kollarına düşmeden önce şakacı bir şekilde kışkırmı tokatlıyor. Alessio onu derinden öpüyor, o da parmaklarını sarılmış sikiğin etrafına doluyor ve onu tamamen sertleşene kadar okşarken sadece onların duyabileceği bir şeyler fısıldıyor.

"Ona zarar verme," diyor, benim duyabileceğim kadar yüksek sesle ve sonra çekip gidiyor. Danica'nın nereye gittiğini bilmiyorum ama bu sefer kalıp izlemiyor.

Sadece Alessio ve ben varız.

Dolu

(DANTE)

"Haklı; güzel bir popon var," diye alay ediyor Alessio, iri ellerini kıcımda gezdirerek ihmal edilmiş sikimi daha da çaresizliğe sürüklüyor.

Tekrar doldurulmak için can atıyorum, Danica olmadan kendimi boşlukta hissediyorum. Ama Alessio'nun acelesi yok; tatlı zamanını alıyor, küçük okşamalar ve gıdıklayıcı öpücüklerle bana eziyet ediyor.

Bu beklenti beni çılgına çeviriyor!

Alessio ereksiyonunu kış yanaklarıma, aralarındaki boşluğa sürterken, nefis sürtünmeyle beni kızdırırken yastığın içinde eriyorum.

"Hepsini alabilir misin?" Alessio nefes alma hafıza dosyamı tamamen silen bir hareketle başının ucunu girişime bastırırken soruyor. Aleti büyük geliyor, sığmayacak kadar büyük ama mükemmel boyutta olduğunu biliyorum.

"Seni içerde istiyorum," diye mırıldanıyorum Danica'nın sık sık bana yakındığı kelimeleri. Kulağa hoş geliyorlar, doğru geliyorlar. Ve doğrular: İlk aşkım beni kalınlığının etrafında gererken hissettiğim acı ve rahatsızlığa rağmen *gerçekten* istiyorum, giderken horozunu daha soğuk kayganlaştırıcıyla ıslatıyor.

"Ne dilediğine dikkat et, *amore mio*." Bunu hep söyler ama şimdiye kadar dileklerimin kabul edilmesinden hiç pişmanlık duymadım.

Kirli sertliğini tamamen içime ittiğinde, Alessio tekrar sikime uzanıyor, onu okşuyor, içime bastırdığı büyüklüğünden dikkatimi dağıtıyor.

"Becer beni," diye tıslıyorum, kalçalarımı eğerek sikimi eline doğru itiyorum, dokunuşuna karşı çaresizim.

"Sik beni, *kim*?" Alessio ses tonunu yükselterek daha da derinlerime itiyor ve ciğerlerimdeki havayı çalıyor. "Söyle!"

"Becer beni, Don Santoro... lütfen," diye mırıldanıyorum, asla sahip olamayacağımı düşündüğüm sevgilim bana asla yaşayamayacağımı düşündüğüm şeyi yaşatırken tüm gücümle çarşafı tutunuyorum.

Ama işimi bitirmiyor, henüz değil. Alessio aniden çekilip arkamı dönmemi istediğinde tutkunun bulanıklığında kayboluyorum. *Cazzo!*

Acı acı iniliyorum ama söyleneni yapıyorum, sırtüstü dönüp o şakacı kehribar gözlere bakıyorum. Etrafımızda çatı katı yok, yatak yok, sadece Alessio ve ben varız. Bedenim, Sahibimin izniyle ödünç alınmak üzere onun.

"Kalk bakalım." Alessio kışımın altına bir yastık koyuyor ve bacaklarımı göğsüme doğru iterek omuzlarına asıyor, böylece ayak bileklerim başının iki yanında duruyor. Uzunlarımı çaba harcamadan hareket ettiriyor, belli ki görüldüğü kadar formda.

Eşit güçte olmamızın çok tahrik edici bir yanı var. Daha önce hiç kimse bedenimi bu şekilde idare etmemişti; hayatımdaki kadınlar hep benden çok daha kısaydı. Ama Alessio'da durum farklı; beni küçükmüşüm gibi savuruyor... ve ben de buna izin veriyorum.

"Sıkma, sevgilim. Bırak gireyim." Gözleri her şeyi tüketen bir bakışla kilitlenmiş olan Alessio, yağlanmış deliğimi tekrar buluyor ve daha önce gösterdiği nezaketin çok azını göstererek sikini tekrar içeri sokuyor. Bu sefer yüzünü görebiliyorum, terli alına kazınmış arzuyu görebiliyorum, sonunda 25 yıldır beni hak ettiğim şekilde sikeceğine dair verdiği sözü yerine getiriyor.

Alessio her seferinde daha sert bir şekilde tekrar tekrar içime iterken içimden bir feryat kopuyor. Bu sefer tutunacak bir yastığım yok, sadece Alessio'nun kalçaları var. Yetilerimi sağlam tutmak için mücadele ederken tırnaklarım derisine batıyor.

"Oh, *Dio mio!*" Alessio parmaklarını tehlikeli bir şekilde damlamaya yakın olan sikimin üzerinde gezdirirken haykırıyorum. İnanılmaz bir his! Sadece bir şeyin hassas seccademe defalarca çarpmasının verdiği fiziksel his ya da uzun parmakların sikimi sağması değil, hayır, bu uzunların bağlı olduğu vücut tüm farkı yaratıyor.

"Tanrı seni kurtarmayacak, *amore mio*. Sen artık Şeytan'ın oyuncağısın," diyor Alessio ve içimde bir şeyler tutuşuyor, yanarak

Cildim.

Çekinmeden ve yüksek sesle, ikimiz de aynı anda inliyoruz ve Alessio'nun aldığı zevkin sesi beni anında çılgına çeviriyor. Yüzündeki ifade büyüleyici bir şey; zevkten buruşmuş o yakışıklı yüzüyle çok güzel görünüyor.

İniltir, soluklar, aceleyle alınan nefesler... boynumu ısıtıyor, çılgınlığımı körüklüyor, sikim Alessio'nun parmaklarına ön sperm sızdırıyor. Tek kokladığım Aramis, Aramis ve şehvet.

Nefes almayı hatırlamak çok zor. Sikim her an patlamaya hazır. *Danica nerede?* İzne ihtiyacım var.

Evimin hanımı, neredeyse bir işaretmiş gibi, elinde havluyla odaya giriyor ve yeni yıkanmış silikon sikini kurulumuyor.

"Size katılmamı ister misiniz?" Danica sırtıyor, Alessio'nun boynunu öpmek için eğiliyor. Kolunun altındaki boşluktan bakarak bana bir öpücük gönderiyor. "Hey, sen." Karşılığında verebildiğim tek şey zayıf bir gülümseme.

"Hiç sormayacaksın sanmıştım," diye sırtarak cevap veriyor Alessio, teklifi kabul etmekte bir an bile tereddüt etmiyor. Ne de olsa planladığımız sahne buydu.

Aleti hâlâ içimde gömülü, bedenlerimiz birbirine kaynaşmış haldeyken, Alessio beni ayağa kaldırıyor ve ona yer açmak için yatağın üzerinde yeniden konumlandırıyor. Yatağın üzerinde dizlerimi bükerek bana katıldığında, garip bir hamstring esnemesi yapıyormuşuz gibi bacaklarımı göğsüme doğru itiyor ve sikimi karın kaslarımızın arasına hapsediyor.

Danica, "Derin nefes al canım," diyor ve ben de kendimi destekliyorum, gözlerim Alessio'nun yüz ifadesine, konsantre olurken alnındaki küçük çizgilerin seğirmesine takılıyor.

"Hazırım," diyor Alessio ona, yağlanmış parmaklarını içine doğru yayarken, onu gererken, hazırlarken yüzünü buruşturuyor. Çok geçmeden, Danica kışını parmaklarken derin, alçak tonlarda inliyor.

Onun altında tamamen hareketsiz yatıyorum, hala içimdeki doluluğun aşırı derecede farkındayım, sikimin patlamasını ve anı mahvetmesini engellemeye çalışırken ön sperm ikimizin de karnına bulaşıyor... Yine de çok zor.

Alessio beni tatlı tatlı öpüyor ve sonra gözlerini kapatıyor, Danica'nın yağlanmış siki içeride parmaklarının yolunu izlerken yüzünde bir an acı dalgalanıyor. Arkadan itiyor, topuklu ayakları hala sıkıca

Danica'nın hareketi Alessio'yu da içimde daha derine itiyor ve boğazımdan yüksek sesli bir inilti yükseliyor.

Danica bana gülümsüyor, gururlu görünüyor. "Seni seviyorum bebeğim," diyor bana, mavi siki Alessio'nun kığına tamamen gömülmüşken ve ben hızlı nefesler arasında kelimeleri tekrarlıyorum. Kraliçem elime uzanıyor, şefkatle sıkıyor, sonra kavrayışını Alessio'nun beline kaydırıyor, daha iyi bir kaldıraç elde etmek için bacaklarından birini yatağa kaldırıyor.

Başlangıçta yavaşça, sonra giderek daha hızlı, Danica'nın seçtiği hızda birlikte sallanıyoruz, Alessio aramızda sıkışmış, Danica'nın her itişinde siki bana çarpıyor. Bacaklarım bu imkansız pozisyonda ağırlıklarından dolayı ağrıyor, ama uzuvlarımda durumunu neredeyse hiç düşünmüyorum - zevk diğer tüm hislerin önüne geçiyor.

Onları açık tutabildiğimde, gözlerim Alessio'dan Danica'ya kayıyor ve aptal gibi gülümsemekten kendimi alamıyorum. Alessio'yu onunla paylaşabilmek çok özel bir şey.

Ama daha fazla dayanamayacağımı biliyorum. Orgazmım artıyor, üstümde gıcırdayan muhteşem terli bedenlerin altında bir hezeyan haline geliyor.

The Witcher seçmelerindeymişim gibi boğuk bir ses tonuyla "Siktir," diye homurdanıyorum ve doruk noktamın yakın olduğunu biliyorum.

Danica bu sesi biliyor, yüzümdeki çaresizliğin ne anlama geldiğini biliyor ve eziyet etmek yerine merhameti seçtiği için minnettarım. Tekrar Alessio'nun içine dalarken, beni özgür bırakan sözleri fısıldıyor: "Benim için gel, bebeğim."

Ama patlayan ben değilim. Her iki taraftan da uyarılan Alessio önce geliyor ve bitkinlik içinde göğsüme yığılıyor. Ben sadece birkaç saniye geriden geliyorum, inlemelerim onunkileri yankılayarak aramızdan yoğun bir şekilde boşalıyor.

Danica hemen çekiliyor, Alessio'yu çözüyor ve yatakta bize katılıyor. Henüz orgazm olmamıştı, bu sefer değil, ama gece bitmeden orgazm olmasını (tekrar ve tekrar) sağlayacak iki Dons var hizmetinde.

Alessio gürültülü bir homurtuyla üzerimden yuvarlanıyor ve serbest kalan bacaklarım yeniden kendilerini hissediyor, ben onları esnetirken sıkıcı ağırlarıyla beni rahatsız ediyorlar. Devrelerime dolan endorfin için ödenecek küçük bir bedel

Bir süre üçümüz yatakta birbirimizin yapışkan, terli bedenlerine dolanmış bir şekilde yattık, hızlı nefesler hızlı kalp atışlarını yankıladı. *Saf mutluluk böyle bir şey mi?*

Yirmi beş yıl önce buna sahip olabileceğimi hiç düşünmemiştim - Alessio'nun sıcaklığı sol yanımda, Danica sağ yanımda kıvrılmış, ikisi de farklı ama aynı derecede değerli şekillerde benim.

Aklımda hiçbir kelime yok, sadece karnımı ve sikimi eşit ölçüde ısıtan ezici duygular var. Memnuniyet, işte bu. Huzur. Benim gibi birinin hak ettiğini hiç düşünmediğim türden.

İlk konuşan Alessio oldu, ki bu hiç şaşırtıcı değil. "Noel kartını aldım bu arada. Sevimli köpek," dedi sırıtarak. Samimi üçlü ilişkimizden sonra pek de beklenen bir açıklama sayılmaz ama Alessio böyle biri işte, her yaşta bir Joker. Bazı şeyler hiç değişmiyor, Tanrı'ya şükür.

"Sen dengesizsin." Gülümsüyorum, başımı ona doğru sallıyorum. Onun öngörülemez zihni benim için bir gizem, ama başka türlü de olamazdı. Yıllar önce ona aşık olmamın ve asla vazgeçmememin bir nedeni de bu.

"Ve sen, Don Fera -her zamanki gibi- sertleşmişsin," diye karşılık veriyor Alessio, tembelce sikimi avuçlayarak. Onun dokunuşu hâlâ vücuduma elektrik gönderiyor, tıpkı genç ve aptal olduğumuzda ve aşkın her şeyi yenebileceğini düşündüğümüzde yaptığı gibi.

Danica içtenlikle gülüyor. "Çok sevimli bir köpek. Bir ara bizi ziyarete gelmelisin," diye teklif ediyor ve Alessio'nun boştaki eliyle oynuyor. Onları bir arada görmek -geçmişim ve şimdiki zamanım, iki büyük aşkım-göğsümün duygularla sıkışmasına neden oluyor.

"Hmm, eğer sorun olmazsa senin Vegas'lı çocuğun olarak kalmayı tercih ederim. Bu tarafta yönetmem gereken bir imparatorluk var." Bilmiş bir gülümsemeyi paylaşıyoruz. Aramızdaki bu güzel, alışılmadık şey her neye dönüştüyse, bazı sınırlar sağlıklıdır.

"En azından düğüne gelecek misin?" Danica biraz hayal kırıklığına uğramış bir şekilde soruyor.

Alessio bana bakıyor, tek kaşı soru sorar gibi kalkık. "Eğer beni davet edersen." Gözlerinde savunmasız bir şey var, hala iyileşmekte olan eski yaralarımızın bir yankısı.

"İkiniz de yavaş olun. Daha çok erken. Hâlâ her şeyi planlamamız gerekiyor." İkisini de kendime çekerek gülüyorum. Kraliçem ve Vegas Kralım, ikisi de kendi tarzlarında benim için mükemmel derecede kusurlu.

"Biricik Don Santoro'nun düğünümüzde olmasının yaratacağı skandalı hayal edebiliyor musunuz?" Danica kıkırdıyor, gözleri heyecandan parlıyor. Şimdiden yaramazlık planları yapıyor, gülümsemesinden bunu anlayabiliyorum.

"Kulağa eğlenceli geliyor." Alessio bana göz kırpmıyor. "Belki de ailelerimizin sonunda baltaları gömme zamanı gelmiştir?"

Dağınık bir öpücük için yüzünü tutuyorum. "Zamanı geldi."

Uykuya doğru sürüklenirken nefeslerimiz senkronize oluyor, üç kalp atışı birlikte kendi ritmini buluyor. Danica'nın parmakları göğsümde tembel desenler çizerken, Alessio'nun kolu sahiplenici bir şekilde ikimizi de sarıyor. Vegas'ın neon ışıkları pencereye gölgeler düşürüyor ama ilk kez uyarı gibi gelmiyorlar.

Dons'ların mutlu sonla bitmediğini söylerler. Çok fazla kana batmışız, güçle çok fazla ağırlaşmışız, seçtiğimiz hayatlar yüzünden çok fazla yara almışız. Ama belki de bunun nedeni mutluluğu yanlış yerlerde aramamızdır.

-Teslimiyet yerine kontrolde, sevgi yerine güçte, hakikat yerine gelenekte.

Danica'nın şakağına bir öpücük konduruyorum, sonra da Alessio'nun bilmiş gülümsemesini yakalamak için dönüyorum. Kraliçem ve ilk aşkım, ikisi de farklı şekillerde benim, ikisi de bana gücün farklı şekillerde gelebileceğini öğretiyor. Bazen bir Don'un yapabileceği en cesur şey diz çökmektir.

Yarın ayrı krallıklarımıza döneceğiz -Alessio ışıltılı imparatorluğuna, Danica ve ben gölgeler dünyamıza. Ama bir şeyler değişti, yeniden hizalandı. Dünyalarımız arasındaki duvarlar yıkıldı ve yerlerine daha iyi bir şey bıraktı.

Tadı özgürlük gibi olan bir şey. Ev gibi

hissettiren bir şey.

Bulmak için yirmi beş yıl beklemeye degecek bir şey.

Oh, Dio mio. Bu hayat nedir?

###

Bu, bu üçlü için bir son değil. Danica ve iki Dons'u 4. Kitap [Madam Danica](#)'da geri dönecekler.

Teşekkürler

Kitabımı okuduğunuz için *teşekkür ederim*.

Eğer beğendiyseniz, lütfen bir dakikanızı ayırıp favori perakendecinizde bana bir **yorum** bırakmaz mısınız? Bu, benzer düşünen daha fazla insanın bu çok niş içeriği bulmasına yardımcı olur.

Bu tarzda daha fazla hikâye mi istiyorsunuz? O zaman okumaya devam edin...

Bonus içerikler ve yeni çıkan kitaplar için [bültenime](#) katılın veya beni [BookBub](#)'da takip edin.

Kay.

M Kay Noir'dan daha fazlası

Gizli Arzular

Karanlık bir mafya romantizmi

Tutsak eden tutsak olduğunda ne olur?

Kontrol teslimiyet anlamına geldiğinde?

En tehlikeli oyun hayatta kalmak değil de arzu olduğunda?

Ne beklemeliyiz

Karanlık mafya romantizmi

Ters Yaş farkı (F44/m28) Femdom

(Öğretmen/ velet dinamiği) Ahlaki

açıdan gri MMC + FMC

İlk kez erkek alt Güç

mücadelesi ve değişimi

Ona dokun ve öl

Geleneksel cinsiyet rollerine sıfır saygı

Yazar Hakkında

M Kay Noir, arzu anlarına takıntılı bir queer romantizm yazarı ve gazetecidir. Hikâyelerinin çoğu, genellikle kendilerinin en büyük düşmanı olan nevrotik karakterlerin yer aldığı sapkın, queer dostu, çok eşli girişimlerdir. Eğer geleneksel cinsiyet rollerine veya güç dinamiklerine saygı bekliyorsanız, hayal kırıklığına uğrayacaksınız.

Kay, 15 yılı aşkın süredir fanfikten hayalet yazarlığa ve nihayet kendi hikâyelerine kadar buharlı anlar kaleme alıyor. Günlük işi de farklı türde olsa da çok fazla yazmayı içeriyor - çoğunlukla sürdürülebilirlik şeyleri. Yazmadığı (ya da okumadığı) zamanlarda, kocasına bir gün batımı daha izletmekten ve canlı müzik konserleri izlemekten hoşlanıyor.

****Uzun versiyon için mkaynoir.com'a bakın.**

Benimle İletişime Geçin

Sizden haber almak isterim. Özellikle de kitaplar hakkında konuşmak istiyorsanız.

[Bültenim](#) iletişimde kalmanın en iyi yoludur, ancak beni burada da yakalayabilirsiniz:

Beni [Bookbub](#)'da takip edin

Beni [Instagram](#)'da takip edin

Beni [TikTok](#)'ta takip edin

[Facebook Sayfamı](#) Takip Edin

Diğer tüm M Kay Noir bağlantıları için [web siteme](#) bakın

İçindekiler

Kitap Çalma Listesi

1. Sürpriz

2. Kederli

3. Sonja

Gönderilmemiş Mektup #1

4. Büyülü

5. Huzursuzluk

Gönderilmemiş Mektup #2

6. Alınmış

7. Hayalet

8. Kafam karıştı

Gönderilmemiş Mektup #3

9. Ev sahibi

10. Nostalji

Gönderilmemiş Mektup #4

11. Nefes nefese

12. Çaresiz

Gönderilmemiş Mektup #5

13. Kararlar

14. Bileşim

Gönderilmemiş Mektup #6

15. İtirafılar

Gönderilmemiş Mektup #7

16. Artçı Şok

Gönderilmemiş Mektup #8

17. Huzursuz

18. Do-Over

19. Öğretmen

20. -

Maden

Sonsözü

21. Ön Sevişme

22. Dolu

Yazar Hakkında

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

